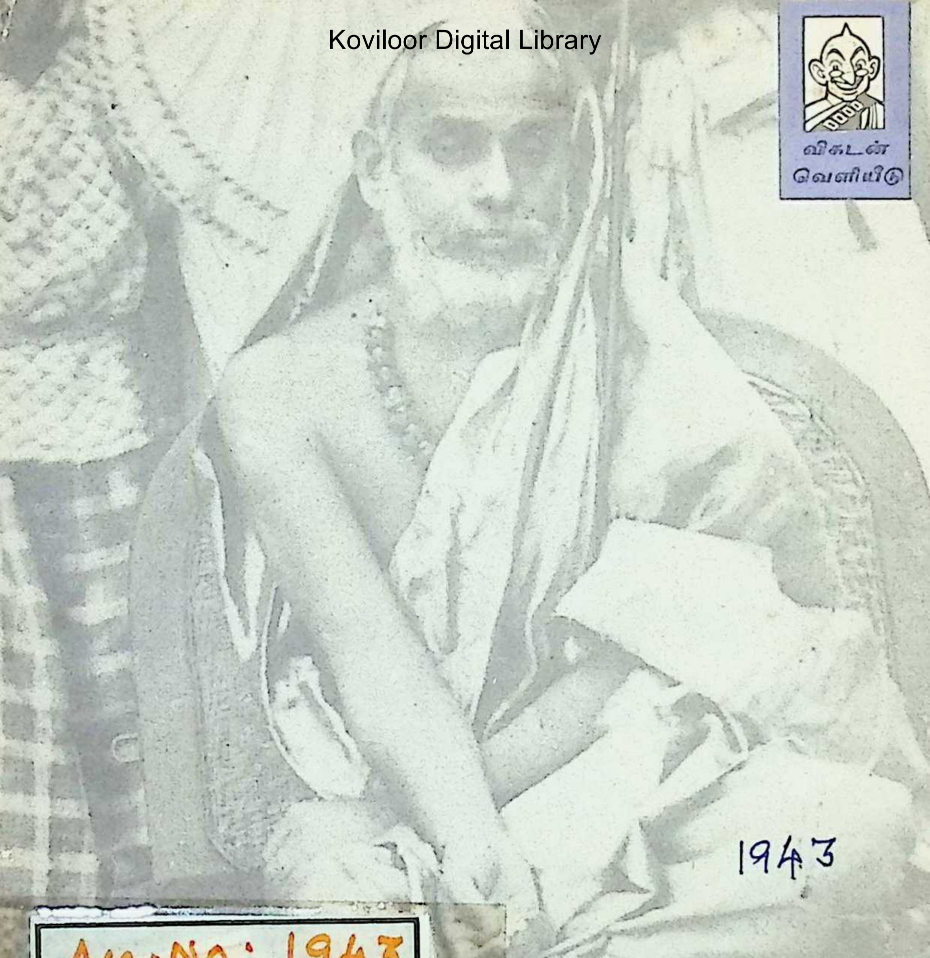
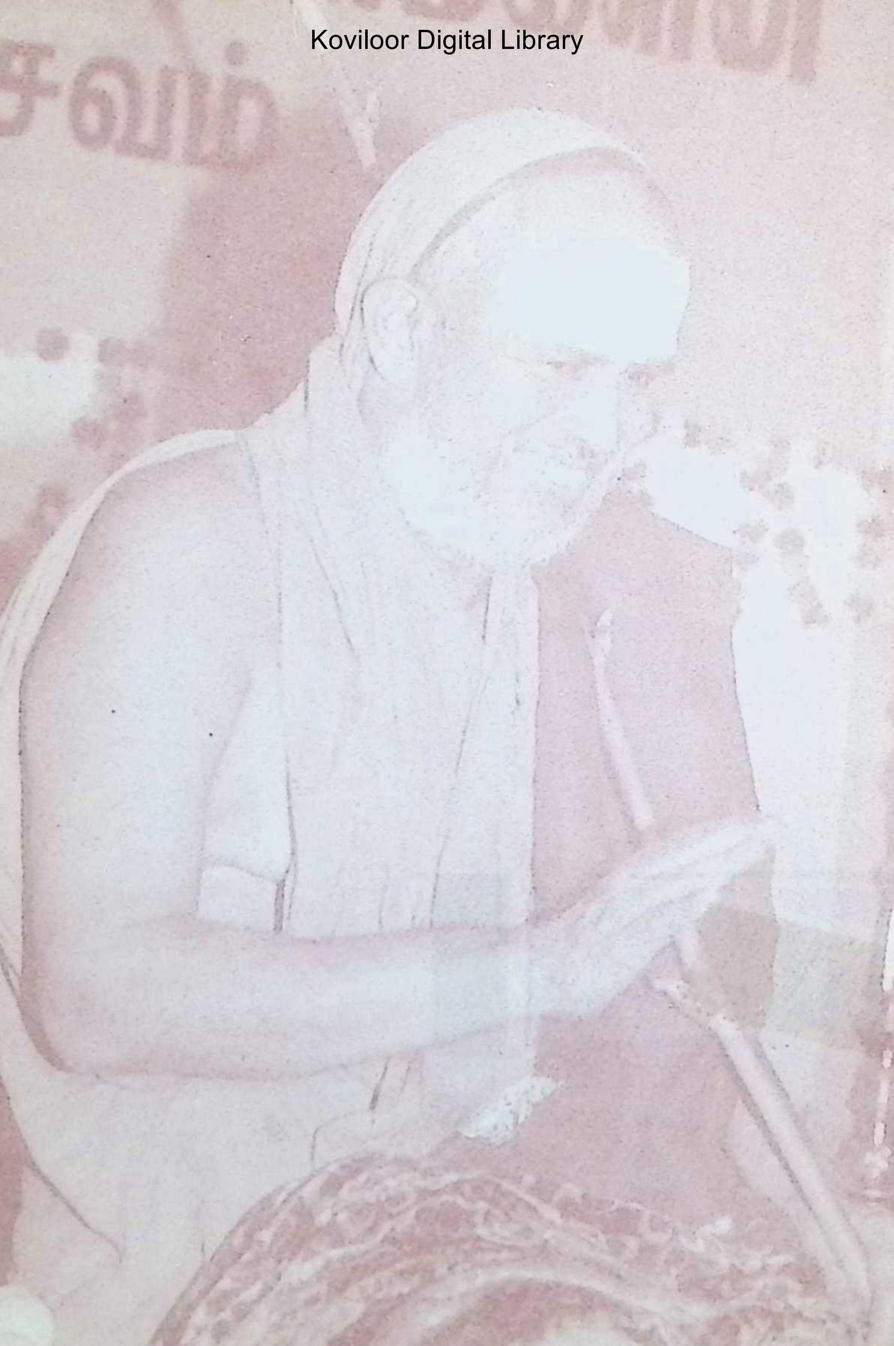

விகடன்
வெளியீடு

1943

அருள் உரை

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

98

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 1994.

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) ஐந்தாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

ஸ்ரீ சங்கர சரிதம்

ஸ்ரீ சங்கரரின் கால நிர்ணயம்

இலங்கையில் மஹாவம்சம் என்று ஒரு புஸ்தகம். குறைந்தபக்ஷம் 1500 வருஷத்துக்கு முற்பட்டது. அந்தத் தேசத்தில் பௌத்த மதத்தின் வரலாறு என்ன என்று அது தெரிவிக்கிறது. ஹிந்துப் புஸ்தகங்களை விட பௌத்தப் புஸ்தகங்களுக்கு ஸத்யத்வம் ஜாஸ்தி என்று காட்டுவது ரிஸர்ச்காரர்களின் வழக்கம். அதனால் அவர்களும் மஹாவம்சத்தைப் பெரும்பாலும் நம்பலாமென்கிறார்கள்.

ராஜாவின் ஆதரவு அல்லது அனாதரவிலேயே மத வளர்ச்சி அல்லது நலிவு ஏற்பட்டிருப்பதால் 'மஹா வம்சம்' ராஜ வம்சங்களைப் பற்றியும் தெரிவித்துவிடுகிறது. ஆதியில் இந்தியாவினாலேயே லங்கையின் ஸமய கலாசாரம், அரசியல் வாழ்வு எல்லாம் ஏற்பட்டு, அப்புறமும் சண்டை – ஸ்னேஹிதம் என்று இரண்டு விதத்திலும் இந்த இரண்டு நாடுகளும் ஸம்பந்தப்பட்டிருந்திருப்பதால் இதிலேயும் நம்முடைய தேசத்தவர்களைப் பற்றிய கால விவரங்கள் வருகின்றன.

புராணங்கள், வடக்கே ஒரு கோடியில் காஷ்மீரத்தின் ராஜ தரங்கிணி, இன்னொரு கோடியில் நேபாளி வம்சாவளி, தென்கோடியில் லங்கையின் மஹாவசம்சம் என்று எல்லாவற்றையும் வைத்துக் கொண்டு அவை எங்கே ஒத்துப் போகின்றன என்று பார்த்து, அப்படிப்பட்டவற்றையாவது நாமும் ஒப்புக்கொள்வது என்று வந்தால் நன்றாயிருக்கும். இப்படிப் பல இருக்கவே செய்கின்றன.

நாம் சொல்வது History-யே இல்லை, வெறும் Story-தான் என்று சொல்பவர்களும் நிஜமான History-ஐத்தான் சொல்லியிருப்பார்கள் என்று அப்படியே நம்பாமல் இதையும் அதையும் சேர்த்து அலசிப் பார்க்கலாம்.

மையக் கேள்வி: மெகஸ்தனிஸ் சொல்லும் 'ஸன்ட்ர கோட்டஸ்' யார்?: – வேண்டுமென்று, மனஸறிந்து வெள்ளைக்காரர்கள் நம்முடைய சரித்ர காலங்களை ரொம்பவும் பிற்காலத்துக்கு இழுத்துவிட்டு நமக்குப் புராதனப் பெருமை இல்லாமல் பண்ணியிருப்பது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். அவர்களையும் ஒரேயடியாகக் குறைசொல்வது ஸரியில்லைதான். அவர்களில் எல்லாருமே பக்ஷபாதிகள்தான் என்று நினைப்பதும் ந்யாயமில்லை. அதனால், அவர்களுக்கும் தெரியாமலே, உள்நோக்கமில்லாமலே, அவர்கள் ஸரியில்லாத ஓர் ஆதாரத்தை ஸரியென்று நிஜமாக நம்பி அந்த அஸ்திவாரத்தின் மேல் காலக் கணக்கு

களை நிர்ணயித்திருக்கிறார்களோ என்று தோன்றும் ஒரு விஷயத்தையும் சொல்கிறேன்.

புராதன இந்திய சரித்ரத்தில் ஸர்வ நிச்சயமாக உறுதிப்படுத்தக் கூடிய தேதி என்று ஒன்றை அவர்கள் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த ஒன்றை அடிப்படையாக வைத்துத்தான் அதற்கு முன் பின்னாகப் பழைய கால நிகழ்ச்சிகளை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். ஒரு மாதிரி அது தான் பழைய சரித்ரத்திற்கே Key-யாக இருக்கிறது.

அது என்ன?

அலெக்ஸாண்டருக்கு அடுத்தாற்போல் க்ரீஸில் (கிரேக்க நாட்டில்) ஆட்சிக்கு வந்த அவனுடைய ஸேனாதிபதி ஸெல்யூகஸ் நிகேடார் என்பவன் இந்தியாவின்மேல் படையெடுத்தான். ஆனால், பாடலிபுத்ரத்திலிருந்து ஆட்சி பண்ணிக் கொண்டிருந்த மகதச் சக்ரவர்த்தி ஒருவனிடம் தோற்றுப்போனான். இருவரும் ஸமாதான உடன்படிக்கை பண்ணிக் கொண்டார்கள். விவாஹ ஸம்பந்தம் கூடப் பண்ணிக்கொண்டதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. அப்புறம் அவன் பாடலிபுத்ர ராஜஸபைக்குத் தன்னுடைய அம்பாஸிடராக (அரசாங்கத் தூதராக) மெகஸ்தனிஸ் என்பவரை அனுப்பி வைத்தான். அந்த மெகஸ்தனிஸ் இந்தியாவில் தான் கண்டதையும் கேட்டதையும் எழுதி வைத்திருக்கிறார். அதுதான் வெள்ளைக்காரர்களுக்கு நம் தேச சரித்ரம் பற்றிக் கிடைத்த முதல் authentic document-ஆக (பூர்ண நம்பிக்கைக்குரிய சாஸனமாக) இருக்கிறது.

அலெக்ஸாண்டர், ஸெல்யூகஸ் நிகேடார், மெகஸ்தனிஸ் முதலியவர்களின் காலம் கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டு என்று அவர்களுக்கு ஸர்வ நிச்சயமாகத் தெரியும். அதனால் மெகஸ்தனிஸ் குறிப்பிடும் பாடலிபுத்ர ராஜாவும் அந்தக் காலம்தான் என்று தீர்மானமாக எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அந்த ராஜா யார்?

Sandracottus என்று மெகஸ்தனிஸ் குறிப்பிட்டிருப்பவன்தான்.

இந்த ஸன்ட்ரகோட்டஸ் மௌர்ய வம்சத்தை ஸ்தாபித்துச் சக்ரவர்த்தியாக இருந்த சந்த்ரகுப்தன் என்று வைத்துக்கொண்டே வெள்ளைக்காரர்கள் நம்முடைய பழைய சரித்ர காலங்களை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். தங்களுக்குத் தீர்மானமாகத் தெரிந்த ஸெல்யூகஸ் நிகேடாரின் ஸமகாலத்தவனான சந்த்ரகுப்த மௌர்யன் கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டின் முன் பாதியில் இருந்தவன் என்று நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள்.

அதைக்கொண்டே அவனுக்கு முன்னால் அரசாண்ட நந்த வம்சம், அதற்கு முந்தி ஆண்ட சிசுநாக வம்சம் என்றிப்படியும், அவனுக்குப் பின்னால் மௌர்ய வம்சத்தில் வந்த அவனுடைய பிள்ளையான பிந்துஸாரன், பேரனான அசோகர் முதலானவர்கள், மௌர்யர் வம்சத்துக்கு அப்புறம் வந்த சுங்க வம்சம் முதலானவற்றுக்கும் காலம் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள்.

இது ஸரிதானா என்பதே கேள்வி. பெரிய கேள்வி!

'ஸன்ட்ர கோட்டஸ்' என்று, அதாவது 'சந்த்ர குப்தன்' என்று மட்டும்தான் மெகஸ்தனிஸ் சொல்லியிருப்பது; சந்த்ரகுப்த மௌர்யன் என்று அல்ல. அவன் என்ன வம்சம் என்பதைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை. அவனுக்கு முன்னால் நந்த வம்சம் ஆட்சியில் இருந்ததென்றோ, அவனுக்குப் பிள்ளை பிந்துஸாரன் என்றோ எதுவும் சொல்லவில்லை. பாடலிபுத்ரத்தை 'போலிபோத்ரா' (Polibothra) என்று சொல்லி, அங்கே இருந்துகொண்டு இவன் ஆட்சி செய்ததாகவும் அப்போது அவனுடைய ராஜ்யம் எத்தனை உன்னத ஸ்திதியில் இருந்தது என்பதையும் தான் விவரித்திருக்கிறார்.

அதனால்தான் கேள்வி வருகிறது. மெகஸ்தனிஸ் சொல்லும் ஸன்ட்ர கோட்டஸ் ஏன் மௌர்ய வம்ச சந்த்ரகுப்தனாக இல்லாமல் குப்த வம்சத்து சந்த்ரகுப்தனாக இருக்கக்கூடாது என்பதுதான் கேள்வி. குப்த வம்சமும் இதே பாடலிபுத்ரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டிருந்திருக்கிறது. அதிலே இரண்டு சந்த்ரகுப்தர்கள். இரண்டாமவன்தான் சந்த்ர குப்த விக்ரமாதித்யன் என்று புகழ் பெற்றவன். மெகஸ்தனிஸ் ஏன் இந்த குப்த சந்த்ரகுப்தர்களில் ஒருத்தருடைய ஆட்சியின்போது இருந்திருக்கக் கூடாது?

புராணங்கள், ராஜதரங்கிணி, நேபாளி வம்சாவளி ஆகியவற்றிலிருந்து மகத தேசத்தை ஆண்ட வம்சங்களின் காலத்தைக் கணித்துப் பார்த்தால் மெகஸ்தனிஸின் காலமான கி.மு. நாலாம் நூற்றாண்டில் சந்த்ரகுப்த மௌர்யன் இருந்தானென்பது ஸரியாக வரவில்லை. இவற்றிலிருந்து நாம் பெறுகிற விவரப்படி மௌர்ய சந்த்ரகுப்தனுடைய காலம் கிட்டத்தட்ட கி.மு. 1500-ஆக இருக்கிறது●. இப்போது ஓரியன்டலிஸ்டுகள் அவன் ஆட்சிக்கு வந்ததாகச் சொல்லும் கி.மு. 300-க்கும் இதற்கும் 1200 வருஷ வித்யாஸம்! ஆசார்யாள் விஷயமாக நாம் சொல்வதற்கும் அவர்கள் சொல்வதற்கும் 1300 வருஷ வித்யாஸம்!

●. நமது பூர்விக நூல்களின்படி கலியுகத் தொடக்கத்திலிருந்து மகதத்தை ஆண்ட வம்சங்களின் காலம் பற்றி அறிஞர்கள் தரும் விவரம்:

பார்ஹத்ரத	வம்சம்	– 22	அரசர்	– கி.மு. 3102-2096 (கலியின் முதல் 1006 ஆண்டுகள்)
ப்ரத்யோத	வம்சம்	– 5	அரசர்	– கி.மு. 2096-1958
சிசுநாக	வம்சம்	– 10	அரசர்	– கி.மு. 1958-1598
நந்த	வம்சம்	– 2	அரசர்	– கி.மு. 1598-1498
மௌர்ய	வம்சம்	– 12	அரசர்.	– கி.மு. 1498-1182

மௌர்யர்களில் முதல்வனான சந்த்ரகுப்தன் கி.மு. 1498-ல் பட்டத்துக்கு வந்ததையே ஸ்ரீ சரணர்கள் 'கிட்டத்தட்ட கி.மு. 1500' என்று கூறியுள்ளார்கள்.

விஷ்ணு புராணத்தில் ஓர் இடத்தில் கலி ஆரம்பத்தில் ஆட்சிக்கு வந்த பரீக்ஷித்துக்கு 1500 வருஷத்துக்கப்புறம் நந்தன் (சந்த்ரகுப்த மௌர்யனுக்கு முன் மகதாதிபதியாயிருந்த மஹாபத்மநந்தன்) பட்டத்துக்கு வந்தானென்று இருக்கிறது.★ அதாவது நந்தன் கி.மு. 1600-ல் ஆட்சிக்கு வந்திருக்கிறான். அடுத்தவன் சந்த்ரகுப்தன் என்றால் முன்னே சொன்னதற்குக் கிட்டத்தில்தானே, 3500 வருஷத்துக்கு முற்பட்ட ஸம்பவங்களை கணிக்கும்போது?

இப்படி வெவ்வேறு ஆதாரங்களிலிருந்து தெரிய வருவதால் மெகஸ்தனிஸ் சொல்வது மௌர்ய சந்த்ரகுப்தனைத்தான் என்று முடிந்த முடிவாகத் தீர்மானம் பண்ணுவதற்கில்லை என்றே தோன்றுகிறது.

அந்த ஸன்ட்ரகோட்டஸ் குப்த வம்சத்தின் இரண்டு சந்த்ரகுப்தர்களில் ஒருத்தனாக இருக்க இடமுண்டு என்றும் தோன்றுகிறது.

ரிஸர்ச்காரர்களின் முடிவுப்படி சந்த்ரகுப்த மௌர்யன் கி.மு. நாலாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலம்; குப்த வம்ச சந்த்ரகுப்தர்களில் முதல்வன் கி.பி. நாலாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி; இரண்டாமவன் அதே நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரை இருந்தவன்.

அதாவது அதற்கும் இதற்கும் எழுநூறு எண்ணூறு வருஷ இடைவெளி இருக்கிறது.

இந்த எண்ணூறு வருஷ இடைவெளியிலும் இதே போல அனுமானங்கள் பலருடைய காலம் முன்பின்னாகப் போகக் கூடுமாதலால் எண்ணூறு என்பது ஆயிரமாகக்கூட, அதற்கும் அதிகமாகவும்கூட, ஆகலாம்.

ஆக, குப்த வம்ச சந்த்ரகுப்தனே மெகஸ்தனிஸின் காலத்தவன் என்றால் அதற்கு முற்பட்ட நம்முடைய சரித்ர நிகழ்ச்சிகளெல்லாமே சுமார் ஆயிரம் வருஷம் முந்திப் போய்விடும். நம்மவர் சும்மாவுக்காகப் பழம் பெருமை கொண்டாடிக் கொள்ளவில்லை, வாஸ்தவத்திலேயே வெகு புராதனமான காலத்திலிருந்தே நம் தேசத்தில் நாகரிக ஸமுதாய வாழ்க்கை இருந்துதானிருக்கிறது என்று proove ஆகிவிடும்.

வெள்ளைக்காரர்களிடம் நாம் சண்டைக்குப் போகவேண்டாம். ஸர் வில்லியம் ஜோன்ஸ், வில்ஸன் முதலானவர்கள் மெகஸ்தனிஸ் யாரோ ஒரு சந்த்ரகுப்தனைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறாரென்று கண்டு பிடித்துச் சொல்லியிருப்பது நாம் ஸரியாக ஆராய்ச்சிப் பண்ணிப் பார்க்க நிரம்ப உபகாரம் பண்ணும் ஒரு தகவலாகும். அதனால் அவர்களுக்கு நன்றிதான் தெரிவிக்கணும். மேற்கொண்டு அவர்கள் சொல்வதைக் காரணம் கேட்காமல் நம்பி விடும் அசடுகளாக நாம் இருப்பதுதான் தப்பு. அவர்களை வைய வேண்டாம். 'நம் தேச ஸமாசாரம் பிறத்தியார் சொல்கிறார்களே! ஸரியாகத்தான், ஸரியான நோக்கங்களோடுதான் சொல்கிறார்களா?' என்று நாம்தானே ஆலோசிக்க

★ *யாவத் பரீக்ஷிதோ ஜந்ம யாவந்-நந்தாபிஷேசநம்* I
ஏதத் வர்ஷ ஸஹஸ்ரம்து ஜ்ஞேயம் பஞ்ச-சதோத்ரம் II
(*விஷ்ணு புராணம்* IV.24.104)

வேண்டும்.

'குப்த வம்சத்து சந்திரகுப்த விக்ரமாயதித்யன் காலத்தில் ஃபா-ஹியன் என்ற சீன யாத்ரிகர் வந்து எழுதி வைத்திருக்கிறாரே, அதனால் கி.பி. 4-5 நூற்றாண்டுக்காரனாகத்தானே இருக்கணும்? அவனை எப்படிக் கி.மு-வுக்கு கொண்டு போவது?' என்று கேட்கலாம். வேடிக்கை என்னவென்றால்: அந்த கி.பி. 'பீரிய'டில் அவர் (ஃபா-ஹியன்) இங்கே வந்து முழுசாக ஆறு வருஷம் பௌத்த ஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை பண்ணிக்கொண்டு, அந்த மத நூல்களை சேகரித்துக் கொண்டு, அப்படியே ப்ரயாண விவரங்களை எழுதி வைத்திருப்பது வாஸ்தவந்தான். ஆனால் அவர் அப்போது இங்கே இருந்த எந்த ராஜாவைப் பற்றியும் எதுவுமே சொல்லவில்லை! சந்த்ரகுப்தன் என்ற பெயரோ, வேறெந்த ராஜாப் பெயரோ அவருடைய நோட்ஸில் காணப்படவில்லை! பௌத்த விஷயங்களில்தான் அவருக்கு 'இன்டரஸ்ட்.' அதைப் பற்றியே முக்யமாகச் சொல்லும்போது இங்கேயிருந்த ஸமூஹ வாழ்க்கை பற்றியும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆகையால் அவர் வந்த 'பீரிய'டை வைத்துத்தான் அப்போது தாங்கள் ஏற்கெனவே கால நிர்ணயம் பண்ணியிருந்தபடி குப்தவம்ச சந்த்ரகுப்தன் இருந்ததாக ஹிஸ்டரிக்காரர்கள் சொல்லுகிறார்களே தவிர, மெகஸ்தனிஸ் ஒரு ராஜாவின் பெயரைச் சொன்னதைக் கொண்டே அந்த ராஜாவுக்குக் கால நிர்ணயம் பண்ணிய மாதிரி இங்கே இல்லை. ஃபா-ஹியன் வந்தபோது குப்தவம்ச சந்த்ரகுப்பதன்தான் இருந்தான் என்று அடித்துக் சொல்வதற்கு ஆதாரமில்லை.

இந்த விஷயத்தில் நான் முழுசாக ஆராய்ச்சி பண்ணிவிட வில்லை. 'ஹிஸ்டரி' விஷயமாக அப்படிப் பண்ண க்வாலிஃபிகேஷனும் இல்லை. அதனால் ஹிஸ்டரி ஸ்காலர்களாக இருப்பவர்கள் இதை நன்றாக அலசி ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். பெஜவாடாவைச் சேர்ந்த கோடா வெங்கடாசலம் என்பவர் இதில் சற்று ஆழமாகப் பார்த்து ஸன்ட்ர கோட்டஸ் குப்த ராஜாதான், மௌர்யன் இல்லை என்று முடிவு செய்திருக்கிறார். (பிற்பாடு அவர் ஓர் அத்வைத மடத்தில் ஸன்னியாஸியாக ஆனவர்.) மைலாப்பூர் ஆயுர்வேத காலேஜைச் சேர்ந்த கே.ஜி. நடேச சாஸ்த்ரி என்பவரும் ஆராய்ந்து பார்த்து இதே முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்.

இன்னும் சில பேரும் ஸன்ட்ர கோட்டஸ் விஷயமாக இல்லாவிட்டாலும் வேறு புராணங்கள், ராஜதரங்கிணி, நேபாளி வம்சாவளி போன்றவற்றை ஆராய்ந்து இப்போது சரித்ர புஸ்தகங்களில் சொல்லியிருப்பதற்கு அனேக நூற்றாண்டு, ஆயிரமாண்டுக்கு முன்னேயே நம்முடைய ஆதிகால சம்பவங்கள் நடந்தன என்று விவரம் தருகிறார்கள்.

குப்தர்களில் முதல் சந்த்ரகுப்தனுக்குப் பிள்ளையாகவும் இரண்டாம் சந்த்ரகுப்தனுக்குத் தகப்பனாராகவும் இருந்த ஸமுத்ரகுப்தன்தான் ஸன்ட்ரகோட்டஸாக இருக்குமோ என்று எனக்கு (அனுமானம்)! 'சந்த்ர குப்தன்' என்பதில் முதல் எழுத்து ச(cha). மெகஸ்தனிஸ் சொல்லும் 'ஸன்ட்ர கோட்ட'ஸில் முதல் எழுத்து ஸ(sa). ஸமுத்ர குப்தன் என்பது தான் 'ஸ'வில் ஆரம்பிக்கிறது. க்ரீக் முதலிய மேல் நாட்டு பாஷைகளில்

ச-ஸ வித்யாஸம் நன்றாகத் தெரிகிற ஒன்று. ஒரு பெயரில் முதல் எழுத்தாக வருவதையே மெகஸ்தனிஸ் தப்பாகக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பாரா?

மெகஸ்தனிஸ் நம்முடைய புஸ்தகங்களைப் பார்க்காமல், ஜனங்களின் பேச்சில் வார்த்தைகளைக் கேட்டுத்தான் எழுதியவர். வார்த்தையில் நடுவில் வரும் உயிர் மெய்யெழுத்துக்களைப் பேசிக் கொண்டு போகும் அவஸரத்தில் மெய்யெழுத்துக்களாகவே குறுக்கி விடுவது ஸஹஜம். அதிலும் நம் பெயர்களை வெள்ளைக்காரர்கள் சொல்லும்போது கேட்கவே வேண்டாம் – திருவல்லிக்கேணி 'ட்ரிப்ளிகேன்' என்று வரும்போது 'வல்லி' என்பது 'ப்ளி'யாகவும் 'கேணி' என்பது 'கேன்' என்றும் ஆகி விடுகிறதல்லவா? இப்படி, 'ஸமுத்ர' என்பது நம்முடைய ஜனங்களின் பேச்சு மொழியிலேயே 'ஸம்த்ர' மாதிரிதான் ஒலித்திருக்கும். 'மத்' என்பதைவிட 'நத்' என்று வருவதே நம்முடைய பாஷைகளின் இயல்பு. ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் 'மந்த', 'நந்த', 'ஸுந்தர' போன்ற வார்த்தை அதிகம். நம்முடைய 'ந்த்' வெள்ளைக்காரர்களிடம் 'ன்ட்' ஆகிவிடும். And, hand sand என்பது போல 'ன்ட்' வரும் வார்த்தைகள் மேல்நாட்டு பாஷைகளில் நிறையவுண்டு. அப்படித்தான் 'ஸமுத்ர' என்பது நம் ஜனங்களில் பேச்சிலேயே ஸம்த்ர-ஸந்த்ர என்றாகி மெகஸ்தனிஸ் காதில் 'ஸன்ட்ர' என்று விழுந்து, அப்படியே அவர் 'ஸன்ட்ர கோட்டஸ்' என்று எழுதியிருப்பாரோ என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது!

மொத்தத்தில் இப்படி ஆயிரம் வருஷம் போல எல்லாம் முன்னே போனால் அப்போது ஆசார்யாள் அவதாரம் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் என்பது மட்டும் எப்படி ஸரியாயிருக்கும்? அதுவும் ஆயிரம் வருஷம் முன்னே போய்விடும். புத்தர் காலமும் அவர்கள் (மேல்நாட்டினர்) சொல்லும் கி.மு. ஆறாம் – ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கு ஆயிரம் வருஷம் முற்பட்டுப் போய்விடும். அதாவது ஆசார்யாள் கி.மு. 6 – 5 நூற்றாண்டிலிருந்தாலுங்கூட புத்தரின் ஸமகாலத்தவரில்லை என்றும், புத்தமதம் நன்றாக வேர் பிடித்துப் பல நூற்றாண்டுகள் தேசத்தில் இருந்த பிறகுதான் அவர் அவதரித்து அதை நிராகரணம் பண்ணினார் என்றும் ஏற்பட்டுவிடும்.

முன்னே நாம் பார்த்த புராணக் காலக் கணக்குப்படி மௌரிய வம்சம் கி.மு. 1,500-ல் ஆரம்பித்ததல்லவா? அதற்கு ஸுமார் முன்னூறு வருஷம் முன்னாடி பிம்பிஸாரன் இருந்ததாக மத்ஸ்ய புராணத்திலிருந்து தெரிகிறது. பிம்பிஸாரன் அவன் பிள்ளை அஜாதசத்ரு. அப்புறம் ஆட்சிக்கு வந்த மூன்று நாலு ராஜாக்கள். அதற்கப்புறம் மஹா பத்ம நந்தன், அவனை அடுத்து மௌர்ய வம்சம் என்று அதில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஆட்சிக்காலம் இவ்வளவென்று கொடுத்திருப்பதில் பிம்பிஸாரன் சந்த்ரகுப்த மௌர்யனுக்கு முன்னூறு வருஷம் முற்பட்டவன் என்று ஏற்படுகிறது. அதாவது, அவன் கி.மு. 1800 – 1700-க்குள் இருந்தவன். புத்தர் அவன் காலத்தவராகையால் அவரும் அப்போதிருந்தவரே. நம்முடைய தேசத்தைச் சேர்ந்த மற்ற source-களிலிருந்தும் இதைக்

கோடா வேங்கடாசலம் போன்றவர்கள் confirm செய்திருக்கிறார்கள். ஆகையால், புத்தருக்கு பஹுகாலம் கழித்தே கி.மு. 509-ல் ஆசார்யாள் அவதாரம் என்று ஆகும்.

இது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும. (அதாவது குப்த சந்த்ர குப்தர்களில் ஒருத்தனோ, அவர்களுக்கு நடுவில் வந்த ஸமுத்ர குப்தனோதான் கி.மு. நாலாம் நூற்றாண்டில் மெக்ஸதனிஸுக்கு ஸமகாலத்தவனாக இருந்தது என்ற விஷயம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும்.) ஆசார்யாள் காலம் கி.பி. 788 – 820 என்னும் கட்சிப்படி, அவர் அந்தக் கட்சிக்காரர்களின் அபிப்ராயப்படி மேலே சொன்ன குப்த ராஜாக்களின் காலமான கி.பி. நாலாம்-ஐந்தாம் நூற்றாண்டுகளுக்கு 350 – 400 வருஷம் பின்னால் வந்தவர். இந்த இடைக்காலத்துக்குள் குப்த ஸாம்ராஜ்யம் எடுபட்டுப் போய் இன்னும் அனேகம் நடந்து ஹர்ஷவர்தனனின் ஆட்சியும்முடிந்து நூறு வருஷத்துக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. ஹர்ஷனைப் பற்றி, மஹாகவி யான பாணர் பெரிசாகவே 'ஹர்ஷ சரிதம்' என்று காவியம் பண்ணி வைத்திருப்பதால் அவன் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தி லிருந்து நாற்பது வருஷத்துக்கு மேல் ஆட்சி நடத்தியவன் என்று தெரிகிறது. நம்மூர்க்காரரான பாணர் சொல்வதைக் கொண்டு கால நிர்ணயம் பண்ணப் பிடிக்காவிட்டாலும், ஹர்ஷனின் காலத்தில் இங்கே வந்து பதினாறு வருஷம் புத்த ஸ்தலங்களுக்கெல்லாம் யாத்ரை பண்ணிய ஹுவான்-த்ஸாங் என்ற சீனாக்காரர் எழுதி வைத்திருக்கும் குறிப்புக்கள் இருக்கவே இருக்கின்றன! அதனால் ஹர்ஷன் காலம் அதுதான் (கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதிதான்) என்று ஊர்ஜித மாகிறது. அதற்கப்புறம் நடந்த ஸமாசாரங்களை ஆயிரம் வருஷம் முந்திக்கொண்டு போக நியாயமில்லை என்று சொல்லலாம். 'குப்தர் காலம் வரை வேண்டுமானால் ஆயிரம் வருஷம் முந்திக்கொண்டு போங்கள். எங்கள் கணக்குப்படி அதன்போதே, அதாவது கி.பி. நாலாம் நூற்றாண்டிலேயே ஃபா – ஹியன் என்று சீன யாத்ரிகர் வந்து குறிப்புக்கள் எழுதி வைத்திருக்கிறார். ஆனாலும் அவர் பௌத்த மத விஷயத்திலேயேதான் கவனம் செலுத்தியிருக்கிறார். அவர் காலத்தில் இருந்த பெரிய பெரிய ராஜாக்களின் பெயரைக்கூடச் சொல்லாமல், 'தேசமும் அமைதியாயிருக்கிறது; ஜனங்களும் ரொம்ப அமைதியா யிருக்கிறார்கள். பெரிய குற்றங்களே நடப்பதில்லை. பயமில்லாமல் ஒரு கோடிக்கு மறு கோடி ஸஞ்சாரம் பண்ண முடிகிறது. பௌத்த மதம், ஹிந்து மதம் இரண்டுமே அனுஷ்டானத்தில் இருக்கின்றன' என்று ஜென்ரலாகத்தான் கொஞ்சம் சொல்லி முடித்திருக்கிறார். ஆகையால் குப்த ராஜவம்ச கால நிர்ணயத்தில் அவரை ஸம்பந்தப்படுத்தாமல் வேண்டுமானாலும் விட்டுவிடுகிறோம். ஆனால், அப்புறம் ஹர்ஷர், ஹுவான்-த்ஸாங் காலங்கள் நாங்கள் சொல்கிறதுபோல கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டுதான் என்பது ஸர்வ நிச்சயமான fact. அதை முற்காலத்துக் குக் கொண்டு போவதற்கேயில்லை. இதற்கும் 150 வருஷத்துக்கப்புறம் நாங்கள் ஆசார்யாள் காலத்தைச் சொல்வதால் அதில் கை வைப்ப தற்கே இடமில்லை' என்று சொல்லலாம். ஆனபடியால் அவர்கள் 788 – 820 என்று ஆசார்யாளின் கால நிர்ணயம் செய்திருப்பதற்கு

அனேகக் காரணங்கள் காட்டுவதாகச் சொன்னேனே, அவற்றையேதான் ஒவ்வொன்றாய் எடுத்துக்கொண்டு ஸரியா தப்பா என்று பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

காளிதாஸன் விஷயம்: அவர்கள் சொல்கிற ஒரு பாயின்ட் காளிதாஸனை ஆசார்யாளின் காலமூத்தவரான குமாரிலபட்டர் மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறாரென்பது. காளிதாஸன் கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டு இல்லை என்கிறார்கள். ரொம்ப முந்தி அவருடைய காலத்தைக் கொண்டு போனால்கூட புஷ்யமித்ர சுங்கனின் பிள்ளையான அக்னிமித்ரனின் ஸமகாலத்தவராகத்தான் அவர் இருந்திருக்க முடியும்; ஏனென்றால் அவருடைய 'மாளவிகாக்னிமித்ர'த்தில் கதாநாயகனே இந்த அக்னிமித்ரன்தான் என்கிறார்கள். 'புஷ்யமித்ரன் காலம் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டுதான். அதனால் காளிதாஸனை கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டுக்குக் கொண்டுபோக இடமில்லை' என்கிறார்கள்.

ஆனால், அவர்கள் சொல்லும் இந்த கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக் கணக்கும் மெகஸ்தனிஸை மையமாக வைத்து மௌர்ய காலத்தை நிர்ணயம் பண்ணி, மௌர்யர்களில் கடைசியாயிருந்த ராஜாவின் ஸேனாதிபதியாயிருந்த புஷ்யமித்ரனே அப்புறம் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றினான் என்பதில்தான் அனுமானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மௌர்யகால 'பேஸி'ஸே (அடிப்படையே) தப்பாயிருக்கக்கூடும் என்றுதான் பார்த்தோமே! அதையொட்டி அவர்கள் தங்களுடைய கி.பி. நாலாம் நூற்றாண்டு நிர்ணயம் வரையில் நமக்கு விட்டுக் கொடுக்க நியாயமிருக்கிறது என்றும் பார்த்தோமே! இதுவும் (கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டு) அந்த காலகட்டத்துக்குள்ளேயே வந்துவிடுவதால், 'இப்படித்தான்' என்று அவர்கள் அடித்துச் சொல்வதற்கில்லை.

நம் புராணாதிகளின் கணக்குப்படி கி.மு. 1,500-ல் ஆரம்பித்த மௌர்ய வம்சம் அப்புறம் முன்னூறு வருஷத்துக்கு மேல் அரசாண்ட பிறகு சுங்க வம்ச ஆட்சியைப் புஷ்யமித்ரன் ஏற்படுத்தியிருக்கிறான். எனவே, அது கி.மு. 1,200-ஐ ஒட்டியிருக்கும். காளிதாஸன் அவனுடைய 'கான்டெம்பரரி' என்றால் அவர் காலமும் அவ்வளவு முற்பட்டுப் போய்விடும். ஆசார்யாள் கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டு என்ற நம் நம்பிக்கைப்படியே காளிதாஸன் அதற்கும் ஆறு நூற்றாண்டு முந்தியவர் என்றாகிவிடும்.

ஆனால், சுங்கர்களைப் பற்றி அவர் எழுதியிருப்பதால் அவரே அந்தக் காலத்தவர்தான் என்று சொல்லலாமா? இன்றைக்குங்கூட யாராவது புது ராமாயண காவியம் எழுதலாம். அதனால் இவர் ராமருடைய ஸமகாலத்தவர் என்பதா? சுங்கர் காலமே காளிதாஸன் காலத்துக்கு upper limit என்றுதான் சொல்ல முடியும்; அதற்கு முந்தி அவர் காலம் இருக்கமுடியாது என்றே அர்த்தம். பிந்தி இருக்கலாம். அதைப்பற்றி ஏதாவது தெரிகிறதா?

'காளிதாஸன் விக்மாதித்யனின் காலம், அவர் அவனுடைய ஸபையிலிருந்த நவரத்னங்களில் ஒருத்தர்' என்று நம் தேசத்திலேலே வெகு கால

மாக நம்பிக்கை இருக்கிறது. விக்ரம சகாப்தம் கி.மு. 57-ல் ஆரம்பித்த தாகவே சாஸ்திரஜ்ஞர்களும் சொல்கிறார்கள். இப்படியிருக்க அவரை எப்படி கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டுக்குக் கொண்டு போவது?' என்று கேட்கலாம்.

கி.மு. 57-லிருந்த விக்ரமாதித்யனுக்கு வேறாக இன்னொரு விக்ரமா தித்யன் கலியுகத்தின் 2,500-வது வருஷத்தையொட்டி, அதாவது கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இருந்தானென்றும், இவனைத்தான் 'ராஜ தரங்கிணி'யில் சொல்லியிருக்கிறதென்றும் ஓர் அபிப்பிராயமிருக் கிறது. காளிதாஸன் அவனுடைய காலத்தவர்தான் என்றும் சொல்கி றார்கள். நம் நம்பிக்கைப்படி ஆசார்யாள் அந்த நூற்றாண்டு முடியும் ஸமயத்தில் (509-ல்) அவதரித்திருக்கிறார். குமாரிலபட்டர் அந்த நூற் றாண்டு மத்தியில் பிறந்திருப்பார்.

நம் தேச நம்பிக்கையே இருந்தாலும் ஸரி, சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களின் அபிப்ராயமிருந்தாலும் ஸரி, விக்ரமாதித்தன் என்பவனைப் பற்றி ஒன்றும் நிச்சயப்படுத்திச் சொல்லத் தெரியவில்லை என்றுதான் நடு நிலையிலிருந்து கொண்டு பார்த்தால் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிவரும். அவனைப் பற்றிச் சொல்லும் 'ப்ருஹத்கதை', 'காதா ஸப்தசதி' முதலி யவை நாவல்கள் மாதிரியான கதைகளாகவே இருப்பவை. புராணங் கள், ராஜதரங்கிணி முதலியவற்றின் ப்ராமாண்யம் (மெய்ம்மை யுறுதி) இவற்றுக்கில்லை. வீர ஸாஹஸங்கள் செய்த ஒருவனுடைய ஆச்சர்யங் கள் நிறைந்த கதைகள் எந்தத் தேசத்து ஜனங்களுக்கும் வேண்டியிருக்கிற ஒன்று. அப்படி விக்ரமாதித்யன், மதனகாமராஜன் போன்றவர்களு டைய கதைகள் மிகுந்த ப்ரஸித்தி பெற்றுவிட்டன. இவர்களை சரித்ர புருஷர்களாக வைத்துக் கால நிர்ணயம் செய்யப் புறப்பட்டால் குழப்ப மாகத்தானிருக்கிறது. ஒரு ஸமயத்தில் ஜனங்களை ரொம்பவும் வசீகரம் செய்யும் ஒருவன் தோன்றினால் அவன்மீது நிறையக் கதைகளை ஏற்றி விடுவது வழக்கம். அப்படித்தான் உஜ்ஜயினியிலிருந்து ஆட்சி செய்த ஒரு விக்ரமாதித்யன், தாரா நகரத்திலிருந்து ஆட்சி செய்த போஜன் முத லியவர்களைப் பற்றி நடந்திருக்கிறது. போஜனின் காலத்தவனே காளி தாஸன் என்றும் நம் தேச நம்பிக்கையே இருக்கிறது. இப்படி நம் ஊரிலேயே இரண்டுவித நம்பிக்கை இருக்கும்போது ஒன்று தப்பாகத் தானே இருக்க வேண்டும்? நம் ஊர் நம்பிக்கை என்பதாலேயே நிஜம் தான் என்று சாதிக்க முடியாதல்லவா? இதையெல்லாம் பார்த்துத்தான் சிலர் இரண்டு காளிதாஸர்கள் இருந்ததாக அபிப்ராயம் சொல்கிறார் கள். விக்ரமாதித்ய ஸபையிலிருந்த நவரத்னங்கள் தன்வந்தரி, க்ஷபணகர், அமரஸிம்ஹன், சங்கு, வேதாளபட்டர், கடகர்ப்பரர், காளிதாஸர், வராஹமிஹிரர், வரருசி ஆகிய ஒன்பது பேர் என்று சொல்லப்படு கிறது. இவர்கள் எல்லாரும் ஸம காலத்தவர்கள் இல்லை என்று வேறு source -களிலிருந்து தெரிகிறது. இப்படியிருக்கும்போது எந்த விக்ரமா தித்யனை வைத்து எந்தக் காளிதாஸருக்கு எப்படிக் காலம் கணிப்பது? வல்லாளர் என்பவரின் 'போஜ ப்ரபந்த'த்திலோ காளிதாஸரை போஜ ஸபையின் நவரத்னங்களில் ஒருவராகச் சொல்லியிருப்பதோடு, அவர்

கூட இருந்த மற்ற ரத்னங்களில் பவபூதி, பாணர், தண்டி, ஸ்ரீஹர்ஷர் முதலிய எல்லாப் பெரிய கவிகளையும் சேர்த்திருக்கிறது! வேறு ஆதாரங்களிலிருந்து இவர்கள் நிச்சயமாக ஸமகாலத்தவரல்ல என்று தெரிகிறது!

சரித்ர புருஷனான சந்த்ரகுப்த விக்ரமாதித்யன் காலத்தில் காளிதாஸன் இருந்திருக்கலாம் என்பது போலச் சொல்லும் பல அபிப்ராயங்களும் 'அனுமானம்' என்று சொல்லக்கூடியவையாகத்தான் இருக்கின்றன; 'ப்ரமாணம்' என்றல்ல.

புஷ்யமித்ர சுங்கனுக்கு முன்காலத்தில் காளிதாஸன் இருந்திருக்க முடியாது என்று Upper Limit சொன்னாற்போல கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு அவர் காலம் இருக்க முடியாது என்று Lower Limit கட்டுவதற்கதிகமாக எதுவும் சொல்லத் தெரியவில்லை. கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முன்பாதியில் ஹர்ஷரின் ஆஸ்தான கவியாயிருந்த பாணர் 'ஹர்ஷ சரித' ஆரம்பத்தில் காளிதாஸனைப் பேர் சொல்லிப் புகழ்ந்திருக்கிறார். அதே காலத்தியதாக உள்ள ஒரு ராஜ சாஸனத்திலேயே காளிதாஸனின் பெயர் ஒரு ச்லோகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது, இரண்டாம் புலிகேசியின் சாஸனம். ஐஹோளெ என்ற சில்ப முக்யத்வம் வாய்ந்த ஊரைச் சேர்ந்த சாஸனம். சக வருஷம் 556, அதாவது கி.பி. 634 என்று திருத்தமாகத் தேதி குறிப்பிட்டுள்ள சாஸனம். இதில் 'ரவி-கீர்த்தி... பாரவி கீர்த்தி' என்று வார்த்தை விளையாட்டுச் செய்திருக்கிறது. கவிதையால் ஆச்ரயிக்கப்பட்ட காளிதாஸர் போலவும் பாரவி போலவும் கீர்த்தியுடன் ரவி கீர்த்தி என்பவர் விளங்குவதாக அந்த சாஸன ச்லோகம் தெரிவிக்கிறது:

ஸ விஜயதாம் ரவிகீர்த்தி:
கவிதாச்ரித காளிதாஸ பாரவி கீர்த்தி:

ஆகையால் காளிதாஸன் கி.பி. 634-க்கு முன்னாடி என்று மட்டுமே தெரிகிறது. எவ்வளவு முன்னாடி? தெரியவில்லை!

நிச்சயமாகத் தெரியாத ஒன்றை வைத்து இன்னொன்றை எப்படி நிச்சயப்படுத்துவது? காளிதாஸன் காலத்தைக் கொண்டு குமாரில பட்டர், ஆசார்யாள் ஆகியோருடைய காலத்தைக் கணிக்கப் பார்ப்பது இப்படித்தான்!

கோலாப்பூரில் அப்பா சாஸ்த்ரி என்று வித்யாவாசஸ்பதி பட்டம் வாங்கிய ஒருவர் இருந்தார். அவர் கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டிலேயே ஆரம்பத்தில் காளிதாஸன், மத்தியில் குமாரிலபட்டர், முடிகிற ஸமயத்தில் சங்கரர் என்று மூன்று பேரும் இருந்தார்கள் என்று அனேகப் புஸ்தகங்களைப் பார்த்து முடிவு பண்ணியிருக்கிறார். நம்முடைய புராணம், சமய இலக்கியம் ஆகியவற்றை மட்டுமின்றி ஜைனப் புஸ்தகங்களையும் பார்த்திருக்கிறார். மதம் என்று வரும்போது இரண்டுக்கும் ஒரே சண்டையாயிருந்தும்கூட, கால நிர்ணயங்களில் அவை எப்படி வித்யாஸமேயில்லாமல் ஒத்துப்போகின்றன என்பதை நாம் கவனிக்கும்போது, இப்படி Opposite Source-களிலிருந்து கிடைக்கிற

ஒன்றேயான அபிப்ராயத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியவர்களாகவே இருக்கிறோம்.

கிறிஸ்து சகாப்த பௌத்த நூலாசிரியர்கள் விஷயம்: அடுத்த பாயின்டுக்கு வருவோம். திங்நாகருடைய வைபாஸிகம், அஸங்கரின் ஸௌத்ராந்திகம், நாகார்ஜுனரின் சூன்யவாதம் ஆகியவற்றை ஆசார் யாள் கண்டனம் பண்ணியிருப்பதால், கி.பி. இரண்டிலிருந்து ஆறாம் நூற்றாண்டுக்குள் வந்த இந்த பௌத்த ஸித்தாந்திகளுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தவர்தான் ஆசார்யாள் என்ற ஆர்க்யுமென்டைப் பார்ப்போம்.

மேற்படி ஸித்தாந்தங்களை ஆசார்யாள் கண்டித்திருப்பது வாஸ் தவந்தான். ஆனால் அவற்றைச் சொன்ன திங்நாகர், அஸங்கர், நாகார்ஜுனர் முதலிய ஸித்தாந்திகளில் எவர் பெயரையுமே ஆசார் யாள் குறிப்பிடவில்லை. இந்த ஸித்தாந்தங்களும் ஸரி, இன்னும் நம் தேசத்திலுள்ள அனேக ஸித்தாந்தங்களும் ஸரி, இப்போது அவை யாரார் பெயரில் ப்ரஸித்தமடைந்திருக்கின்றனவோ அவர்களாலேயே தான் தோற்றுவிக்கப்படவில்லை. அவர்களுக்கும் முந்தி எத்தனையோ காலமாக அந்த ஸித்தாந்தங்கள் இருந்திருக்கின்றன. ஆனால் நன்றாக ரூபம் பண்ணி, codify பண்ணி இல்லாமல் ஒரு மாதிரி vague-ஆக இருந் திருக்கும். அப்புறம் அவற்றை இப்போது நாம் தெரிந்து கொண்டுள்ள அந்த ப்ரஸித்தமான ஸித்தாந்திகளே நன்றாக ரூபம் பண்ணி, ஒரு கோட்பாடாக, சாஸ்த்ரமாக ஆக்கிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

அத்வைதமும் ஆசார்யாளுமே இப்படித்தானே? அனாதி காலமாக இருந்துவந்த அத்வைதத்தைத்தானே ஆசார்யாள் ஒரு கட்டுக்கோப் பான சாஸ்த்ரமாக்கிக் கொடுத்தார்? அவரே அதைத் தோற்றுவிக்க வில்லையே!

பூர்வகால புத்தர்களும், ஜினர்களும்: இப்போது ஆசார்யாள் கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டு என்றால் புத்தரும் ஆசார்யாளும் ஸமகாலத் தவராகி விடுவார்களே என்ற ஆக்ஷேபணைக்குப் பதிலாக இன்னொரு காரணமும் கிடைக்கிறது. (அது என்னவென்றால்) புத்த மதத்தைக்கூட கௌதம புத்தர் என்பவர்தான் தோற்றுவித்தாரென்றால் அது தப்புத் தான் என்று அந்த மதஸ்தர்களே சொல்கிறார்கள். 'சுத்தோதனரின் பிள்ளையாகிய கௌதம புத்தர் 24-வது புத்தர்தான். அவருக்கு முந்தி 23 புத்தர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். அதனால் எங்கள் மதமும், நீங்கள் வேதத்தைச் சொல்லிக்கொள்கிற மாதிரி, அனாதிதான்' என்று பௌத் தர்கள் சொல்வார்கள். இதற்கு ஆதரவாக நம்முடைய ராமாயணத்தி லும் சான்று இருக்கிறது.

பரதன் காட்டுக்குப் போய் ராமரைத் திருப்பி அழைத்துக் கொண்டு வர முயற்சி செய்கிறானல்லவா? அவனோடு போனவர்களில் ஜாபாலி மஹர்ஷியும் ஒருத்தர். அவர் எதையாவது சொல்லி ராமரைப் பித்ரு வாக்ய பரிபாலனத்தை விடும்படிப் பண்ணி, அயோத்திக்குத் திரும்பும் படிப் பண்ணணும் என்பதற்காக – (அல்லது) ராமருடைய வைதிக அபிமானத்தை லோகத்துக்கு வெளிப்படுத்தணும் என்பதற்காக – ஒரே

அவைதிகமாகவும் நாஸ்திகமாகவும் ஆர்க்யூ பண்ணுகிறார். ராமருக்கு மஹா கோபம் வருகிறது. அப்போது அவர் ஜாபாலியின் அவைதிக வாதத்தைக் கண்டிக்கும்போது அதை புத்தரின் கொள்கை என்றும், அப்பட்டமான நாஸ்திகமாகிய சார்வாகம் மாதிரிதான் அதுவும் ஒன்று என்றும் சொல்லி, 'இப்படிப்பட்ட கொள்கைக்காரர்களின் மூஞ்சியிலேயே முழிக்கப்படாது; திருடனைத் தண்டிப்பது போல இவர்களையும் தண்டிக்க வேண்டும்' என்கிறார்★. இங்கே புத்தர் என்ற பெயரோடு, புத்தருக்கு அந்த மதத்தில் வழங்குகிற இன்னொரு பெயரான 'ததாகதர்' என்பதையும் ராமர் சொல்கிறார். இதனால் அப்போதே பௌத்தம் இருந்திருப்பது தெரிகிறது. ஆனால் கௌதம புத்தர் சொன்ன நல்லொழுக்கங்கள், புலனடக்கம், உசந்த த்யானம் ஆகிய எதுவுமில்லாமல் 'கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம்' என்ற கொள்கை போலிருந்திருக்கிறதென்றும், அதுதான் மாறி மாறிச் சார்வாகத்திற்கு ரொம்பவும் மாறுபட்ட ரூபத்தில் கௌதம புத்தரால் ப்ரசாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்றும் தெரிகிறது.

ஜைனர்களும் தங்களுடைய கொள்கை ரொம்பப் புராதனமானது, தங்களுடைய இருபத்துநாலு தீர்த்தங்கரர்களில் கடைசியானவர்தான் இப்போது நாம் அந்த மத ஸ்தாபகராகச் சொல்லும் ஜினர் (மஹாவீரர்) என்கிறார்கள். புராணங்களிலேயே ஓர் அவதார புருஷராகச் சொல்லப்பட்ட ரிஷபர்தான் அவர்களுடைய முதல் தீர்த்தங்கரர். இதை ஒப்புக்கொள்ள யோசிக்கும் ஓரியண்டலிஸ்ட்கள்கூட மஹாவீரருக்கு முந்தியவராக, 23-வது தீர்த்தங்கரராகச் சொல்லப்படும் பார்ச்வநாதர் கி.மு. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே இருந்திருக்கக்கூடும் என்கிறார்கள்.

'ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் பௌத்த கண்டனம் வருகிறதே! க்ருஷ்ண பரமாத்மா கீதையில் அந்த ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தை 'ப்ரஹ்ஸூத்ர பதைச்சைவ ஹேதுமத்பிர் விநிச்சிதை:'■ என்கிறாரே! அதனால் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம், கீதை எல்லாமே புத்தருக்குப் பிற்பாடுதான்' என்று வாதம் செய்கிறவர்கள் இந்த விஷயங்களைக் கவனிக்க வேண்டும். அவர்கள் சொல்லும் கௌதம புத்தருக்கு முந்தியும் அனேக புத்தர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள்; அவர்கள் சொன்ன பௌத்த மதமும் இருந்திருக்கிறது. ஆகையால் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் பண்ணிய வ்யாஸரும், கீதையில் உபதேசித்த க்ருஷ்ணரும் கௌதம● புத்தருக்குப் பிற்பட்டவர்கள் என்று கொண்டுவிட வேண்டிய அவச்யமேயில்லை.

இதில் கீதை விஷயமாக இன்னொரு ஸமாசாரம். ஆசார்யாள் (கீதா) பாஷ்யத்தில் 'ப்ரஹ்மஸூத்ர' என்ற வார்த்தையை அந்தப் பெயர் கொண்டதும், அவரே ப்ரஸித்தமான பாஷ்யம் எழுதியதுமான புஸ்தகம் என்றே அர்த்தம் பண்ணவில்லை! 'ப்ரஹ்மண: ஸூசகாநி வாசகாநி – ப்ரஹ்மஸூத்ராணி' என்று. அதாவது 'ப்ரஹ்மத்தை

★ *வால்மீகி ராமாயணம், அயோத்யா காண்டம், 109-வது ஸர்கம். 34-வது ச்லோகம்.*

■ **XIII.4**

● *உதாரணம்: ப்ரம்ம ஸூத்ரத்தின்* II.3.45; IV.2.21.

ஸூசனை செய்யும் வாசகங்களாக உள்ளவை' என்றே அர்த்தம் பண்ணியிருக்கிறார். இதிலிருந்து கீதோபதேசத்துக்குப் பிறகே வ்யாஸர் கலி ஆரம்பத்தில் சதுர் வேத விபாகம் பண்ணிக் கொடுத்தபோதோ அதற்கும் அப்புறமோதான் ப்ரஹ்மஸூத்ரம் இயற்றினாரென்று ஊஹிக்கலாம். இதை உறுதிப்படுத்துவதாக, ஸ்ம்ருதியாகிய கீதையின் கருத்துக்களையே சில இடங்களில் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்திலும் சொல்லி, 'ஸ்மர்யதே': 'ஸ்ம்ருதியில் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது' என்றும் தெளிவாக, கீதை அதற்கு முற்பட்ட நூல் என்று தெரிய வைத்திருக்கிறது.

சொல்ல வந்த விஷயம்: அனேக ஸித்தாந்தங்கள் இப்போதுள்ள புஸ்தகங்களைக் கொண்டு அவற்றுக்கு நாம் நிர்ணயம் செய்கிற காலத்திற்கு ரொம்ப முந்தியே ஏதோ ஒரு ரூபத்தில் இருந்து வந்திருக்கின்றன. இப்படி ஸௌத்ராந்திகம், வைபாஸிகம், சூன்யவாதம் ஆகிய பௌத்த ஸித்தாந்தங்களும் ஆசார்யாளின் காலத்திலேயே இருந்து அவற்றை அவர் கண்டித்திருக்கலாம். அவருக்கு அப்புறமே அஸங்கர், திங்நாகர், நாகார்ஜுனர் முதலியவர்கள் அவற்றுக்குப் புத்துயிர் தந்து விஸ்தாரம் செய்திருக்கலாம்.

இன்னொரு முக்யமான பாயின்டும் கவனிக்க வேண்டும்: இந்த மூன்று பேரைக் கிறிஸ்துவ சகாப்தத்தில் இன்னின்ன நூற்றாண்டு என்று அவர்கள் சொல்லியிருப்பது காளிதாஸன் ஸமாசாரம் மாதிரி நிச்சயமில்லாத அனுமானங்கள்தான்.

'மேகஸந்தேச காவ்ய'த்தில் காளிதாஸனே அஷ்டதிக் கஜங்களை ஒதுக்கிவிட்டு, அந்த மேகம் மேலே போக வேண்டும் என்று சொல்லுமிடத்தில், 'திக்-கஜம்' என்பதை 'திங்-நாக' என்று சொல்லியிருப்பதைக்★ காட்டி, பௌத்தரான திங்நாகரை ஒதுக்க வேண்டுமென்பதைத்தான் சிலேடையாகக் கூறியிருக்கிறாரென்று ஓர் அபிப்ராயமிருக்கிறது! அப்படியானால் நமக்குக் காலம் தெரியாத, ஆனால் ஆசார்யாளுக்கு முந்தியவரான காளிதாஸனின் ஸமகாலத்தவராகவாவது திங்நாகர் இருந்திருக்க வேண்டும்.

நேபாள ராஜ வம்சாவளியின்படி நாகார்ஜுனரின் காலம் கி.மு. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்துக்கே போய்விடுவதாகவும் தெரிகிறது.

இப்படியெல்லாம் 'இதுதான்' என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாதவர்களின் காலத்தைக் கொண்டு ஆசார்யாள் காலத்தைக் கணிக்கப் பார்ப்பது கண் தெரியாதவனுக்கு வழிகாட்டியாக இன்னொரு கண் தெரியாதவனை அனுப்பி வைப்பது போலத்தானிருக்கிறது!

மஹாயான விஷயம்: 'மஹாயானத்தைப் பத்மநாபர் குறிப்பிட்டிருக்கிறாரே; கிறிஸ்து சகாப்த ஆரம்பத்தில் இருந்திருக்கக்கூடிய கனிஷ்கரின் காலத்தில்தானே பௌத்தம் மஹாயானம், ஹீனயாயனம் என்று

★ ச்லோகம் *14*

உடைந்தது?' என்று ஒரு பாயின்ட் பார்த்தோம். இப்படி முழுக்க வேறு வேறாக இரண்டு பிரிவுகள் உறுதிப்பட்டது கனிஷ்கர் காலத்தில் தானென்றாலும், புத்தர் மஹா பரிநிர்வாணம் அடைந்ததை அடுத்து ராஜக்ருஹத்தில் நடந்த முதலாவது பௌத்த மஹாநாட்டிலேயே இரண்டு விதமான அபிப்ராயக்காரர்கள் மோதிக்கொண்டார்களென்றும், அப்புறம் ஸ்தவிரவாதம் ('தேராவாதம்' என்று பாலிப் பெயரில் வழங்குவது) என்று மஹாஸங்கிகம் என்றும் இந்த இரண்டு பிரிவுகளும் விரிந்துகொண்டே போய்த்தான் முடிவில் (முறையே) ஹீனயான, மஹாயானங்களாக ஆயின என்றும் அவர்களுடைய மதப் புஸ்தகங்களிலிருந்து தெரிகிறது. முதலிலிருந்தே பல காலம் ஹீனயானம், மஹாயானம் என்ற இந்தப் பெயர்களும் ஓரளவு வழங்கியிருக்கலாம். அப்படியானால் பத்மபாதர் அந்தப் பெயர் குறிப்பிட்டதில் chronological error (காலக்கணிப்பில் தவறுதல்) இல்லைதானே? மெகஸ்தனிஸ் ஸமாசாரத்தை நினைவு வைத்துக்கொண்டு ஹிஸ்டரி முழுதையும் முற்காலத்துக்குத் தள்ளினாலோ இந்தக் கேள்வியெல்லாமே அடிபட்டு விடும்!

'த்ரவிட சிசு' விஷயம்: 'த்ரவிட சிசு' ஸமாசாரத்தைப் பார்ப்போம். ஆசார்யாளே த்ரவிட சிசுதான் – தமிழ்க் குழந்தைதான் – என்று சொன்னேனல்லவா? அவரேதான் குழந்தையாயிருந்தபோது அம்பாளின் க்ஷீரத்தைப் பானம் பண்ணி அற்புதமான கவிதாவிலாஸம் பெற்றாரென்று மலையாள தேசத்தில் சொல்கிறார்கள்.

காலடிக்கு ரொம்பக் கிட்டேயே மாணிக்க மங்கலம் என்று க்ராமம் இருக்கிறது. அங்கே அம்பாளுக்குக் காத்யாயனி என்ற பெயரில் கோயிலிருக்கிறது. ஆசார்யாளின் அப்பா தினமும் அங்கே போய்ப் பூஜை பண்ணுவாராம். பால் நைவேத்யம் பண்ணிப் புத்ரருக்குக் கொண்டு வந்து கொடுப்பாராம்; 'அம்பாள் ப்ரஸாதம்' என்று சொல்லிக் கொடுப்பாராம். குழந்தையாயிருந்த ஆசார்யாள், அப்பா கொண்டு போகும் பாலை அம்பாளே பானம் பண்ணிவிட்டுக் கொஞ்சம் நமக்காகப் பாக்கி வைத்து அனுப்புகிறாள் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தாராம். ஒரு ஸமயம் அப்பா வெளியூர் போக நேர்ந்ததால் ஆசார்யாளே அங்கே போய்ப் பூஜை பண்ணி, 'அம்மா, சாப்பிடு!' என்று சொல்லிப் பால் நைவேத்யம் செய்தாராம். ஒரு பெரிய அனுக்ரஹ லீலை செய்ய வேண்டுமென்று உத்தேசித்திருந்த அம்பாள், பாக்கி வைக்காமல் அந்தப் பால் முழுவதையும் ஸூக்ஷ்மமாக ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு விட்டாளாம்! அப்புறம் குழந்தை சேஷ ப்ரஸாதம் வைக்கக் காணோமே என்று வருத்தப்பட்டவுடன் தன் க்ஷீரத்தையே அனுக்ரஹித்தாளாம்.

இப்படி அங்கே ஐதிஹ்யம் இருக்கிறது.

'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யின் ப்ரஸித்த பாஷ்யங்களான '*லக்ஷ்மீதரா*', '*ஸௌபாக்ய வர்தனீ*', '*அருணாமோதினீ*' ஆகிய புஸ்தகங்களிலும் 'த்ரவிட சிசு' என்பதற்கு இப்படித்தான் வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறது. 'லக்ஷ்மீதரா'வில் 'த்ரவிட சிசு' என்பதற்கு 'த்ராவிட ஜாதியில் அவதாரம் பண்ணிய குழந்தையான இந்த ஸ்தோத்ர கர்த்தா' என்று

மட்டும் சொல்லி விட்டிருக்கிறது★. மற்ற இரண்டு பாஷ்யங்களிலும் விரிவாகவே (மேலே சொன்ன) கதையைக் கொடுத்திருக்கிறது.

ஆனபடியால், 'ஞானஸம்பந்தருக்கு அப்புறம்தான்; அதாவது ஏழாம் நூற்றாண்டுக்கு அப்புறம்தான் ஆசார்யாள்' என்று சொல்வதற் கில்லை.

'ஸுத த்ரோஹி' விஷயம் : 'ஸுத த்ரோஹி' என்று ஏழாம் நூற்றாண்டுப் பிள்ளைக்கறிக்காரரைச் சொன்னதற்கு என்ன ஆன்ஸர்?

ஆசார்யாள் பக்தி ஸ்தோத்ரமே பண்ணியிருக்க முடியாது என்று சொல்வது கொஞ்சங்கூட ஸரியில்லைதான். ஆனாலும் ஆசார்யாள் பேரில் இப்போது வழங்கும் எல்லா ஸ்தோத்ரங்களுமே அவர் பண்ணி யதாகத்தான் இருக்குமா என்றும் கொஞ்சம் யோசிக்கும்படியாக இருக் கிறது. 'ஸௌந்தர்ய லஹரி', 'சிவானந்த லஹரி', 'பஜகோவிந்தம்', 'ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்', 'கனகதாராஸ்தவம்' போன்றதெல்லாம் அவர்தான் பண்ணியிருப்பார். ஆனாலும் ஒருசில ஸ்தோத்ரங்களைப் பார்க்கும்போது வேறே விதமாக நினைக்கும்படி அகச்சான்று கிடைக் கிறது. (உதாரணமாக:) 'தேவி அபராத க்ஷமாபன ஸ்தோத்ரம்' என்று ஆசார்யாள் இயற்றியதாக ஒன்று இருக்கிறது. அதில்தான் 'கெட்ட பிள்ளை பிறப்பதுண்டு; ஆனால், கெட்ட அம்மா என்றுஒருத்தி ஒரு நாளும் இருப்பதில்லை –

குபுத்ரோ ஜாயேத க்வசிதபி குமாதா ந பவதி

– என்று வருவது. அதிலே ஸ்பஷ்டமாக, 'எண்பத்தைந்து வயஸுக்கு மேலே ஆகிவிட்ட எனக்கு நீ க்ருபை பண்ணாவிட்டால் நான் யாரிடம் அடைக்கலம் புகுவேனம்மா?' என்று வருகிறது.* முப்பத்திரண்டே வயஸு இருந்த ஆசார்யாள் இப்படிச் சொல்லியிருக்க முடியுமா?

எது எந்தச் சங்கரர் செய்தது? ஆசார்யாள் ஸ்தாபித்த மடங்களி லெல்லாம் சங்கராசாரியார், சங்கராசாரியார் என்றே எத்தனையோ ஸ்வாமிகள் வந்தாயிற்று. இவர்களில் தங்கள் ஸன்னியாஸ நாமாவிலே யும் 'சங்கரர்' என்று இருப்பவர்களாகவே 'க்ருபா சங்கரர்', 'உஜ்-ஜ்வல சங்கரர்', 'மூக சங்கரர்', 'அபிநவ சங்கரர்' என்றெல்லாம் இருந்திருக் கிறார்கள். ச்ருங்கேரியில் 'வித்யா சங்கரர்' என்று விசேஷ மரியாதை யோடு ஒரு ஸ்வாமிகளைச் சொல்கிறார்கள். இவர்களிலும் ஸ்தோத்ரங் கள் செய்தவர்கள் இருந்திருக்கலாம். அப்படிப்பட்ட ஸ்தோத்ரங்கள் ஆதி சங்கரர் செய்ததாகவே நாளாவட்டத்தில் நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக் கக்கூடியது ஸஹஜமே! 'ஸுத த்ரோஹி'யைச் சொல்லும் 'சிவ புஜங்க' ஸ்தோத்ரமும் அப்படி ஒன்றாக இருக்கக்கூடும். ஆகையால் இந்த ஒரு ரெஃபரன்ஸைக் கொண்டு மட்டும் கால நிர்ணயம் செய்வது ஸரியா காது.

அனுக்ரஹமே லக்ஷ்யம், ஆராய்ச்சி அல்ல!: ஆசார்ய பீடத்திலேயே

★ 'த்ரவிள-ஜாதி-ஸமுத்பவ: பால: ஏதத் ஸ்தோத்ர கர்த்தா'.

* 'மயா பஞ்சா சீ தேரதிகம பநீதேது வயஸி...'

வந்தவர்கள் இயற்றிக் கொடுத்து, எத்தனையோ காலமாக ஆசார்யாள் செய்ததாகவே நினைத்துப் பாராயணம் பண்ணப்பட்டுப் பலனும் தந்து வந்திருக்கிற உத்தமமான ஸ்தோத்ரங்களையும் – அதேபோல ப்ரகரணங்களையும் அவருடையவை என்றே வைத்துக் கொள்வதும் நியாயம்தான்! அவருடைய இன்ஸ்பிரேஷனில், அவரே உள்ளே புகுந்து பண்ணியவைதான் இவை! அதனால் பொதுவாக இப்படியுள்ள நம்பிக் கைகளைக் குலைக்க வேண்டியதில்லை. ரொம்பவும் ஆராய்ச்சி என்று இறங்கினால் பக்தி போய்விடுவதில்தான் முடியும்! ஆனாலும் சிலர் சில தினுஸாக ஆராய்ச்சி பண்ணி அதுதான் ஸத்யம் என்று ஸ்தாபிக்கப் பார்க்கும்போது வேறே அபிப்ராயங்களும் உண்டு. அவற்றுக்கும் ஆதாரமுண்டு என்று காட்டாமலிருக்கக் கூடாது என்றும் தோன்று கிறது. அப்படித்தான் இன்றைக்கு என்னவோ கால நிர்ணயம் என்று பார்க்க ஆரம்பித்துச் சொல்லும்போது ஆசார்யாள் பேரிலிருக்கிற நூல்களைப் பற்றிச் சொல்ல நேர்ந்தது. ஆராய்ச்சிப் பூர்வமாக ஆதி ஆசார்யாள் செய்தது வேறே, பிற்கால ஆசார்யாள் செய்தது வேறே என்று வேறுபடுத்தி வைத்துக் கொண்டாலும், அனுபவ பூர்வமாக அவையெல்லாம் ஒரே குரு ப்ரஸாதத்தில் உண்டானவைதான்! அதனால் அவர் – இவர் என்று ஒன்றும் பேதப்படுத்தாமல் பாரா யணம் பண்ணிப் பலன் அடைவோம் என்ற பாவம் இருப்பதுதான் நல்லது.

காலம் எதுவானால் என்ன? நமக்கு முக்யம் அனுக்ரஹம். ரொம்பப் பூர்வகாலத்தில் வந்திருந்தால்தான் அனுக்ரஹ மூர்த்தியாயிருக்க முடியும் என்றில்லை. எத்தனை பூர்வ காலமானாலும் அப்போதும் ஆசார்யா ளுக்கு ஸமகாலத்தவர்களாகவே இருந்தவர்கள்தானே இப்போது நமக் கெல்லாம் கிடைப்பதைவிட ஜாஸ்தி அவருடைய அனுக்ரஹத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்கள்? ஸமீபகாலத்தையும் தற்காலத்தையுமே சேர்ந்த மஹான்களிடமிருந்தும் நம்மால் அனுக்ரஹம் பெற முடியவில்லையா?

அதனால் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு என்ன, இன்னும் அப்புறம் ஆசார்யாள் வந்திருந்தாலும்கூட அதனால் நாம் பெறுகிற அனுக்ரஹத் திற்கு எந்து ஹானியுமில்லை! (நாம்) கதை கேட்பது அந்த அனுக்ரஹத் திற்குப் பாத்திரராவதற்குத்தான். அந்த முக்ய லக்ஷ்யம் மறந்து போகப்படாது.

அதற்காக யார் வேண்டுமானாலும் எதை வேண்டுமானாலும் சொல்லி நிலை நாட்டிவிட விடக்கூடாதுதான். இதற்காக நாம் செய்ய வேண்டியதையும் கொஞ்சம் கவனித்துதான் ஆகவேண்டும். இப்படிப் பண்ணும்போது இரண்டு மூன்று ஸமாசாரங்கள் முக்யம்: ஒன்று, அவர்கள் பிடிவாதமாகச் சொல்கிறார்களே என்று நாமும் பிடிவாதமாக இருக்கக்கூடாது. நம் அபிப்ராயத்துக்கு மாறான ஒன்றுக்கு ப்ரமாணமி ருக்கிறது என்றால் அதைத் திறந்த மனஸோடு அங்கீகரிக்க வேண்டும். இரண்டாவது, மாற்று அபிப்ராயக்காரர்களிடம் கோபமே கூடாது. ஆசார்யாளைக் குறித்த எந்த விஷயமும் பேதங்களைப் போக்குவதாகத் தான் இருக்க வேண்டுமே தவிர கோபத்திலும் வெறுப்பிலும் கொண்டு

விடுவதாக இருக்கக்கூடாது. மூன்றாவது, அனுக்ரஹம்தான் நமக்கு முக்யம் என்ற நினைப்பு மறந்து போகாமலிருப்பது...

பூர்ணவர்மன் விஷயம்: வெள்ளைக்காரர்கள் கால நிர்ணயம் பண்ணியிருப்பதற்குச் சொல்லும் அடுத்த பாயின்டைப் பார்க்கலாம். ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் ஆசார்யாள் பூர்ணவர்மன் என்று ஒரு ராஜாவின் பெயரைச் சொல்லி, 'அவனுக்கு முன்னால் ஒரு வந்த்யா புத்ரன் (மலடி மகன்) ஆண்டான் என்று சொல்வது எவ்வளவு அஸம்பாவிதம்' என்று சொல்வதைக் கொண்டு, 'மகதத்தில் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஆட்சி நடத்தியவன் ஒரு பூர்ண வர்மன்; அவனைத்தான் அவர் குறிப்பிடுகிறார்' என்று காட்டுவதாகச் சொன்னேன்.

ஆனால் நிஜமாகவே இருந்த ராஜாவைத்தான் அவர் சொல்லி யிருக்க வேண்டும். என்று அடித்துச் சொல்ல முடியுமா? முடியாது. ஜெனரலாக மனுஷ்யர்களைக் குறிப்பிடும்போது, 'யாரோ ராமன்-கிருஷ்ணன் அல்லது சேஷன்-சுப்பன்' என்று நாம் பேச்சிலே சொல் கிறோம். Tom– Dick and Harry என்று இங்கிலீஷில் சொல்கிறார்கள். இந்தப் பெயர்கள் வாஸ்தவத்தில் உள்ள எவரையும் குறிப்பிடுவன அல்ல. உதாரணத்திற்கு ஏதோ பெயர் காட்டணும்; இந்தப் பேர்களைக் காட்டுகிறோம்! ஆசார்யாளே இப்படி பாஷ்யங்களில் தேவ தத்தன், யஜ்ஞ தத்தன் என்யெல்லாம் பெயர்கள் சொல்லியிருக்கிறார். அவர்கள் யார் என்று இது மட்டும் யாரும் ஆராய்ச்சி பண்ணிப் பார்க்கவில்லை! பொதுப் பேர்கள் என்றுதான் ஸரியாகப் புரிந்துகொண்டு, அதோடு விட்டிருக்கிறார்கள். அப்படியே (பூர்ண வர்மனைச் சொல்லும்) இந்த இடத்திலும் இருக்கலாம். ஸத்தை அஸத்தோடு (உள்ளதை இல்லாத தோடு) ஸம்பந்தப்படுத்த முடியாது, அப்படிச் செய்வது அஸம் பாவிதம் என்று காட்ட வருகிறார். அப்போது பூர்ணவர்மன் என்ற பெயரில் பொதுவாக ஒரு ராஜாவைக் குறிப்பிட்டு, அந்த யாரோ ஒரு ராஜாவுக்கு முன்னால் என்றைக்குமே இருக்கமுடியாத – அ-ஸத்தான – ஒரு மலடி மகன் இருந்தான் என்றால் பொருந்துமா என்று கேட்கிறார். ஆகையால் இவனுக்கு 'ஸத்'தைக் குறிப்பதான பேர் வைத்தால் ரொம்பப் பொருத்தமாயிருக்குமல்லவா? அ-ஸத் என்பது சூன்யம். ஸத் அதற்கு நேரெதிர் என்றால் சூன்யத்துக்கு நேரெதிர் பூர்ணம்தானே? அதனால் 'பூர்ணவர்மன்' என்று போட்டிருப்பார் என்று சொல்லலாம்.

பூர்ணவர்மன் என்கிற மகத ராஜா தீவிரமான பௌத்தனென்று ஹுவான் த்ஸாங் சொல்வதிலிருந்து தெரிகிறது. புத்த கயையில் போதி வ்ருக்ஷத்தை மறுபடி துளிர்க்கப் பண்ணியவன் என்று சொன் னேனல்லவா? வேதாந்தத்தை நிலைநாட்டிய ஆசார்யாள் ஒரு பௌத்த ராஜாவை ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் குறிப்பிட வேண்டிய அவச்யமில்லை. பௌத்த நூல் எதிலாவது அவன் பெயர் சொல்லியிருக்கிறதென்றால் அர்த்தமுண்டு. அப்படியாவது அவன் நிகழ்காலத்திலிருந்த ஒரு பெரிய சக்ரவர்த்தியாயிருந்தாலும் குறிப்பிட்டிருக்கலாம். அதுவுமில்லை. அவனோ கி.பி. 650-ஐ ஒட்டி இருந்தவன். அதுவும் ஒரு சிற்றரசனாகவே இருந்தவன். ஆசார்யாளின் காலம் என்று அவர்கள் சொல்வதோ கி.பி.

800-ஐ ஒட்டி. அதாவது அவனுக்கு 150 வருஷத்துக்கு அப்புறம். ஸூத்ர பாஷ்யம் படிக்கிறவர்கள் 150 வருஷம் முந்தி இருந்த ஒரு பௌத்த சிற்றரசனையா நினைவு வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்? ஆசார்யாள் அவனை எதற்குக் குறிப்பாக நினைவு வைத்துக்கொண்டு குறிப்பிட னும்? (சிரித்து) சூன்யவாதியான பௌத்த ராஜாவுக்குப் பூர்ணவர்மன் என்று பேர் இருப்பதை வைத்து ஹாஸ்யம் வேண்டுமானால் பண்ணி யிருக்கலாம்! ஆனால், இங்கே ஆசார்யாள் ஜாடைமாடையாகக் கூட அப்படியொன்றும் பண்ணாமல் factual-ஆகத்தான் சொல்லிக் கொண்டு போகிறார்.

ஒன்றும் யோசனை செய்யாமல் 'ரிஸர்ச்' என்று எதையாவது சொல்லிவிட்டால் கேட்பவர்களும் யோசனை செய்யாமல் 'ஆமாம்' போட்டுவிடுவதாக இருக்கிறது.

அதனால்தான் அவர்களும் தீர்க்காலோசனை பண்ணாமல் எதை யும் கேட்கலாமென்று சில ஆர்க்யுமெண்ட்கள் எழுப்பியிருக்கிறார்கள். இப்படியொன்று: 'ஹுவான்-த்ஸாங் சங்கரர் என்ற பெயரையே சொல்லவில்லை! இவர் எப்படி அவருக்கு முந்தி இருந்திருப்பார்?' என்பது. ஹுவான்-த்ஸாங்குக்கு பௌத்த மதத்தில்தான் அபிமானம். அவர் உபநிஷத்துகள், ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம், கீதை என்ற நம்முடைய ப்ரஸ்தான த்ரயங்களைக்கூடத்தான் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் இந்த ரிஸர்ச்காரர்களே அவையெல்லாம் அவருக்கு எத்தனையோ ஸெஞ்சுரி முற்பட்டவைதானென்று ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்களா, இல்லையா?

அபிநவ சங்கரர்: – அவர்களுடைய ஆர்க்யுமென்டில் இன்னும் இரண்டு பாக்கி இருக்கின்றன. கம்போடியக் கல்வெட்டில் ஒரு 'பகவத் சங்கர'ரின் காலில் அறிஞருலகம் முழுவதும் தாமரையை வண்டுகள் மொய்ப்பதுபோலத் தங்களுடைய சிரஸுகளைத் தாழ்த்தியிருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறதே, அது நம்முடைய ஆதி சங்கர பகவத்பாதாளைத் தவிர யாராயிருக்க முடியும்? ' 'கல்வெட்டிலிருந்து அந்தக் காலம், 'கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் முடிவு பாகத்திலிருந்து ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப பாகம் வரை ஆசார்யாளின் காலம்' என்பதற் கும் ஒத்துப்போகிறதே! இதற்கு என்ன சொல்கிறீர்கள்?' என்பது ஒரு ஆர்க்யுமெண்ட். இன்னொன்று, நம் ஊரிலேயே வழங்கும் ஸங்கேதக் கணக்கு ச்லோகம் – கலியில் 3889-ம் வருஷமான கி.பி. 788-ஐச் சொல் லும் 'நிதிநாகேபவஹ்ந்யப்தே' ச்லோகம்.

இந்த இரண்டும் ஒன்றையே, ஒருவரையே குறித்ததாகத் தெரிவதால் இரண்டு கேள்விகளுக்கும் ஒரே பதிலாகச் சொல்லிவிடலாம்.

ஆசார்யா பீடங்களில் ஆதி பகவத்பாதாளுக்கு அப்புறமும் மஹா பெரியவர்களாக லோக ப்ரஸித்தியுடனிருந்த சில ஸ்வாமிகள் வந்திருக் கிறார்கள். இப்போது ஆசார்யாளின் க்ரந்தங்களாக, ஸ்தோத்ரங்களாக வழங்கி வருகிறவற்றில் சில இப்படிப்பட்டவர்களால் செய்யப்பட் டிருக்கலாம் என்றேன் அல்லவா? நமக்கு நல்ல சரித்ர ஆதாரங்களுடன் தெரிபவராக வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகள் இருக்கிறார். பதிநாலாம்

நூற்றாண்டில் அவதாரம் பண்ணிய அவர்தான் விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யம் ஏற்படுவதற்கே காரணம்ாயிருந்தவர். அவர் அவதாரம் செய்திருக்காவிட்டால் தக்ஷிணதேசம் முழுவதையும் துருஷ்க மதம் கபளீகரம் பண்ணியிருக்கும். துருஷ்கர்களை அடக்கி ஹிந்து ஸாம்ராஜ்யம் ஏற்பட வழி வகுத்தார். ஹிந்து மதத்திலேயே அப்போது கர்நாடகம், அதையொட்டிய ஆந்த்ர ஸீமைப் பகுதிகள் ஆகியவற்றில் மத்வ மதமும் வீரசைவமும் அத்வைதத்தைக் கபளீகரம் பண்ணாமலும், அவர்தான் ரக்ஷித்துக் கொடுத்தார். ச்ருங்கேரி மடத்துக்கு ஒரு புது சோபையை உண்டாக்கித் தந்து இன்னும் அனேக மடங்களையும் அந்தப் பிரதேசத்தில் ஸ்தாபித்து நம் ஆசார்யாளின் ஸம்ப்ரதாயம் தழைத்தோங்கும் படிச் செய்தார். 'பஞ்சசதீ' 'ஜீவன் முக்தி விவேகம்', 'வையாஸிக ந்யாயமாலை' முதலான அனுபவ க்ரந்தங்களாக உசந்த அத்வைத நூல்களை உபகரித்த அவரேதான் பூர்வாச்ரம ஸஹோதரருடன்கூட நாலு வேதங்களுக்கும் பாஷ்யம் ஏற்படவும் காரணமாயிருந்தவர்: ஸாயண பாஷ்யம் என்று அதற்குப் பேர். அவரை ஆசார்யாளுக்குள்ளது போலவே ஸ்தோத்ரங்களும் பிருதாவளிகளும் சொல்லி அந்த மடங்களில் கொண்டாடுகிறார்கள்.

இம்மாதிரி இங்கே 'அபிநவ சங்கரர்' என்றே ப்ரஸித்தி பெற்ற ஒருவர் இருந்திருக்கிறார்★. 'அபிநவ' என்றால் 'மறு அவதாரம்' என்று அர்த்தம். ஆதி ஆசார்யாளே இவராக மறுபடி வந்திருக்கிறார் என்று அவரை உலகம் கொண்டாடியிருக்கிறது. அதனால்தான் 'தீர சங்கரேந்த்ர ஸரஸ்வதி' என்ற அவருடைய பெயர் மறைந்துபோய் 'அபிநவ சங்கரர்' என்றே வழங்கலாயிற்று. 'சங்கரேந்த்ர விலாஸம்' என்பதும் 'ஸத்குரு ஸந்தான பரிமளம்' என்பதும் அவருடைய சரித்ரத்தைச் சொல்லும் இரண்டு புஸ்தகங்கள்.

ஆசார்யாளுக்கு அப்புறம் சில நூற்றாண்டுகள் வைதிக மதம் மட்டும் கொடி கட்டிப் பறந்தாலும் அப்புறம் மறுபடி பௌத்தம் முதலிய மதங்களும், காபலிகம் முதலான வாமாசார மதங்களும் கிளம்பின. முன் மாதிரி இவை ஜன ஸமூஹத்தில் பெரிய செல்வாக்குப் பெறமுடியாதபடி ஆசார்யாள் போட்டுக் கொடுத்த அஸ்திவாரமே உறுதியாயிருந்தது. ஆனாலும் ராஜாக்களிலும், தத்வ வாதத்தில் ப்ரியமுள்ளவர்களிலும் சிலர் பௌத்தத்துககு ஆதரவு தந்ததால் அது கணிசமான following பெற்ற மாதிரித் தெரிந்தது. நாகரிகம் போதாதவர்களும், 'ரஹஸ்ய அனுஷ்டானம்' என்று பௌத்தப் பெயர் கொடுக்கும் சில பேரும் வாமாசார மதங்களில் போனார்கள். ஆசார்யாளுக்கு 1300 வருஷத்துக்கப்புறம் அபிநவ சங்கரர் தோன்றி ஆசார்யாளைப் போலவே தேசம் பூராவும் ஸஞ்சாரம் பண்ணி, அந்த மற்ற மதங்களை நிராகரணம் செய்து ஸர்வஜ்ஞ பீடமும் ஏறியிருப்பதாக அவருடைய சரித்ரங்களிலிருந்து தெரிகிறது. அவர் அன்னிய தேசங்களுக்கும் போய் தர்மோத்தரணம் செய்தாரென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. சைனாக்காரர்கள், துருஷ்கர்கள், பாஹ்லீகர்கள் (Balkle என்று ஆப்கானிஸ்தானில்

★ ஸ்ரீ காஞ்சி மடத்தின் முப்பத்தெட்டாவது பீடாதிபதியாக விளங்கியவர்.

உள்ள இடம்) முதலியவர்கள்கூட அவரைத் தங்கள் ஆசார்யாராகப் பூஜித்தார்கள் – சீன-துருஷ்க-பாஹ்லிகாத்யைஸ்-ஸ்பராசார்யதயா ஸ்துதம் என்று குரு ரத்ன மாலா சொல்கிறது. (ச்லோகம்-66).

இவரையும் ஆதிசங்கர பகவத் பாதரையும் ஒன்றாகவே நினைத்துத் தான் சில சங்கரவிஜய புஸ்தகங்களிலேயே மாறுபாடான விஷயங் களைச் சொல்லியிருக்கக்கூடும்.

ஆதி ஆசார்யாளின் அவதார காலத்தைச் சொல்வதாக நினைக்கப் படும் 'நிதிநாக' ச்லோகமும் வாஸ்தவத்தில் இந்த அபிநவ சங்கரரின் அவதாரத்தைச் சொல்வதுதான் என்று பண்டிதர்கள் அபிப்ராயப்படு கிறார்கள்...

'ஸுஷமா' வ்யாக்யானத்தில்★ சங்கரரேந்த்ர விலாஸத்திலிருந்து இவருடைய அவதார காலத்தை quote செய்திருக்கிறது. அதுவும் ஸங்கேத ஸங்கியையில்தான் இருக்கிறது.

'சேவதி-த்விப-திசா(அ)நல வர்ஷே திஷ்ய' என்பது இங்கே கொடுத் துள்ள காலக் கணக்கு●. 'சேவதி' என்றால் நிதி. 'நவநிதிகள்' என்ப தால் அது 9-ஐக் குறிக்கும். 'த்லிபம்' – யானை. 'அஷ்ட கஜங்கள்' என்பதால் அது. 8. 'திசா' என்றால் திசைதான். திசைகளும் 8 தானே? 'அநல' – அக்னி. அது 3. அதனால் இந்த எண் 9883 என்றாகும். திருப்பிப் போட்டால் 3889. 'திஷ்ய' என்பது கலி. கலியில் 3889-ம் வருஷம். கி.பி. 787-788.

இப்போது ஹிஸ்டரி புஸ்தகங்களில் சொல்லும் கி.பி. 788 அபிநவ சங்கரரின் அவதார வருஷமே என்று ஏற்படுகிறது! இதே வருஷத்தைத் தான் 'நிதிநாக' ச்லோகத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது! அது ஆதி ஆசார் யாளின் அவதார காலமாக்கும் என்று நம்மிலேயே பல பேர் பல காலமாக நினைத்து வந்திருக்கிறார்கள்!

இதை அடிப்படையாகக் கொண்டே ஓரியன்டலிஸ்ட்கள் தங்க ளுடைய theory-ஐ build பண்ணியிருக்கிறார்கள்.

பக்கபலமான இன்னொரு பாயின்டும் இருக்கிறது. 'நிதி நாக' ச்லோகம், அபிநவ சங்கர சரித்ர ச்லோகம் இரண்டிலும் கல்யப்தம் (கலியில் இத்தனாம் வருஷம் என்று) சொல்லியிருப்பதோடு ப்ரபவாதி ஷஷ்டி ஸம்வத்ஸரத்தில் (ப்ரபவ முதலான அறுபது வருஷங்களில்) இன்ன வருஷம், மாஸம், திதி என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. அதுவும் முழுக்க ஒன்றாகவே இருக்கிறது! விபவ வருஷம், வைசாக மாஸம், சுக்ல பக்ஷ தசமி என்றே இரண்டிலும் இருக்கிறது!

ஆதி ஆசார்யாள் ஜனனம் நந்தன வருஷம் என்று மற்ற ஆதாரங்

★ 61-வது ச்லோகம்.

● முழு ச்லோகம் வருமாறு:

ஹாயநே(அ)த விபவே வ்ருஷமாஸே சுக்லபக்ஷ தசமீ திந மத்யே I
சேவதி த்விப திசாநல வர்ஷே திஷ்ய ஏநமுதஸோஷ்ட விசிஷ்டா II

களிலிருந்து தெரிகிறது. இங்கேயோ விபவ வருஷம் என்று இருக்கிறது. நாம் சொல்கிற கி.மு.509 ஒரு நந்தன வருஷமாகவும், அவர்கள் சொல்லும் கி.பி. 788 ஒரு விபவ வருஷமாகவுமே இருக்கின்றனவென்றும் கணக்குப் போட்டுச் சொல்கிறார்கள்.

அதைவிட இன்னொன்று: தெய்விக புருஷர்கள் எந்த ப்ரபவாதி வருஷத்தில் பிறந்தார்கள் என்று பெரும்பாலும் தெரியவில்லை. ராமர் எந்த வருஷம்? க்ருஷ்ணர் எந்த வருஷம்? பண்டிதர்கள் வேணுமானால் மண்டையை உடைத்துக்கொண்டு கண்டுபிடிக்கலாமே தவிர, லோகத்தில் ஜயந்தி என்று கொண்டாடும்போது வருஷத்தை யாரும் நினைப்பதில்லை. மாஸம், பக்ஷம், திதி ஆகியவற்றை வைத்தே ஒவ்வொரு வருஷமும் ஜயந்தி கொண்டாட வேண்டியிருப்பதால் இவைதான் முக்கியமாகத் தெரிகின்றன. ராமர் சைத்ர மாஸ சுக்ல பக்ஷ நவமி, க்ருஷ்ணர் ச்ராவண மாஸ க்ருஷ்ண பக்ஷ அஷ்டமி – என்றிப்படி. அதிலும் திதிக்குத்தான் ரொம்ப முக்யம். ரொம்ப ப்ரஸித்தி-ராம நவமி, கோகுலாஷ்டமி, விநாயக சதுர்த்தி, ஸ்கந்த ஷஷ்டி என்பதாக, ஜயந்தியின் பேரிலேயே திதிதான் இருக்கிறது.

ஆசார்யாள் விஷயமாக, இன்றைக்கும் தேசம் பூராவிலும் அவருடைய ஜயந்தி வைசாக மாஸத்தில் சுக்ல பக்ஷ பஞ்சமியில்தான் கொண்டாடப்படுகிறது. இந்த இரண்டு ச்லோகத்திலுமோ பஞ்சமியைச் சொல்லாமல் தசமியைச் சொல்லியிருக்கிறது. அதனால் அந்த தசமியை அவதார தினமாகக் கொண்டவரும் பஞ்சமியை அவதார தினமாகக் கொண்டவரும் வெவ்வேறான இரண்டு பேர் என்று வைத்துக்கொள்ள இடமேற்படுகிறது.

நடைமுறையில் திதிதான் ஒரு ஜயந்திக்கு முக்யமாயிருந்து, ப்ரபவாதி வருஷத்தையோ, கலியில் எந்த வருஷம் என்றோ எவரும் நினைத்துப் பார்க்காமலிருக்க, இங்கேயோ திதியை விட்டுவிட்டு கலியில் இன்ன வருஷம் என்பதை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு 788-தான் என்று நிர்ணயம் பண்ணியிருப்பது கொஞ்சம் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது! திதி tallyயாவது அவசியம்.

இந்தக் காரணங்களைக் கொண்டு கி.பி. 788 என்று ஓரியண்ட்லிஸ்ட்கள் நிர்ணயித்திருப்பது அபிநவ சங்கரரை ஆதி சங்கரராக நினைத்ததால்தான் என்று கி.மு.509 என்று நம்புகிறவர்கள் அபிப்ராயப் படுகிறார்கள்.

பாதுகாஸித்தி பெற்று அன்னிய தேசங்களிலும் திக்விஜயம் செய்த அபிநவ சங்கரரையே கம்போடியாக் கல்வெட்டில் இந்த்ரவர்மன் தன்னுடைய குருவான சிவஸோமரின் குரு என்று சொல்கிறானென்றும் கருதுகிறார்கள்.

ஆசார்யாளின் ப்ரதான சிஷ்யர்களாக இருந்த நாலு பேரோடு ப்ருத்வீதவர், சித்ஸுகர், சித்விலாஸர், ஞானஸ்கந்தர், விஷ்ணுகுப்தர், அனந்தானந்தர், உதங்கர் (இவரேதான் தோடகர் என்றும் ஒரு நம்பிக்கை உண்டு), ஷண்மதங்களை ப்ரசாரம் பண்ணிய ஆறுபேர்

என்றெல்லாமும் அனேகம் சிஷ்யர்களின் பேர்கள் 'சங்கரவிஜய'ங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. சிவஸோமன் என்ற பெயர் எங்கேயும் காணோம். அன்னிய தேச ராஜாவின் குருவாயிருந்த ஒருத்தரின் பெயர் இப்படி விட்டுப் போயிருக்குமா?

ஆராய்ச்சி என்று போகாமல் அனுக்ரஹம் என்று போகும்போது 'ஆதி' என்றும் 'அபிநவம்' என்றும் வித்யாஸப்படுத்தவே கூடாதுதான். 'ஆதி'யினுடைய புது அவதாரமே இவர் என்பதால்தானே 'அபிநவ' என்பது? அதனால் இவருக்கு உண்டான ப்ரக்யாதி எல்லாம் அவரைச் சேர்ந்ததாகவே சொல்லிவிடலாம்★. ஈச்வராவதாரமாக முதலில் வந்த ஆதி ஆசார்யாளிடமே அனன்ய பக்தியாகப் பண்ணும்போது அவருக்கும் அபராவதாரமான (அவரே எடுத்த பிற்கால அவதாரமான) இன்னொருவரை அஸலே அவராக வைத்துவிடலாம். எல்லா ஸ்துதியும் அந்த ஆதி புருஷருக்கே என்று வைத்துப் பார்க்கும்போது சிவஸோமன் அவருடைய சிஷ்யரே என்றால் நேர் சிஷ்யரென்று அர்த்தம் பண்ணாமல் சிஷ்ய பரம்பரையில் வந்தவர் என்று வைத்து விடலாம். இப்போது நாம்கூட, 'நாங்கள் ஆசார்யாள் சிஷ்யர்கள்' என்று சொல்லிக் கொள்ளவில்லையா? அதுமாதிரி நமக்கு 1,200 வருஷம் முன்னாலிருந்த கம்போடிய ராஜகுருவை ஏன் சொல்லக் கூடாது? இதெல்லாம் பக்தி பாவத்தில். இப்போது நாம் பக்தியை மூட்டை கட்டி வைத்துவிட்டு கால நிர்ணயம் என்றல்லவா ஆராய்ச்சிச் சர்ச்சையில் இறங்கியிருக்கிறோம்? அதனால் அவர்-இவர் என்று வித்யாஸப் படுத்திச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது!

நவீன ஆராய்ச்சியாளரிடமே ஒரு மாற்றுக் கருத்து: கி.பி. 788 என்பது ஸரியாயிருக்காது என்று நவீன கால ரிஸர்ச்காரர்களிலேயே சில பேர் சொல்லி அதற்கு ஒரு காரணம் காட்டுகிறார்கள்:

ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் இரண்டு இடங்களில் ஆசார்யாள் சில ஊர்களின் பெயர்களை உதாரணமாகக் குறிப்பிடும்போது பாடலிபுத்ரத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார்.

குப்தர்கள் செல்வாக்கிழந்து, அப்புறம் தானேச்வரம், கன்னௌசி ஆகிய தலைநகரங்களிலிருந்துகொண்டு ஆட்சி செய்த ப்ரபாகர வர்தனர், ஹர்ஷ வர்தனர் ஆகியவர்களின் நாளிலேயே பாடலிபுத்ரம் பெருமை இழந்துவிட்டது.

ஹர்ஷனின் காலம் 600-650 (சுமாராக) அப்போது இங்கே வந்த ஹுவான்-த்ஸாங் பாடலிபுத்ரம் ஒரே Ruins-ஆக (இடிபாடுகளாக) இருப்பதாக எழுதியிருக்கிறார். அப்புறம் கி.பி. 750-வாக்கில் வெள்ளம் வேறு வந்து அந்த ஊரை நன்றாக அழித்துவிட்டிருக்கிறது. நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிற்பாடுதான் மறுபடி அது ஒரு மாதிரி எழும்பி, அப்புறம்

★ இந்த ரீதியில்தான் போலும், ஆதி ஆசார்யாளைப் பற்றி ஸ்ரீசரணர்கள் குறிப்பிட்டுள்ள ஸந்தர்ப்பங்கள் பலவற்றில் கம்போடியக் கல்வெட்டு ச்லோகத்தை அவருக்கான துதிபோலவே மொழிந்திருக்கிறார்கள்.

பெரிசாகி, இப்போது 'பாட்னா'வாக இருக்கிறது. ஆசார்யாள் காலம் என்னும் 788-820-ல் அந்த ஊரே இல்லை. தம்முடைய காலத்துக்கு 150-200 வருஷத்துக்கு முன்னாலிருந்தே பெருமை குன்றிப் போய், நாற்பது-ஐம்பது வருஷம் முந்திதான் வெள்ளம் அடித்துக்கொண்டு போய் விட்ட ஒரு ஊரையா, அது தற்காலத்திலும் இருந்த மாதிரி உதாரணம் காட்டியிருப்பார்? என்று கேட்கிறார்கள்.

இதைவிட இன்னொரு முக்கியமான பெரிய காரணமும் காட்டுகிறார்கள். எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக இந்தத் தேசம் முழுவதிலும் ஆசார்யாளின் பெரிய ஸாதனையாகச் சொல்வது அவர் பௌத்த மதத்தை நிராகரணம் செய்ததைத்தான். அவருக்குக் கொஞ்சம் முந்தி குமாரிலபட்டரும் கொஞ்சம் பிந்தி உதயனரும் நிறையப் பௌத்தக் கண்டனம் பண்ணினார்களென்றாலும். ஆசார்யாளும் அந்தப் பணியை சக்திகரமாகச் செய்துதானிருக்கிறார். பாஷ்ய புஸ்தகங்களில் அதிகம் எழுதாவிட்டாலும் ஊர் ஊராக வாதம் செய்யப் போன போதும், ஊர் ஊராக நம்முடைய ஆலய வழிபாட்டுக்குப் புத்துயிர் கொடுத்தபோதும் அவர் பௌத்தத்தை வன்மையாக எதிர்த்தே அகற்றியிருக்கிறார். அவர் காலத்தில் பௌத்தம் ஜன ஸமூஹத்தைக் கலக்கும் அளவுக்கு வீர்யத்துடனிருந்ததை அவரே ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் தெரிவித்திருக்கிறார்: வைநாசிகை: ஸர்வோ லோக ஆகுலீக்ரியதே● என்று. வைநாசிகர்கள் என்பது பௌத்தர்களுக்கேதான் இன்னொரு பேர். அவர்கள் ஸர்வ லோகத்தையும் ஒரு கலக்குக் கலக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார். இதனால் அவருடைய காலத்தில் பௌத்தம் இங்கே ஒரு active force-ஆக இருந்தது என்று நிச்சயமாகிறது.

இதைக் கொண்டுதான் நவீன ஆராய்ச்சிக்காரர்களிலேயே ஒரு சிலர் கி.பி. 788 என்பது ஸரியில்லை என்று சொல்கிறார்கள். ஏனென்றால் அதற்கு முந்தியே இந்தியாவில் பௌத்தம் நன்றாகப் படுத்துப் போய் விட்டது. ஹர்ஷரின் காலத்தில் – 788-க்கு 150 வருஷம் முன் – வந்த ஹூவான்-த்ஸாங்கே பௌத்தம் க்ஷீணித்துப் போயிருப்பதைத் தெரிவித்திருக்கிறார். ஹர்ஷர் கொஞ்சம் புத்துயிரூட்டிப் பார்த்தார். ஆனால் அது ஜனஸமூஹம் முழுவதையும் கவரவில்லை; பிக்ஷுக்கள், ஸமய வாதிகளை மட்டுமே கவர்ந்தது – சற்று முன்பே (இவ்விஷயம்) சொன்னேன். ஆசார்யாள் அவதாரம் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு முடிவு என்றால், அப்போது வங்காளத்திலிருந்து வட இந்தியாவின் கணிசமான பகுதி அடங்கலாக ஆண்டு வந்த பால வம்ச ராஜாக்கள் பௌத்த மத அபிமானமுள்ளவர்கள்தான். ஆனாலும் அவர்களும் தங்களளவில் அபிமானித்தார்களே ஒழிய, 'லோகமெல்லாம் கலக்கப்படுகிறது' என்று சொல்லும்படி இல்லை என்று நவீன ஹிஸ்டரிக்காரர்களே சொல்கிறார்கள். பௌத்தத்தில் அப்போது ரஹஸ்யமான தாந்த்ரிக உபாஸனைகளே ஜாஸ்தியாகிக் கொண்டு வந்து, அது இங்கே வேர் பிடிக்க முடியாமல் திபெத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தது.

(சிரித்து) 'சங்கர மடத்து சாமியார் என்னவோ ஸ்வபக்ஷமாக (தன் கட்சிக்கு ஆதரவாக)ப் பேசுகிறார்' என்று நினைக்காமல் ஹிஸ்டரியில்

● II 2.26

ஸ்டான்டர்ட் புஸ்தகம் எதுவானாலும் எடுத்துப் பார்த்தால் தெரியும், ஆசார்யாளின் காலம் என்று அந்தப் புஸ்தகங்களில் சொல்லப்படும் காலத்துக்கு முந்தியே இந்தியாவில் பௌத்த மதம் 'லோகத்தைக் கலக்கு கிறது' எனத் தக்க force-ஆக (சக்திவாய்ந்த அமைப்பாக) இல்லாமற் போய்விட்டதென்று.

நாலந்தா ஸர்வகலாசாலை போன்ற இடங்களிலும் சில பௌத்த மடாலயங்களிலும் மட்டுமே பிக்ஷுக்களிடமும், சில படிப்பாளி களிடையிலும்தான் அந்த மதம் இருந்து வந்தது. முஸ்லிம் படை யெடுப்புவரைகூட அப்படித் தொடர்ந்து இருந்து வந்தது. ஜனஸமூஹத் தைப் போட்டுக் கலக்குவதாகவோ, ஆசார்யாள் போன்ற ஒருவர் அதை நிராகரணம் பண்ணியதுதான் அவருடைய மஹாப் பெரிய வெற்றிச் சாதனை என்று கொண்டாடும் அளவுக்கோ அது நிச்சயமாக அந்தக் காலத்தில் சக்தியோடில்லை. ஆகையால் ஆசார்யாள் பௌத்தத் தோடு பெரிசாக யுத்தம் பண்ணினாரென்றால் அது shadow fight (நிழலுடன் சண்டை செய்வது) மாதிரித்தானாகும்!

இந்தக் காரணம் சொல்லியே நவீன ஆராய்ச்சிக்காரர்களிலும் சில பேர் கி.பி. 788 – 829 என்பதை ஆக்ஷேபிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஹிஸ்டரிப்படி, கி.பி. நாலாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் குப்த ஸாம் ராஜ்யம் தோன்றியபோதே நம் தேசத்தில் ஹிந்து மதம் பெரிய மறுமலர்ச்சி கண்டு பௌத்தம் க்ஷீணதசை அடைந்திருந்தது. 'இதற்கு ஆசார்யாளே காரணமாயிருந்திருக்கலாம். அதனால் அவரை கி.பி. 800-லிருந்து ஐநூறு வருஷம் முற்காலத்திற்குக் கொண்டுபோக இட மிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது' என்று இவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

'நாம் சொல்கிறபடி ஆசார்யாள் 2000 வருஷம் முந்தி என்றால், அவருக்குப் பிற்பாடும், 'குப்தா ஏஜு'க்குப் பிறகுங்கூட அனேக பீரியட் களில் பௌத்தம் இந்தத் தேசத்தில் இருந்துதானே இருக்கிறது? எத்தனையோ விஹாரங்களும் சைத்யங்களும் கிறிஸ்து சகாப்தத்திலும் சில நூற்றாண்டுகள் வரையில் தோன்றியதாக அழுத்தமான சான்றுகள் இருக்கின்றனவே? அவர் பௌத்தத்தை அப்படியே 2500 வருஷம் முந்தியே வெளியேற்றிவிட்டாரென்றால் எப்படி?'

அப்போது அவர் அனுப்பியது வாஸ்தவம்தான். அவருடைய காலத்தில் 72 மாற்று மதங்களையும் அவர் இல்லாமல் பண்ணி ஜகதா சார்யாளாக விளங்கியது வாஸ்தவந்தான்.

ஆனாலும் இந்தத் தேசத்தில் எப்போதும் ரிலிஜன், பிலாஸஃபி ஆகியவற்றில் ஸ்வதந்த்ரமாகச் சிந்தனை பண்ணுவதற்கும், அனுஷ் டானம் பண்ணுவதற்கும் தாராளமாக இடம் கொடுத்தே வந்திருக் கிறது. அதனால் ஆசார்யாளுக்கு அப்புறமும் அவ்வப்போது பௌத் தம், ஜைனம் முதலியவற்றில் சிந்தனையைச் செலுத்திப் புஸ்தகம் எழு தியவர்கள் தோன்றியிருக்கிறார்கள். அந்த மதங்கள் மறுபடி தலை காட்டியிருக்கின்றன. பல ராஜாக்கள் அந்த மதங்களைத் தழுவியிருக் கிறார்கள். பெரிய பெரிய விஹாரங்களும் பள்ளிகளும் கட்டிக் கொடுத் திருக்கிறார்கள். ஆனாலுங்கூடப் பொதுஜனங்கள் எல்லாருடைய

மதமாக பௌத்தமோ சமணமோ பிற்காலங்களில் இல்லவே இல்லை. அந்த மதங்களைச் சேர்ந்த பிக்ஷுக்கள், அபிமானித்த ராஜாக்கள், 'யதா ராஜா ததா ப்ரஜா' என்று பயந்துகொண்டு ராஜாக்களைப் போலவே பண்ணியே கொஞ்சம் ப்ரஜைகள், நிஜமான கன்விக்ஷனிலேயே அந்த மதங்களை ஏற்றுக்கொண்ட இன்னும் கொஞ்சம் பேர் – என்றெல்லாம் கூட்டிப் பார்த்தாலும்கூட மொத்த ஸமுதாயத்தில் ஒரு சின்னப் பங்கு தான் ஆசார்யாளுக்குப் பிற்காலங்களில் அம்மதங்களை அனுஸரித்தது. இது நான் இட்டுக் கட்டிச் சொல்வதில்லை. முன்ஷி போன்றவர்கள் இப்போது ஹிஸ்டாரிகலாக ரிஸர்ச் செய்தே இப்படிச் சொல்வதுடன் வெள்ளைக்காரர்களிலேயே சில சரித்ராசிரியர்கள் ஸமீப காலமாக இதை ஒப்புக்கொண்டு எழுதி வருகிறார்கள்★.

ஆக, 2500 வருஷத்துக்கு உட்பட்ட பௌத்தச் சின்னங்கள் நம் தேசத்தில் இருந்திருப்பதால் ஆசார்யாளும் அதற்குள்தான் வந்திருக்க வேண்டிமென்பதில்லை. அவர் நாளில் அவர் நிராகரணம் பண்ணி, அப்புறம் சில நூற்றாண்டுகள் வைதிக ஹிந்து மதம் மாத்திரமே இங்கே இருந்துவிட்டு, அதற்கும் அப்புறம் அவ்வப்போது தலைதூக்கிய பௌத்தத்துக்கு அடையாளங்கள்தான் நாம் பார்ப்பது. பிற்காலங்களிலும் நம்முடைய மதபுருஷர்கள் பலர் பெரியவர்களாகத் தோன்றி அவைதிக மதங்களைக் களைந்திருக்கிறார்கள். கிருஷ்ணர் தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் பண்ணியும் அப்புறம் மறுபடி அதர்மம் ஓங்கியபோது ஆசார்யாள் அவதரித்து ஸரி பண்ண வேண்டி வரவில்லையா? அப்படியே ஆசார்யாளுக்குச் சில நூற்றாண்டுகள் பிற்காலத்திலிருந்தும் ஏற்பட்டது. முடிவாக ஒரு மாதிரி கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் பௌத்தம் நன்றாக க்ஷீணித்து, பிக்ஷு ஸங்கம், ஸர்வ கலாசாலைகள் ஆகியவற்றில் மட்டும் இருந்து வரும்படி ஆயிற்று. இதற்கும் நூற்றாண்டு தள்ளியே ஆசார்யாள் அவதாரம் செய்ததாக வெள்ளைக்காரர்கள் சொல்லி அவர்தான் ப்ரமாதமாக பௌத்தத்துடன் மோதி ஜெயித்தாரென்றால் அது ஒன்றுக்கொன்று ஒவ்வவில்லை என்பதுதான் பாயின்ட்.

கி.பி. எட்டாம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஏதோ கொஞ்சம் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த பௌத்தத்தையும் களைந்து, அதோடு ஹிந்து மதம் என்று சொல்லிக்கொண்டே மறுபடிக் கிளைத்திருந்த பல அவைதிக வழிகளையும் அகற்றியவர்தான் அபிநவ சங்கரர்; அதோடு தூரக் கிழக்கு நாடுகள் முதலியவற்றிலும் நம் மதம் பரவச் செய்தவர் என்று தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

கி.மு. முதல் நூற்றாண்டு என்னும் கருத்து: 'ஆசார்யாள் காலம் கி.பி. 788-820 இல்லை; கி.மு. 509-477-ம் இல்லை. கி.மு. 44-12தான்' என்றும் ஓர் அபிப்ராயமிருக்கிறது. கன்னட தேசத்தில் இந்த அபிப்

★ அருள் உரை 65-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள பௌத்தம் - சமணம் : தேசிய ரீதியில் என்றுமே ஊன்றவில்லை என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

ராயம் இருந்து வந்திருக்கிறது. அதாவது நாம் சொல்வதைவிட 460-470 வருஷத்துக்குப் பிற்பாடு அவர்கள் ஆசார்யாளின் காலத்தைச் சொல்கிறார்கள்.

இந்த 460-470 வருஷ வித்யாஸத்துக்கு டி.எஸ். நாராயண சாஸ்த்ரி★ போன்றவர்கள் ஒரு காரணம் காட்டுகிறார்கள். அதாவது: ஜைனர்களும் பௌத்தர்களும் யுதிஷ்டிர சகம் என்று ஒன்றைப் பின்பற்றுகிறார்கள். இது கலியுகம் ஆரம்பித்து 468 வருஷத்துக்குப் பிறகு ஆரம்பிப்பது. யுதிஷ்டிரர் என்பது பாண்டவர்களில் மூத்தவரான தர்மபுத்ரர்தான். க்ருஷ்ணர் பரமபத ஆரோஹணம் செய்ததைக் கேள்விப்பட்டு உடனே அவரும் 'மஹாப்ரஸ்தானம்' என்பதாக ஜீவயாத்ரையை முடித்து ஸ்வர்க்கத்துக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார். க்ருஷ்ணரின் பரம பத ஆரோஹணத்திலிருந்துதான் கலி பிறந்தது. அப்போது யுதிஷ்டிரர் 35 வருஷம் ஆட்சி நடத்தியிருந்தார். ஆகையால் நாம், அதாவது ஹிந்துக்கள், கலிக்கு 36 வருஷம் முன்னால் (கி.மு. 3138-ல்) யுதிஷ்டிர சகாப்தம் ஆரம்பிப்பதாகக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால், ஜைன, பௌத்தர்கள் கலி ஆரம்பித்தபின் 468 வருஷத்துக்கு அப்புறமே தங்களுடைய யுதிஷ்டிர சகாப்தத்தை ஆரம்பிக்கிறார்கள். 'யூனிஃபார்மா'க அவர்களுடைய புஸ்தகங்களில் அப்படித்தான் இருக்கிறது.

ஜைனமதம் ஆதியிலிருந்தே கன்னடதேசத்தில் வேர் பிடித்திருக்கிறது. மௌர்ய சந்த்ரகுப்தனே கடைசி நாளில் ஜைன பிக்ஷுவாகி ச்ரவண பெலகொளாவுக்கு வந்துதான் ப்ராயோபவேசம் பண்ணி (உண்ணா நோன்பிருந்து) உயிரை விட்டானென்று சொல்வதுண்டு. அதனால் அங்கே ஜைனர்கள் பின்பற்றும் யுதிஷ்டிர சகம் பிறரிடமும் வழக்குக்கு வந்தது என்றும், அதனால் கலியில் 2,500 வருஷம் என்று ஆசார்யாள் காலத்தைச் சொல்லியிருப்பதை ஜைன யுதிஷ்டிர சக 2,600 என்று அவர்கள் நினைத்துக் கொண்டு 460-470 வருஷம் தள்ளிக் கொண்டு வந்து விட்டிருக்கலாம் என்றும் அவர் (நாராயண சர்ஸத்ரி) சொல்கிறார்.

'கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டு என்ற அத்தனை முன்னேயும் போக வேண்டாம், கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு என்று அத்தனை பின்னுக்கும் தள்ள வேண்டாம்; (சிரித்து) 'காம்ப்ரமை'ஸாக இந்த கி.மு. முதல் நூற்றாண்டை வைத்துக் கொண்டுவிடலாமே' என்றும் சிலர் சொல்கிறார்கள். இதற்கு அவர்கள் சொல்லும் ஒரு காரணம்: நம்முடைய மடத்தின் ஆரம்ப காலத்து ஏழெட்டு ஸ்வாமிகள் 80-90-100 வருஷங்களுக்கு பீடத்திலிருந்ததாக நம்முடைய குரு பரம்பரையில் இருக்கிறது. 'புண்ய ச்லோக மஞ்ஜரி'யில் அப்படித்தான் தேதிகள் கொடுத்திருக்கிறது. 'இது ரொம்ப ஜாஸ்தியாகத் தெரிகிறது. ப்ராசீனத்வம் (தொன்மை) கொடுக்க வேண்டுமென்றே, வாஸ்தவத்தில் 20-30-40 வருஷம் பட்டத்திலிருக்கக்கூடியவர்களுக்கு ஓர் அறுபது வருஷ ஸைகிள் கூட்டிச் சொன்னதாகத் தோன்றுகிறது. நிஜமாக அவர்கள் ஸித்தியான

★ The Age of Sankara என்ற நூலில்.

ப்ரபவாதி வருஷப் பெயர், மாஸம், பக்ஷம், திதி ஆகியவற்றை மாற்றாமலே புண்ய ச்லோகங்களில் வைத்துக்கொண்டு, அவர்களுடைய பதவிக் காலத்தை ஸரியாக அறுபது, அறுபது வருஷம் சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கலாம். தலா அறுபது வருஷமாக அந்த ஏழெட்டுப் பேருக்குக் குறைத்து விட்டோமானால் சரியாகிவிடும். அப்போது ஆச்சார்யாள் அவதாரம் கி.மு. 44 என்பதும் ஸரியாக வந்துவிடும்' என்று சொல்கிறார்கள்.

மேற்படிக் கருத்துக்கு மாற்றுக் கருத்து: இதை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டுவிடுவதற்கில்லை. ரொம்பவும் பால்யத்திலேயே பட்டத்துக்கு வந்து, அந்த ஆதி காலத்தில் நல்ல யோக நியமங்களோடு வாழ்ந்தவர்கள் புருஷாயுஸ் என்கிற 120 வருஷம் ஜீவித்திருந்தால்கூட அதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு எதுவுமில்லை. அதனால் 80-90-100 வருஷம் என்பது மிகைப்படுத்தினதாக இருக்க வேண்டியதில்லை. நிஜமாவே இருக்கும். நானே 'போவேனா பார்!' என்று 55 வருஷமாக ஸ்வாமிகளாக உட்கார்ந்திருக்கவில்லையா?★ ஆனபடியால் அந்தப் பூர்வாசார்யார்களின் பீடாதிபத்ய காலத்தில் கத்திரிக்கோல் போடத் தேவையில்லை!

த்வாரகா ஸ்ரீமடத்தின் சான்று: இந்த (காஞ்சி) மடத்து குரு பரம்பரை இருக்கட்டும். த்வாரகையில் ஆசார்யாள் ஸ்தாபித்த மடம் இருக்கிறதல்லவா? அதன் குரு பரம்பரையிலும் இப்படியே கிட்டத்தட்ட ஆதி ஆசாரியாள் காலத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. அங்கே இருந்த ஸ்வாமிகளில் முதலில் சிலருக்கு யுதிஷ்டிர சகாப்தப்படி வருஷங்கள் சொல்லியிருக்கிறது. (கி.மு. 3138-ல் ஆரம்பிக்கும் 'நம்முடைய' யுதிஷ்டிர சகம்; ஜைன பௌத்தர்களுடையதல்ல.) இப்படி ஆரம்பத்தில் சில பட்டங்களுக்குச் சொன்ன பிறகு மற்றவர்களுக்கு (கி.மு. 57-ல் தொடங்கிய) விக்ரமசகப்படி வருஷம் தந்திருக்கிறது. அந்த லிஸ்டின்படி ஆசார்யாள் ஸித்தியானதாகச் சொல்லியிருக்கும் காலம் கிட்டத்தட்ட நாம் சொல்வதாகவே இருக்கிறது. அதே கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டுதான். ஆனால் சில வருஷங்கள் முந்தியிருக்கிறது. 2500 வருஷ ஸமாசாரத்தில் சில வருஷம் முந்தி-பிந்தி என்பது பெரிய விஷயமேயில்லை. அதுவும் தவிர போன நூற்றாண்டில் அங்கே பீடாதிபதிகளாக இருந்த ஒருவரே 'விமர்சா' என்ற புஸ்தகத்தில் நாம் சொல்கிற கி.மு. 509-ஐயே அங்கீகரித்தும் எழுதியிருக்கிறார்.

இங்கே (காஞ்சி ஸ்ரீமடத்தில்) இதுவரை 68 ஸ்வாமிகள் இருந்திருக்கிறோமென்றால் அங்கே (த்வாரகை ஸ்ரீமடத்தில்) தற்போது (1963) இருப்பவர் 79-வது ஸ்வாமிகள் என்று வரிசையாக குரு பரம்பரை வைத்திருக்கிறார்கள். முதல் ஸ்வாமிகளிலிருந்து ஒவ்வொருவரும் இத்தனாம் வருஷத்திலிருந்து இத்தனாம் வருஷம்வரை பட்டத்தில்

★ 1963-ல் கூறியது. தற்போது (1994) நம் பாக்யவசமாக ஸ்ரீசரணர்களது பீடாதிபத்யத்தின் 96-வது ஆண்டில் இருக்கிறோம். தொடக்க கால ஆசார்யர்களும் இதேபோல நெடுங்காலம் பட்டம் வகித்திருக்கலாமல்லவா?

இருந்திருக்கிறார்களென்றும், நம் மடத்தைப் போலவே, கணக்கு வைத்திருக்கிறார்கள். இங்கே ஆரம்பத்தில் ஏழு ஸ்வாமிகள் அறுபது வருஷத்துக்கு அதிகமாகப் பட்டத்திலிருந்து கிறிஸ்து சகாப்த ஆரம்பத்துக்கு வருகிறோமென்றால், அங்கே அதற்குள் பதினோரு ஸ்வாமிகள் வந்து விடுகிறார்கள்! அவர்களில் இரண்டு பேர்தான் அறுபது வருஷத்துக்கு மேல் பட்டத்திலிருந்திருக்கிறார்கள்.

இப்படியிருக்கும்போது, 'அறுபது அறுபது வருஷம் வெட்டி விடலாம்' என்றால் எப்படி ஸரியாகும்?

முக்ய ஆதாரம்! சங்கர மடங்களிடையே ஒரே கருத்து: ஆசார்யாளின் காலம் கி.மு. 500-ஐ ஒட்டியது என்பதற்கு ஒரு முக்யமான ஆதாரம் இந்த (காஞ்சி) மடம், த்வாரகை மடம், புரி மடம் ஆகிய ஆசார்யாளின் மூன்று ஸ்தாபனங்களிலும் அந்தப் 'பீரிய'டையே சொல்வதுதான்.

அறிஞர் என்று வெள்ளைக்காரர்களிடமும் பெயர் வாங்கிய ஸர். ஸுப்ரஹ்மண்ய ஐயர் ரொம்ப வருஷம் முந்தி 'தியாஸஃபிஸ்ட்' பத்திரிகையில் த்வாரகா மட ரிகார்டுகளை முக்யமாகக் காட்டியே, ஆசார்யாள் கி.மு. 6-5 நூற்றாண்டுதான் என்று எழுதியிருந்தார். அன்னி பெஸன்ட் உள்பட தியாஸாஃபிகல் ஸொஸைடியினர் எல்லாரும் அந்தக் காலத்தையே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். த்வாரகா மடத்துக்காரர்கள் தங்களுக்கு ஆதரவாக, இந்த்ரனின் அம்சம் என்று சொன்னேனே, அந்த ஸுதன்வா என்ற ராஜா நம்முடைய ஆசார்யாளுக்கு 'அட்ரஸ்' பண்ணியதாக ஒரு தாம்ர பத்ர சாஸனம் (செப்பேடு)கூடத் தங்களிடம் இருப்பதாகச் சொல்லி அதன் வாசகத்தை முன்னே சொன்ன 'ரிமர்சா' புஸ்தகத்தில் 'பப்ளிஷ்' பண்ணியிருந்தார்கள்.★

புரி ஜகந்நாதத்தில் ஆசார்யாள் ஸ்தாபித்த கோவர்தன மடத்தினரும் அவர் காலம் கி.மு. 6-5 நூற்றாண்டு என்றே சொல்கிறார்கள். அவர்கள் இன்று வரை● 140-க்கு மேல் வரிசையாகத் தங்கள் மடத்து ஸ்வாமிகளின் லிஸ்ட் வைத்திருக்கிறார்கள்.

அங்கே ஏன் காஞ்சியிலும் த்வாரகையிலும் இருப்பதைப் போலக் கிட்டத்தட்ட இரண்டு மடங்கு ஸ்வாமிகளைச் சொல்லியிருக்கிறது என்று கேள்வி வரும். காரணம் இதுதான்: மற்ற மடங்களில் பால ப்ரஹ்மசாரிகளே பீடாதிபத்யம் பெற்றுவிடுவதாக இருக்க, புரி மடத்தில் மத்யம வயஸுக்கு மேற்பட்டவர்கள்தான் ஸ்வாமிகளாகிறார்கள். அதனால் அவர்கள் கட்டத்தில் இருக்கும் 'பீரியட்' மற்ற மடங்களில் இருப்பதைவிட சராசரியில் ரொம்பவும் குறைவாக இருக்கிறது. இதனாலேயே அங்கே குரு பரம்பரை எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்கிறது.

★ *'விமர்சா' வெளியானது 1872-ல் மேலும், புரி மடத்தின் 'க்ரந்த மாலா'வில் நான்காவது வெளியீடான 'யதி தண்டைச்வர்ய விதானம்' என்ற நூலிலும் ஸ்ரீ சங்கராவதாரம் கி.மு. 509-ல் என்றே கூறப்பட்டுள்ளது.*

● *1963.*

பத்ரிநாதத்தில் ஆசார்யாள் ஸ்தாபித்த மடத்திற்கு ஜ்யோதிர் மடம் என்று பேர். அந்த மடத்தினர் 'மடானுசாஸனம்' என்பதாக (1946-ல்) ஒரு ப்ரசுரம் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அதிலும் ஆசார்யாள் அவதாரம் கி.மு. 509 என்றே கண்டிருக்கிறது.

தக்ஷிணத்தில் ஒன்று (காஞ்சி), கிழக்கு ஸமுத்ர எல்லையில் ஒன்று (புரி ஜகந்நாதம்), மேற்கு ஸமுத்ர எல்லையில் ஒன்று (த்வாரகை), வடக்கே ஹிமாசல எல்லையில் ஒன்று (பத்ரிநாதம்) என்று ஒன்றுக் கொன்று ஸுமார் ஆயிரம் மைல் தள்ளியுள்ள நான்கு சங்கர மடங்களிலும் அவர்களது மூல புருஷரின் காலம் கிறிஸ்து சகாப்தத்திற்கு ஐந்நூறு வருஷம் முன்னால் என்று ஏகோபித்துச் சொல்லி இருப்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். 'நம்முடைய ஆசார்ய பீடங்கள் ஒரு முகமாகச் சொல்வது நம்பகமில்லாதது. ஓரியண்டலிஸ்ட்களின் ரிஸர்ச்தான் ஸத்ய ப்ரமாணமானது என்று சொல்லலாமா?' என்று அவரவரும் ஆலோசித்துப் பார்க்க வேண்டியது.

கி.மு. 44 என்று கர்நாடக தேசத்திலுள்ள அபிப்ராயம்கூட கி.பி. 788-ஐவிட கி.மு. 509க்குத்தான் கிட்டத்தில் இருப்பது. அப்படியிருக்கும் போது அதற்கும் (கி.மு. 44க்கும்) எண்ணூறு வருஷம் தள்ளி வெள்ளைக்காரர்கள் நிர்ணயம் பண்ணியதுதான் ஸரி என்று ஒரே தீர்மானமாக முடிவு கட்டிவிடலாமா?

இந்த மடங்களில் ஒன்றிலேயே உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் நான் இதற்கு மேலே சொல்வது அழகாகாது. இவ்வளவு சொன்னதுகூட ஜாஸ்தியோ என்றால், மடம் – நீங்கள் – மடத்துச் சிஷ்யர்கள், எல்லாம் ஒரே குடும்பம்தான் என்ற பாத்யதையால் சொன்னேன்!

ஹாலன் – பூர்ணவர்மன்: பல ஆதாரங்களின் சான்றுகள்: கர்ண பரம்பரையாக வந்த நம்பிக்கை, மடங்களின் ஆதாரம் என்பவை தவிர இன்னும் சிலதும் (ஆசார்யாள் காலம் கி.மு. 6-5 நூற்றாண்டே என்பதற்கு ஆதரவாக இருப்பதைச்) சொல்கிறேன்.

புராணங்களை ஒன்று சேர்த்துப் பார்ப்பதில் நமக்குத் தெரியும் 'ஜீனியாலஜி'ப்படி (ராஜ வம்சங்களின்படி) கி.மு. 1500லிருந்து கி.மு. 1200 வரை (ஸுமாராகத்தான் சொல்கிறேன்) மௌர்யர்கள் ஆண்டபின் கி.மு. 900 வரை சுங்கர்களும், அப்புறம் சுமார் நூறு வருஷம் காண்வர்களும் ஆட்சி நடத்தி முடித்து, கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்திலிருந்து ஐந்நூறு வருஷங்கள் 'ஆந்த்ரர்'கள் என்று சொல்லப்படும் சாதவாஹனர்கள் ஆண்டிருக்கிறார்கள். 'டெக்கானி'ல் (தக்காணத்தில்)தான் சாதவாஹனர் ஆட்சி ஏற்பட்டாலும் அது வடக்கேயும் பரவியிருந்ததால் அவர்களையே விசேஷித்து மகதாதிபதிகளாகவும் சொல்லியிருக்கிறது. ஆசார்யாள் காலம் கி.மு. ஆறாம் – ஐந்தாம் நூற்றாண்டு என்றால், அப்போது இந்த ஆந்த்ர வம்சத்தின் ஆட்சியே நடந்திருக்க வேண்டும்.

'குரு ரத்னமாலா'விலிருந்து இப்படியே கன்ஃபர்ம் ஆகிறது. காசியில் விச்வநாதர் தீண்டாதானாக வந்தபின் ஆசார்யாள் குமாரிலபட்ட

ரைப் பார்க்க ப்ரயாகைக்குப் புறப்பட்டதைச் சொல்லுமிடத்தில், 'ஹால ராஜனால் ஆதரிக்கப்பட்டவராக இருந்தபோதிலும் அவர் காசியை விட்டுப் புறப்பட்டார்' என்று வருகிறது. ★ ஹாலன் என்று சாதவாஹன (ஆந்த்ர) ராஜா இருந்ததைப் புராணப்பண்டிதர்கள், ஓரியன்டலிஸ்ட்கள் இருவருமே ஒப்புக்கொள்கிறார்கள் ஓரியன்டலிஸ்ட் களே அவனை கி.பி. முதல் நூற்றாண்டுக்காரனாகச் சொல்லியிருப்பது கவனிக்க வேண்டிய விஷயம். அவனுக்குக் காசி வரை ஆதிக்யம் இருந் திக்கக் கூடியதே என்றும் தெரிகிறது. தம் காலத்தில் ஸார்வபௌமன் இல்லை என்று ஆசார்யாள் சொல்லியுள்ளபடி இந்த ஹாலனும் தேசம் பூராவும் பரவிய ராஜ்யத்தை ஆளாவிட்டாலும், கோதவாரி – கங்கை நதிகளுக்கு இடைப்பட்ட பெரிய பகுதியை ஆண்டிருக்கக்கூடும். அதனால் காசி அவன் ராஜ்யத்தில் இருந்திருப்பது ஸாத்யமே. ராஜா என்பதைவிடக் கவி என்று அவனுக்கு ப்ரஸித்தி உண்டு. ப்ராக்ருத பாஷையில் யதார்த்த வாழ்க்கையை இயற்கையாக வர்ணித்து இக்கால 'ஸமூஹக் கதைகள்' என்பவற்றைப் போல ஏழு சதகம் கொண்ட புஸ்தகம் எழுதியிருக்கிறான்.

கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஐந்நூறு வருஷம் ஆண்ட ஒரு வம்சத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதைவிடத் திட்டமாக நம்முடைய புராணாதிகளிலிருந்து இவனுடைய காலத்தைச் சொல்ல முடியுமா என்றால், முடியும். அப்படியொரு ஆராய்ச்சி செய்து (ஜே.ஜி.) நடேச சாஸ்த்ரி 'ஜிஜ்ஞாஸா' ஸஞ்சிகையில் எழுதியிருக்கிறார். கலியுக ஆரம் பத்திலிருந்து மகதத்தை ஆண்டவர்களில் ஹாலன் 74-வது ராஜா என்று அவருடைய ஆராய்ச்சியிலிருந்து தெரிகிறது. ப்ருஹத்ரனின் வழியாக, ஏற்பட்ட பார்ஹத்ரத வம்சத்தில் ஆரம்பித்துக் கலியில் மகதத்தை ஆண்ட வம்சங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் வந்த ராஜாக்கள், அவர்களுடைய ஆட்சிக் காலங்கள் ஆகியவற்றைப் புராணம் முதலியவற்றிலிருந்து நிர்ணயிக்கும்போது, 74-வது ராஜவாக ஆந்த்ர வம்சத்து ராஜா ஒருவன் இருந்தானென்பது ஸரியாகவே இருக்கிறது என்கிறார்கள். ஆசார்யாளின் காலமான கலி வருஷம் 2600 வாக்கில் இவன் இருந் திருப்பதாகச் சொல்வதும் பொருத்தமாக இருக்கிறது. ● எப்படியென் றால், சராசரியில் ஒரு ராஜா 35 வருஷ அளவுக்குப் பட்டத்திலிருந்தால் 74×35 என்பது 2600-க்கு ஸரியாகத் தானிருக்கும். சராசரி 35 வருஷ மென்பது யதார்த்தமானதே என்று சொல்கிறார்கள். அதனால் ஆசார்

★ ச்லோகம் 21.

● கலியுகத்தில் முதலில் பார்ஹத்ரத வம்சத்தில் 22 மன்னர்கள். 23-லிருந்து 27 அடங்க ஐவர் ப்ரத்யோத வம்சம். 28-லிருந்து 37 அடங்கப் பதின்மர் சிசுநாக வம்சம். 38-39 ஆகிய இருவர் நந்த வம்சம். 40-லிருந்து 51 அடங்கப் பன்னிருவர் மௌர்யர்கள். 52-லிருந்து 61 அடங்கப் பதின்மர் சுங்கர்கள். 62-லிருந்து 65 அடங்க நால்வர் காண்வ வம்சம். 66-லிருந்து 97 அடங்க முப்பத்திருவர் ஆந்திரர் எனப்படும் சாதவாஹனர். 74-வது மன்னன் ஆந்த்ர வம்சமென்றே ஆகிறது.

யாள் இவன் காலத்திலிருந்தாரென்பது நன்றாக ஒப்புக்கொள்ளும்படி இருக்கிறது.

இவ்வளவுக்கும் மேல், எதிர்பார்க்காததாக இன்னொரு 'டிஸ்கவரி' யும் செய்திருக்கிறார்கள் என்னவென்றால் 'வாயு புராண'த்தில் 'தத: ஸம்வத்ஸரம் பூர்ணோ ஹாலோ ராஜா பவிஷ்யதி' என்று வருகிறதாம். 'அப்புறம் பூர்ணன் என்கிற ஹாலன் ராஜா ஆவான்'என்று அர்த்தம். அதாவது ஹாலனுக்கே பூர்ணன் என்று ஒரு பேர் இருந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. பிராமணர்கள் 'சர்மன்' போட்டுக்கொள்வது போல, ஸகல க்ஷத்ரியர்களும் தங்கள் பேரோடு 'வர்மன்' என்று சேர்த்துக் கொள் வார்கள். தக்ஷிணத்திலேயே பல்லவர்களில் மஹேந்த்ரவர்மன், பாண்டியர்களில் ஜடாவர்மன் என்றெல்லாம் பார்க்கிறோமல்லவா? அப்படி 'பூர்ணன்' என்ற பேருக்கு 'வர்மன்' சேர்த்தால்? பூர்ண வர்மன்.

'பூர்ணவர்மனுக்கு முன்னால் மலடிமகன் ஆண்டான்' என்று ஆசார் யாள் ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் சொல்லியிருப்பதை வைத்து, 'அவன் யார்? அவனா, இவனா?' என்று நவீனவழி ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் தோண்டித் துருவியதாகப் பார்த்தோமல்லவா? 'அந்த எவனுமே இல்லை. நம்முடைய பழைய புஸ்தகங்களில் சொல்லியிருக்கும் ஆந்த்ர ராஜனான ஹாலன்தான் அந்தப் பூர்ணவர்மன். எங்கள் கணக்குப்படி இவனும் கி.மு. 500; ஆசார்யாளும் அதே 'பீரியட்'. ஒன்றுகொன்று கச்சிதமாக ஒத்துப் போகிறது' என்று ஒரு 'டிஸ்கவரி' நம்முடைய வழி வழி வந்த அபிப்ராயங்களை அனுஸரிப்பவர்கள் செய்திருக்கிறார்கள்.

பௌத்த-ஜைன நூல்களின் அத்தாட்சி: ஹிந்து மதப் புஸ்தகங் களில் சொல்லியிருப்பதை ஊர்ஜிப்படுத்துவதாக பௌத்த - ஜைனர் களின் பழைய புஸ்தகங்களிலும் இருந்து விட்டால் அதற்கு 'வால்யூ' அதிகம்; நிச்சயமாக அந்த ஸமாசாரம் நிலை நாட்டப்பட்டுவிடுகிறது என்றே சொல்லலாம்.

ஆசார்யாள் கி.மு. 509-477 என்பதற்கு அந்த இரண்டு மதஸ்தர் களின் நூல்களிலும் ஆதாரமிருக்கிறதாகக் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

'நேபாள ராஜவம்சாவளி' என்பது பௌத்தர்களிடமிருந்து கிடைத்திருப்பது. அதில் ஆசார்யாள் நேபாளத்துக்கு வந்ததாகவும் அப்போது வ்ருஷதேவ வர்மா என்பவன் ராஜாவாயிருந்ததாகவும் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த வ்ருஷதேவ வர்மாவின் காலத்தை ஸரியாகக் கலி 2600 (அதாவது கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு) என்றே அதில் கொடுத்திருக்கிறது.

ஜைனப் புஸ்தகத்துக்கு வருகிறேன். மஹாவீரரின் சரித்ரத்தைப் பற்றி 'ஜின விஜயம்' என்று புஸ்தகம் இருக்கிறது. காளிதாஸன் கால விஷயத்தின்போது குறிப்பிட்ட கோலாப்பூர் சாஸ்த்ரி அந்தப் புஸ்தகத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தே பல தேதிகளை நிர்ணயம் பண்ணி யிருக்கிறார். அதில் குமாரில பட்டர், ஸுதன்வா, ஆசார்யாள் முதலிய வர்களைச் சொல்லியிருக்கிறது. ஜைனப் புஸ்தகமானதால் திட்டியே

சொல்லியிருக்கிறது! நிச்சயமாக அவர்களைப் புராதன கால புருஷர்களாகக் காட்ட வேண்டுமென்ற உத்தேசம் அந்தப் புஸ்தகக்காரருக்கு இருந்திருக்காது. ஆனாலும் அவர் காட்டுகிற தேதிகள் நாம் சொல்லும் கி.மு. பீரியடாகவே இருக்கிறதென்றால் அது நிஜம்தான் என்று 'ப்ரூவ்' ஆவதாகக் கொள்ளலாமல்லவா?

குமாரில பட்டர் பிறந்த நாளை 'ஜின விஜய'த்தில் 'ரிஷிவாரஸ்-ததா-பூர்ணே மர்த்யாக்ஷௌ வாம-மேளநாத்' என்று ஸங்கேத ஸங்கியையயில் சொல்லியிருக்கிறது. 'ஸப்தரிஷி'கள் என்பதால் 'ரிஷி' என்பது 7. 'பூர்ணம்' என்பது முழு வட்டமாக உள்ள 'ஸைபர்.' 'மர்த்யாக்ஷௌ' என்றால் மனுஷர்களுக்கு உள்ள கண்களின் எண்ணிக்கையான 2. (தேவர்களுக்கு முக்கண், பன்னிரண்டு கண், ஆயிரம் கண் என்பது வரைகூடப் போவதால் 'மனுஷக்கண்: மர்த்ய-அக்ஷம்' என்று 2-ஐச் சொல்வது.) நான் சொன்ன நம்பர்களைச் சேர்த்துப் பார்த்தால் 7702. 'வாமமேளனம்' என்பது 'திருப்பிப் போடுவது'. அப்படிப் போட்டால் 2077. ஜைனர்கள் ஒரு யுதிஷ்டிர சகத்தைப் பின்பற்றுவதாகவும், அது கலி 468-ல் ஆரம்பிப்பதாகவும் சொன்னேனல்லவா? இது ஜைனப் புஸ்தகம்தானே? அதனால் அந்த சகாப்தத்தின் 2077-ம் வருஷம்தான் குமாரில பட்டர் ஜனனமாக இங்கே சொல்லியிருப்பது. அதாவது கலியின் 2545. இது கி.மு. 557 ஆகிறது. ஆசார்யாள் கி.மு. 509 என்கிறோம். அப்படியானால் குமாரில பட்டர் அவரைவிட 48 வயஸு பெரியவர் என்றாகிறது. ஆசார்யாள் யௌவனத்தில் குமாரிலரை ஸந்தித்தபோது அவர் வ்ருத்தராக இருந்தாரென்பதற்கு இது பொருத்தமாக இருக்கிறது. ஆசார்யாள் தம்முடைய பதினைந்தாம் வயஸில் அவரை ஸந்தித்தார் என்றுங்கூட அந்தப் புஸ்தகத்திலேயே இருக்கிறது! பதினாறு முடிந்தவுடன் ஸந்தித்ததை ஒரு வருஷம்தான் குறைத்துச் சொல்லியிருக்கிறது.

பச்சாத் பஞ்சதசே வர்ஷே சங்கரஸ்யாகதே ஸதி I
பட்டாசார்ய-குமாரஸ்ய தர்சநம் க்ருதவான் சிவ: II

ஆசார்யாளைத் திட்டும் புஸ்தகத்திலும் 'சிவ:' என்று அவருடைய அவதாரத்வத்தைச் சொல்லியிருப்பது விசேஷம்!

ஆசார்யாளின் ஸித்தி தினத்தையும் அதில் சொல்லியிருக்கிறது:

ரிஷிர்-பாணஸ்-ததா-பூமிர்-மர்த்யாக்ஷௌ வாம-மேளநாத் I
ஏகத்வேந லபேதாங்கஸ்-தாம்ராக்ஷஸ்-தத்ர வத்ஸர: II

ரிஷி-7; பாணம்-(பஞ்சபாணம் என்பதால்) 5; பூமி-(ஒரு பூமி தானே உண்டு? அதனால்) 1; மாத்யாக்ஷம் (மனுஷக்கண்) 2. அதாவது 7512. மாற்றிப் போட்டால் 2157. ஜைன யுதிஷ்டிர சகம் 2157. அதாவது கல்யப்தம் 2625. இதுதான் நாமும் சொல்லும் ஸித்தி காலம்! கி.மு. கணக்கில் 477.

ப்ரபவாதி வருஷங்களில் அதைத் 'தாம்ராக்ஷம்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. தாமிரம் ரத்த வர்ணமானது. அதனால் இது 'ரக்தாக்ஷி' வருஷமென்றாகிறது. நாமும் அப்படித்தான் சொல்கிறோம்! 'நந்தன'

வில் பிறந்தவர் 32 வயஸில் விதேஹ முக்தி என்றால் அது 'ரக்தாக்ஷி' யாய்த்தான் இருக்க வேண்டும்.

இப்படி, எல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று ஸரியாகப் பொருந்தியிருக்கிறது.

ஆக, ஆசார்யாள் கி.மு. 509-ல் அவதரித்து 477-ல் ப்ரஹ்மீபாவம் அடைந்தாரென்று அவருடைய மடங்களில் சொல்வதற்கு ஹிந்து-ஜைன-பௌத்த புஸ்தகங்கள் பலவற்றின் ப்ரமாணம் இருக்கிறது. கர்ண பரம்பரையாகவும் தலைமுறை தலைமுறையாக இப்படி நம்பிக்கை தொடர்ந்து வந்திருக்கிறது. கி.பி. 738-820 என்றோ, வேறே விதமாகவோ சொல்கிற எந்தக் காலக் கணக்குக்கும் இத்தனை ஆதாரம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.☆

ஆசார்யாள் குழந்தையாக வளர்ந்தார்.

குழந்தையாயிருந்தபோதே மஹாமேதையாக இருந்தார். மூன்றாவது வயஸு வரையில் அவர் தேச பாஷைகளைக் கற்றுக் கொண்டார். ஐந்தாவது வயஸு வரையில் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையை அப்யாஸம் செய்து தேர்ச்சி பெற்றாரென்று சொல்லியிருக்கிறது. மூன்றாவது வயஸு வரையில், ஐந்தாவது வயஸு வரையில் என்றால், அந்த வயஸுகள் முடிவதற்குள்ளேயே அந்த பாஷைகளை நன்றாகக் கற்றுக் கொண்டுவிட்டார். தேச பாஷைகள் என்பதில் முக்யமாகத் தமிழ்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். மூன்று வயஸில்தான் ஞான ஸம்பந்தர் தமிழ் மறை என்கிற தேவாரம் பாட ஆரம்பித்தது.

இதெல்லாம் கட்டுக்கதை என்று சொல்லிவிடலாமா என்றால், கதையைவிட ஆச்சர்யமாக இப்போதும் அங்கங்கே கேள்விப் படுகிறோமே! சின்னக் குழந்தைகள் பத்து ஸ்தானம் பதினைந்து ஸ்தானம் இருக்கிற பெருக்கல் கணக்குகளை நிமிஷத்தில் போட்டுவிடுகிறதுகள்! ஸ்லேட்-கிலேட், பலப்பம், பென்சில் இல்லாமல் போட்டுவிடுகிறதுகள்! ஸ்கூல்களில் இந்தக் குழந்தைகளை வரவழைத்து டெமான்ஸ்ட்ரேஷன் காட்டுகிறார்கள். ஜன்மாந்தர வாஸனை என்று சொல்கிறோம். அதைத் தவிர என்ன காரணம் சொல்வது? ஜன்மாந்தரங்களையே வேறே சில குழந்தைகள் சொல்கிறதுகள்! முந்தின ஜன்மாவில் இன்ன ஊர், இன்னார் பந்துக்கள் என்று சொல்கிறதுகள். அழைத்துக் கொண்டு போய்க் காட்டினால் அப்படியே இருக்கிறது! Para-psychology என்று சொல்லி இதைப்பற்றி இப்போது ஸயன்ஸ் முறையிலேயே ஆராய்ச்சி பண்ணுகிறார்கள்.

☆ பம்பாயிலுள்ள வேதவ்யாஸ இதிஹாஸ ஸம்சோதன மந்திரத்தினர் ஓர் அறிஞர் குழுவினைக் கொண்டு 'Study of Indian History and Culture' என்பதாக இந்திய சரித்திரத்தையும் கலாசாரத்தையும் ஆராய்ந்து பதினெட்டுப் பகுதிகள் கொண்ட நூலை வெளியிட்டு வருகின்றனர். அவர்களது கால நிர்ணயப்படி புத்தரின் காலம் கி.மு. 1885-1805. சந்திரகுப்த மௌர்யனின் ஆட்சி தொடங்கியது கி.மு. 1534. ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத் பாதரின் காலம் இங்கே கூறப்பட்டுள்ள கி.மு. 509-477தான்.

அவைதிகமான ஜைன-பௌத்த மதங்களில்கூட ஜன்மாந்தர நம்பிக்கையுண்டு. புத்தரே 'ஜாதகக் கதை'கள் என்பதாக தம்முடைய அனேகப் பூர்வ ஜன்ம வரலாறுகளைச் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆசார்யாளுக்கும் ஸம்பந்தருக்கும் ஜன்மாந்தரம் சொல்வது அஸம்பாவிதம். ஆனால், மனுஷர்களாகப் பூர்வ ஜன்மத்தில் அடைந்த புத்தி வளர்ச்சியே அடுத்த ஜன்மத்தில் ஒரு குழந்தையை 'ப்ராடிஜி' என்று ப்ரமிக்கும்படியான மேதையாக்க முடிகிறதென்றால், ஸர்வஜ்ஞனான ஈச்வரனின் அனுக்ரஹத்திலிருந்தே தோன்றிய அவதாரக் குழந்தைகளுக்கு ஏன் அதிசயமான மேதாவிலாஸமிருக்க முடியாது?

ஐந்து வயஸிலேயே ஆசார்யாளுக்கு உபநயனம் செய்து விட்டார்கள்.

ஸம்பந்தர் கதையைப் பார்க்கும்போது அவருக்கும் மூன்று வயஸில் அவர் பதிகம் பாட ஆரம்பித்து, அப்புறம் சில க்ஷேத்ரங்களுக்கு யாத்ரை பண்ணிவிட்டு வந்தவுடனேயே உபநயனம் செய்துவிட்டதாகப் பெரிய புராணத்திலிருந்து தெரிகிறது. 'உபநயனப் பருவம் எய்த' என்று சொல்லியிருப்பதால் 'மினிமம்' எந்த வயஸில் பூணூல் போடலாமோ அப்போதே போட்டுவிட்டார்கள் என்று த்வனிக்கிறது. 'நித்ய உபநயனம்' என்பதற்கு மினிமம் எட்டு வயஸு; 'காம்ய உபநயனம்' என்பதற்கு அஞ்சே வயஸு...

'நித்யம்', 'காம்யம்' என்று இரண்டு. 'நித்ய கர்மா' என்பதற்கு உள்ளூற ஏற்படுகிற ஆத்ம சக்திதான் பலன். அதனால் வேறு எந்த இஷ்ட லாபமும் அடைய முடியாது... உண்மையே சொல்வதால் லாபம் உண்டா? பொய் சொன்னால்தான் கொழுத்த லாபம் ஸம்பாதிக்க முடியுமென்றுதான் பார்க்கிறோம்! ஆனபோதிலும் உண்மைதானே நாம் சொல்ல வேண்டியது என்று விதி இருக்கிறது? ஏன் அப்படி இருக்கிறது? பொய் சொல்வதால் பாபம் உண்டாவதால் தான்; அதாவது ஆத்மா அசுத்தியடைவதால்தான். நித்ய கர்மாவும் இப்படித்தான். செய்யாவிட்டால் பாபம். செய்தால், நமக்குத் தெரியாமலே ஆத்மா சுத்தி ஆவது தவிர, தெரியும்படியாக தன லாபம், புத்ர லாபம் என்று எதுவும் காட்ட முடியாது. காம்ய கர்மா என்பது நம்முடைய ஏதோ ஓர் இஷ்ட லாபத்தை உத்தேசித்தே பண்ணுவது. பிள்ளை பிறப்பதற்காக தசரதர் புத்ர காமேஷ்டி பண்ணியது காம்ய கர்மா. ப்ரமோஷன் கிடைக்க வேண்டுமென்று நவக்ரஹத்தைச் சுற்றுவது காம்ய கர்மா. இவற்றைப் பண்ணித்தான் ஆகவேண்டுமென்றில்லை. நித்ய கர்மா பண்ணியே ஆகணும். பண்ணாவிட்டால் பாபம்.

'நித்ய உபநயனம்' எட்டு வயஸுக்குப் பண்ண வேண்டும். கர்ப்பத்தைக் கூட்டி எட்டு வயஸு, அதாவது, பிறந்து ஏழு வயஸும் இரண்டு மாஸமும் ஆனவுடன். இது 'மினிமம்'. 'மாக்ஸிம'மும் இதுவேதான் என்று சொல்லும்படியாகவே சாஸ்த்ராபிப்ராயம் இருக்கிறது. ஆனாலும், தவிர்க்க முடியாமல் ஏதாவது இடைஞ்சல் ஏற்பட்டால் என்ன பண்ணுவது என்று நினைத்து, போனால் போகிறதென்று இன்னொரு

எட்டு வருஷம் கொடுத்துப் பதினாறு வயசுவரை (பூணூல்) போடலா மென்று சொல்லியிருக்கிறது★. அதற்கு மேல் போகவே படாது. போகவிட்டால் பாபம். 'நித்ய்ம்' என்பதைப் பண்ணாவிட்டால் பாபம் என்று பார்த்தோமல்லவா? அப்படி, பதினாறு வயஸுக்குக்கூட ஒரு தகப்பனார்க்காரன் பிள்ளைக்குப் பூணூல் போடாவிட்டால் பாபம். ஒரு காரணமும், நியாயமும் இல்லாமல் தற்போது பெரும்பாலான தகப்பனார்க்காரர்கள் இந்த பாபத்தைத்தான் பண்ணிக்கொண்டிருக் கிறார்கள்!

'பாயின்ட்' என்னவென்றால் ஒரு பிராமணப் பையனுக்குள் காமம் ப்ரவேசிப்பதற்கு முந்தி காயத்ரி ப்ரவேசித்து அவன் தினமும் ஸஹஸ் ராவ்ருத்தி (ஆயிரம் ஆவிருத்தி) அளவுக்கு ஜபித்து மந்த்ர ஸித்தி அடைந்தால்தான் அவன் தனக்கும் சித்த பரிசுத்திப் பெற முடியும்; லோகத்துக்கும் க்ஷேமகரமான 'வைப்ரேஷன்'களை 'ரேடியேட்' செய்ய முடியும். (ஆன்மிக அதிர்வலைகளைப் பரப்ப முடியும்). இப்படித் தன் புத்ரனுக்கு ஏற்படக்கூடிய ஆத்மக்ஷேமம், அவனால் வெளியில் ஏற்படக் கூடிய லோக க்ஷேமம் இரண்டும் ஏற்படவொட்டாமல் ஒரு பிதா பண்ணுவது பாவமா, இல்லையா?

எட்டு வயஸுதான் 'முக்ய' காலம் என்பது. 'முக்யம்' என்றால் கரெக்டாக விதிப்படி இருப்பது. போனால் போகிறதென்று, ஸெகண் டரியாக விட்டுக்கொடுத்து சாஸ்த்ரங்களிலேயே சொல்லியிருப்பது 'கௌணம்'. எட்டுக்கு மேல் பதினாறு வரை உபநயனத்திற்கு கௌண காலமாகும். அதுவும் தாண்டிவிட்டால் ஒருவன் 'வ்ராத்ய'னாகிவிடு வான் என்று மனு ஸ்ம்ருதி முதலானவற்றிலிருக்கிறது. வ்ராத்யன் என்றால் ஜாதிப்ரஷ்டன்.

கவர்ன்மென்ட் ஸர்வீஸுக்கு இருபத்தைந்து வய்ஸு ஏஜ் லிமிட் என்றால் பொய் ஸர்ட்டிஃபிகேட், அது, இது கொடுத்தாவது முயற்சி பண்ணத் தோன்றுகிறதோ இல்லையோ? சாஸ்த்ரத்தில் ஏஜ் லிமிட் சொல்லும்போது மட்டும் இஷ்டப்படிப் பண்ணலாம் என்றால் என்ன அர்த்தம்?

யாராவது ஒருத்தர் இரண்டு பேருக்காவது 'உறைக்காதா', 'சுரணை பிறக்காதா' என்றுதான் ஓயாமல் சொல்லிப் பார்க்கிறேன்.

இக்காலத்தில் இப்படி இந்த விஷயத்தில் ஒரே அலக்ஷ்யமாயிருக் கிறோமென்றால், பூர்வ காலத்திலோ ரொம்ப புத்தி தீக்ஷண்யமுள்ள குழந்தைகளைப் பெற்றவர்கள் அது நாலு, அஞ்சு வயஸிலிருந்தே சொல்லிக் கொடுப்பதையெல்லாம் நன்றாகப் பிடித்துக் கொள்வதைப் பார்க்கிறபோது, 'எட்ட்ட்டு வயஸு வரையிலா பூணூல் போடாமல் வைத்திருப்பது?' என்று நினைத்திருக்கிறார்கள்! இதை உத்தேசித்தே 'காம்ய' உபநயனம் என்றும் ஒன்றை சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியிருக் கிறது. அதற்கு மினிமம் ஐந்து வயஸு என்று குறைத்துக் கொடுத்திருக் கிறது.

★ இது பிராமணருக்கான விதி. க்ஷத்ரியருக்கான காலகட்டம் 11-22; வைசி யருக்கு 12-24.

பொதுவாக, ஸ்வதர்மக் கடமையாக சாஸ்த்ரங்கள் விதித்துள்ள 'நித்ய' கர்மாவைவிட, நம்முடைய ஸொந்த இஷ்டத்திற்காகச் செய்யும் 'காம்ய' கர்மா மட்டந்தான் என்பார்கள். ஆனாலும் உபநயன விஷயத்தில் மட்டும் 'காம்யம்' என்னும்போது அந்தக் காமனை எதை உத்தேசித்து? 'ப்ரஹ்ம வர்சஸகாமஸ்ய பஞ்சமே' என்று ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லியிருக்கும்படி, குமாரன் ப்ரஹ்ம தேஜஸை ஸம்பாதித்துக் கொண்டு தன்னையும் சுத்தி செய்து கொண்டு, ஊருக்கும் சுத்தி ஏற்படும்படிச் செய்ய வேண்டுமென்பதுதானே உத்தேசம்? இதை எப்படி மற்ற லௌகிகமான ஸொந்த ஆசைகளோடு சேர்க்க முடியும்?

இயற்கையாகப் புத்தி தீக்ஷண்யம் உள்ள குழந்தையாயிருந்தால் காயத்ரீ தேவதை உள்ளே போய் அது மழுங்காதபடி வ்ருத்தி பண்ணிக் கொடுப்பாள். அதோடு, புத்தி சக்தி அதர்மமாகப் போகாமல் தார்மிகமாகவும், ஆத்ம ச்ரேயஸ்கரமாகவுமே போகும்படியும் செய்வாள். மந்தமான, average-ஆன (நடுத்தரமான) குழந்தைகளானாலும் காயத்ரி மந்த்ர ஆவ்ருத்தியே அதுகளின் புத்தியையும் கூர் பண்ணி, ப்ரகாசமுடையதாக்கி, நல்ல வழிகளிலேயே போகும்படிப் பண்ணும். இப்படி எந்த லெவலில் இருப்பவருக்கும் உபகாரம் பண்ணுவதாக அந்த மந்த்ரம் இருக்கிறது.

ஆசார்யாள், ஸம்பந்தர் ஆகியவர்கள் தெய்வ சக்தி வாய்ந்த அவதாரங்கள். ஆனாலும் அப்படி வெளியில் காட்டிக் கொண்டிருக்கவில்லை – ஸதா காலமும் காட்டிக் கொண்டிருக்கவில்லை. அவச்யங்களில் மட்டும் கொஞ்சம் காட்டினார்கள். 'லீலா மானுஷ வேஷம்' என்று லோகத்தில் நாடகம் நடிக்கும்போது அப்படித்தான் ஒளித்து ஒளித்துக் காட்டுவது! அவர்கள் வழிகாட்ட வந்தது ஸாமான்ய மனுஷ்ய ஜீவர்களுக்கு. அதனால் மனுஷ்ய சக்தியையே ஸரியாக, முறையாக ப்ரயோஜனம் செய்து கொண்டால் என்னவெல்லாம் ஸாதிக்க முடியும் என்று ஜனங்களுக்குக் காட்டி அவர்களுக்கும் அப்படிச் செய்ய உத்ஸாஹம் தரும் வகையிலேயே தங்களுடைய வாழ்க்கையை மானுஷமாக அமைத்துக் கொண்டார்கள்.

அதோடுகூட ஸ்வாமி ஜனங்கள் தன்னோடு கலந்து பழக வேண்டுமென்றும் ஆசைப்பட்டே அவதாரம் பண்ணுவது. ஒரே தெய்வ சக்திமயமாயிருந்தால் மற்றவர்கள் கலந்து ப்ழக வருவார்களா? தூரத்தில் நின்று கொண்டுதான் கன்னத்தில் போட்டுக் கொள்வார்கள். ஆசார்யாள் பரமசிவனாகவே தெரிந்துகொண்டிருந்தால் அப்பா-அம்மா எப்படி அவரை வாத்ஸல்யம் காட்டி வளர்த்திருக்க முடியும்?

எல்லா அவதாரங்களிலும் இப்படித்தான் நிறைய மனுஷரீதி போலவே பண்ணுவது, அத்யாவச்யத்திற்கு மட்டும் தெய்வ சக்தியைக் காட்டுவது, அதையும் தங்களுடன் வாழ்கிறவர்களின் நிலையிலிருந்து மறைந்து போகும்படிப் பண்ணுவது, என்று.

ஆனாலும் லோகம் பாழாய்ப் போய்க் கொண்டிருந்தபோது மனுஷ ரீதியில் நிதானமாக அதை ஸரி பண்ண ஆசார்யாள், ஸம்பந்தர்

ஆகியவர்களுடைய அருள் மனஸு அவர்களை விடவில்லை. தேசம் பூராவையும் முப்பத்திரண்டே வருஷத்தில் புனருத்தாரணம் பண்ணி விட வேண்டுமென்று ஆசார்யாள் பறந்தார்; தமிழ்நாட்டை மட்டும் உத்தரிக்கப் பதினாறு வருஷத்திற்கு மேல் எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்று ஸம்பந்தர் பறந்தார். அதனால்தான் மனுஷ்யக் குழந்தைகளுக்கு ஸாதாரணமாக இல்லாத மேதைமையைக் காட்டிக் குழந்தைப் பிராயத்தி லேயே அவர்கள் ஸம்பூர்த்தியாக வித்யாப்யாஸம் செய்தது.

ஸொந்த சக்தியால் செய்ததாக இல்லாமல் அருள் சக்தியால் செய்த தாக இருக்கட்டும் என்று ஸம்பந்தர் அம்பாளின் க்ஷீரத்தைப் பானம் பண்ணிய மஹிமையாலேயே ஞானியாக, பாண்டித்யமுள்ளவராக ஆனார். ஆசார்யாளைப் பற்றியும் இப்படிக் கதை இருப்பதாக முன் னேயே சொன்னேன். அல்லது, 'ப்ராடிஜி' என்று மனுஷக் குழந்தைகளி லேயே எங்கேயாவது அபூர்வமாக இருக்கிறது போலத்தான் அவரும் தெரிந்தார்; அதாவது, தெய்வாவதாரந்தான் என்று பெற்றவர்களும் மற்றவர்களும் தெரிந்துகொண்டு தூர நின்று பக்தி பண்ணாமல், அதி புத்திசாலியான மனுஷக் குழந்தை என்றே சீராட்டி ப்ரியம் காட்டும்படி யாக இருந்தார்.

தேச பாஷை, ஸம்ஸ்க்ருதம் ஆகியவற்றின் மொழி இலக்கணம், இலக்கியம் ஆகியவற்றை அஞ்சு வயஸுக்குள் கரைத்துக் குடித்துவிட்ட ஆசார்யாள், அந்த வயஸில் உபநயனமானவுடன் குருகுலத்துக்குப் போய் வாஸம் பண்ணி எட்டு வயஸுக்குள் அத்யயனம் முடித்து, மற்ற எல்லா சாஸ்த்ரங்களையும் படித்துக் கரை கண்டுவிட்டார்.

ஐந்து வயதில் உபநயனம், எட்டு வயஸுக்குள் சாஸ்த்ரங்களில் எல் லாம் 'மாஸ்டர்' பண்ணியாயிற்று, அந்த வயஸிலேயே ஸன்னியாஸ மும் வாங்கிக்கொண்டாயிற்று. பன்னிரண்டு வயஸில் அத்தனை பாஷ்ய மும் எழுதியாச்சு – என்றிப்படி ஆச்சர்யமாக ஆசார்யாள் செய்திருக் கிறார்.

இன்னும் முந்திக்கூட வித்யாப்யாஸம் முடித்திருப்பார்! ஆனால் பூணூல் போடாமல் வேதாத்யயனம் பண்ண முடியாது; வேதத்தின் ஸாங்க – உபாங்கங்கள் என்னும் சாஸ்த்ரங்களையும் படிக்க முடியாது; காம்யோபநயனம் என்றால்கூட, ஐந்து வயஸுக்கு முன்னால் போட முடியாது – என்பதால்தான் சாஸ்த்ரோக்தமாகவே எல்லாம் நடத்திக் காட்ட நினைத்த ஆசார்யாள் ஐந்துக்குள் தேச பாஷை, தேவ பாஷை ஆகியவற்றின் 'க்ராமர்', காவ்யம் ஆகியவற்றை மட்டும் படித்து, சாஸ்த்ரங்களை ஐந்துக்கப்புறம் என்று 'போஸ்ட்போன்' பண்ணினார்.

'பூணூல் போடுவதற்கு முந்தியே காவ்ய-நாடகாதிகள் ஸகலமும் படித்து க்ரஹித்துக் கொண்ட பெருமை ஆசார்யாள் ஒருத்தருக்குத்தான் உண்டு' என்று சொன்னால் தேவலை போல் இருந்தாலும், உள்ளே இன் னொருத்தர் நினைவு நிமிண்டிக்கொண்டே இருக்கிறது! அதனால் அவர் யாரென்று சொல்கிறேன். வேறே யாரோ சொல்லாமல் அந்த ஒருவரே தமக்குப் பூணூல் போடுவதற்கு முன்பே இருந்த புலமையைக் குறிப் பிட்டு எழுதிவைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார்.

அவர் பேர் ராஜசூடாமணி தீக்ஷிதர். முந்நூற்றைம்பது, நானூறு வருஷம் முன்னால் இருந்தவர். அப்பைய தீக்ஷிதரின் மைத்துனர் (மனைவியின் உடன்பிறந்தவர்). இவர் உபநயனத்திற்கு முந்தியே காவ்யங்கள் படித்தது மட்டுமில்லாமல் படைத்தும் விட்டாரென்று தெரிகிறது! 'கமலி நீ கலஹம்ஸம்' என்று அவர் எழுதியுள்ள நாடகத்தில் 'ப்ரஹ்மாவின் ஒரு பத்னியான காயத்ரி என்னை வந்தடைவதற்கு முன்னேயே – அதாவது, உபநயனம் ஆவதற்கு முற்பட்டே – அவருடைய இன்னொரு பத்னியான ஸரஸ்வதி என்னிடம் வந்து சேர்ந்துவிட்டாள் (காவியப் புலமை ஏற்பட்டுவிட்டது)' என்று சொல்லியிருக்கிறார்!

அதற்குரிய பாலப்பருவத்திலேயே பூணூல் போட்டுக்கொண்டு காயத்ரி மஹிமையாலேயே கார்யமெல்லாம் செய்ததாகக் காட்ட வேண்டுமென்றே ஆசார்யாளும் ஸம்பந்தமூர்த்தி ஸ்வாமிகளும், உபநயன ஸம்ஸ்காரமான பிறகுதான் அவதார கார்யங்களை விசேஷமாகப் பண்ணினார்கள். நமக்குப் பாடமாகவே அப்படிப் பண்ணியது. பரமதங்களை நிராகரணம் பண்ணி ஸனாதன தர்மத்தை நிலைநாட்டியதே இருவரும் செய்த அவதாரப்பணி. அதனால் இப்போதும் நாம் 'கன்வர்ஷன்' நடக்கிறதே என்று கண்டனக் கூட்டம் போடுவது, கான்ஃபரன்ஸ் நடத்துவது, முற்றினால் பதிலுக்கு அடி – உதை என்று கிளம்புவது எல்லாவற்றையும்விட முக்யமாக, முதலாவதாக, நம் பசங்களுக்கெல்லாம் எட்டு வயஸில் தப்பாமல் பூணூலை மாட்டி, தாஜா பண்ணியாவது தினம் ஸஹஸ்ராவ்ருத்தி ஜபம் பண்ண வைத்துவிட்டால் போதும் – மந்த்ர சக்தியில் மதாந்தரங்கள் எல்லாம் ஓடிப் போய்விடும்! குழந்தைகள் கொஞ்ச நாள் பண்ண ஆரம்பித்துவிட்டால் போதும், காயத்ரி, அவளே, அதுகளைப் பிடித்துக் கொண்டுவிடுவாள். நாம் தாஜா பண்ணாமலும், அல்லது மிரட்டி உருட்டிக் கம்பெல் பண்ணாமலும் அதுகளாகவே ப்ரியமாகப் பண்ண ஆரம்பித்துவிடும்.

நம்மிடமுள்ள ஒரு பெரிய நிதியை ப்ரயோஜனம் பண்ணிக்கொள்ளாமல் வீணாகப் போகிறோமே ('வீணாஆஅஅப் போறோமே!' என்று எல்லையில்லாத அங்கலாய்ப்புடன் கூறுகிறார்கள்) என்பதால்தான் முட்டிக் கொள்வது. ஆசார்யாள் சரித்ரம் கேட்பதற்கு இதைவிட நாம் செய்யக்கூடியது இல்லை.

மூன்று வருஷத்துக்குள் ஸாங்கோபாங்கம் வித்யாப்யாஸம் பூர்த்தி பண்ணிவிட்டார். உபவேதங்கள், இன்னும் பாக்கியுள்ள எல்லா சாஸ்த்ரங்களும் படித்துவிட்டார்!★ ஆசார்யாள் அதிவிரைவில் ஸகல

★ வேதங்கள் நான்கு. அவற்றின் அங்கங்கள் சிக்ஷை (உச்சரிப்பு சாஸ்திரம்), சந்தஸ் (சந்த முறைமைகள்), வியாகரணம், நிருக்தம் (பதங்களின் அர்த்த நிர்ணயம்), ஜ்யோதிஷம், கல்பம் (சடங்குகளின் விவரணம்) எனும் ஆறு, உபாங்கங்கள் மீமாம்ஸை, ந்யாய சாஸ்திரம், தர்ம சாஸ்திரம், புராணம் எனும் நான்கு. இப்பதினான்கும் 'ஸாங்கோபாங்க வித்யை' என்பதில் அடங்கும். உபவேதங்கள் என்பன ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தர்வ வேதம் (இசை-நடன-நாடகம் முதலியன), அர்த்த சாஸ்திரம் (அரசியல்) என்னும் நான்கு. முன்கூறிய பதினான்கோடு இவற்றைச் சேர்த்து இப் பதினெட்டையும் 'வித்யா ஸ்தானங்கள்' என்பர்.

சாஸ்த்ரங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்ததைப் பற்றி ஒரு ச்லோகம் இருக்கிறது:

> ஆந்வீக்ஷிக்யைக்ஷி தந்த்ரே பரிசிதிரதுலா காபிலே
> கா(அ)பி லேபே
> பீதம் பாதாஞ்ஜலாம்ப: பரமபி விதிதம் பாட்ட
> கட்டார்த்த-தத்த்வம் ।
> யத்-தை: ஸௌக்யம் ததஸ்யாந்தரபவத்-அமலாத்வைத-
> வித்யா ஸுகே(அ)ஸ்மிந்
> கூபே யோ(அ)ர்த்த: ஸ தீர்த்தே ஸுபயஸி விததே
> ஹந்த நாந்தர்-பவேத்-கிம்● ॥

ஆன்வீக்ஷிகி என்பது ராஜ்ய நிர்வாஹத்தைச் சொல்லும் சாஸ்த்ரம்●●. 'ஆன்வீக்ஷிகி-ஐக்ஷி' என்பதற்கு அந்த சாஸ்த்ரத்தைக் கண்ணால் பார்த்த மாத்ரத்தில் தமதாக்கிக் கொண்டுவிட்டாரென்று அர்த்தம். 'ஈக்ஷ்' என்றால் பார்ப்பது. 'ஐக்ஷி': பார்ப்பதினால், பார்த்த மாத்ரத்தில்.

அப்புறம், கபிலர் செய்த சாஸ்த்ரம். 'காபிலே தந்த்ரே' என்று வருவது. அதுதான் ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரம். அதிலும் ஈடிணையில்லாத பரி(ச்)சயம் பெற்றார்: 'பரிசிதி: அதுலா லேபே'. பாஷ்யத்தில் மீமாம்ஸைக்கு அடுத்தபடியாக ஆசார்யாள் திட்டியது அதைத்தான்! மாற்று ஸித்தாந்தங்களையும் கசடறக் கற்றே கண்டனம் பண்ண வேண்டுமாதலால் அப்படிப்பட்டவற்றையும் ஆசார்யாள் போன்றவர்கள் deep-ஆகப் படித்திருக்கிறார்கள். அதுவுமன்னியில் மாற்று ஸித்தாந்தம் என்பவற்றிலும்கூட எல்லாமே கண்டனத்துக்குரியது என்று வைத்துவிடாமல், நல்லதை நல்லதென்று ஒப்புக்கொண்டு பெரியவர்கள் எடுத்துக்கொள்வார்கள். இப்படி ஸாங்க்யம், மீமாம்ஸை எல்லாவற்றிலும் உண்டு. அதற்காகவும் ஆழப் படிப்பது. வித்யா ஸம்பாதனம் என்று வரும்போது bias (பக்ஷபாதம்) இல்லாமல், 'களவும் கற்று மற' என்றபடி எல்லாம் தெரிந்து கொள்வதே நம் பூர்விகர் வழி.

இதனால்தான் அத்தனை ஒதுக்குப்புறத்தில் வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்தையே அனுஸரித்து வந்த மலையாளத்திலும் இந்த சாஸ்த்ரங்கள் தெரியவந்து குருகுலத்தில் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்! அடியோடு தெரிய வேண்டாத எதிர்க்கட்சி என்று எதையும் வைத்துவிடாமல் திறந்த மனப்பான்மையோடு வித்யையை அணுகியது நம் புராதனப் பண்பாட்டில் மிகவும் பெருமைக்குரிய ஓர் அம்சம்... ஆசார்யாள் ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் கற்றுக்கொண்டதில் பாக்கி பார்க்கலாம்.

'பீதம் பாதஞ்ஜலாம்ப:' என்றால் பதஞ்ஜலியின் யோக சாஸ்த்ரத்தைத் தீர்த்தம் குடிக்கிறதுபோல அத்தனை 'ஈஸி'யாகத் தமக்குள்ளே அனுப்பிவிட்டார் என்று அர்த்தம்.

● மாதவீய சங்கர விஜயம் IV.20

●● 'ஆன்வீக்ஷிகி' என்பது தர்க்கம் அல்லது ஆத்மவித்யை என்று ஆப்தேயின் அகராதி கூறுகிறது.

'பாட்ட கட்டார்த்த-தத்வம்': குமாரிலபட்டர் செய்ததான 'பாட்ட சாஸ்த்ரம்' என்னும் பூர்வ மீமாம்ஸை. அதையும் ஒரு தீர்த்த கட்டத்தை லேசாகத் தாண்டிப் போகிற மாதிரி – ஆஞ்ஜநேயர் ஸமுத்ரம் தாண்டின மாதிரி – தாண்டிவிட்டார். 'தரோ'வாகத் தெரிந்து கொண்டுவிட்டார்: 'பரமபி விதிதம்'.

ஆசார்ய பாஷ்யங்களைப் பார்த்து அறிஞருலகமெல்லாம், 'அதெப்படி இத்தனை சாஸ்த்ரங்களில் பாரங்கதராக இருந்திருக்கிறார்! இத்தனை 'கொடேஷன்' எந்தெந்தப் புஸ்தகங்களிலிருந்தோ கொடுத்திருக்கிறாரே!' என்று ஆச்சர்யப்படுகிறது. இங்கே சொல்லியிருப்பது அதிசயோக்தியே இல்லை. எந்த மதஸ்தரானாலும் தத்வத்தை ஆராய்கிறவர்கள், பின்னாலே ஒத்துக்கொள்கிறார்களோ இல்லையோ, ஆசார்யாளின் புஸ்தகங்களைத்தான் எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு பார்க்கிறார்கள். இன்றைக்கும் லோகம் முழுவதும் பிலாஃஸபர்கள் நம்முடைய ஆத்ம சாஸ்த்ரமென்றால் ஆசார்யாளைத்தான் முதலில் பார்ப்பது, ஆழ்ந்து பார்ப்பது என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அஹிம்ஸை, கருணை, ஸமத்வம் எல்லாம் பௌத்தம் முதலிய மதங்களில்தான் இருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டு அவற்றைத் தழுவியவர்களில்கூட மஹா மேதாவிகளாக இருப்பவர்கள், தத்வம் என்று வந்தால் ஆசார்யாளின் க்ரந்தங்களைப் பார்த்தே தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். ஆகையினால் அவருடைய கூர்ந்த அறிவை, பரந்த அறிவைப் பற்றி எத்தனை சொன்னாலும் யதார்த்தமின்றி வேறில்லை.

இப்படி ஆசார்யாள் ஆன்வீக்ஷிகீ, ஸாங்க்யம், யோகம், மீமாம்ஸை – இந்த நாலு மட்டுமில்லை, 'இவை முதலான ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும்' என்று அர்த்தம் – இப்படி எல்லா ஸித்தாந்தங்களையும் கற்றுக் கொண்டு விட்டாரானாலும், இவை அவருடைய ஆத்மார்த்தமான இஷ்ட சாஸ்த்ரங்களாக இல்லை. இவற்றின் கொள்கைகளை அந்தரங்க பூர்வமாக அவர் அங்கீகரித்துவிடவில்லை. 'எல்லாம் தெரிந்த ஸர்வஜ்ஞனாக இருந்து கொண்டு, அத்வைதத்தைச் சொன்னாலே அதை லோகம் ஏற்றுக்கொள்ளும். இல்லாவிட்டால் தனக்குத் தெரிந்த ஒரு ஸித்தாந்தத்தை மட்டும் அதுவே ஸத்யம் என்று வீம்பாக ஸ்தாபிக்கப் பார்ப்பதாகத் தோன்றும். அதற்காகவே மற்ற சாஸ்த்ரங்களையும் நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்' என்பதற்காகத்தான் அவர் இதர ஸித்தாந்தங்களையும் படித்தது. அவச்யம் நேர்ந்ததாலேயே படித்தாரேயன்றி, அவற்றில் பற்று வைத்து இல்லை. பின், அவருக்கு எதில் ஆத்மார்த்தமான பற்றுதல் இருந்தது?

யத்தை: ஸௌக்யம் ததஸ்யாந்தர பவதமலாத்வைத
வித்யாஸுகே (அ)ஸ்மின்

'அமல அத்வைத ஸுகே': கொஞ்சங்கூட மலம் – அழுக்கு, தோஷம், குற்றம் குறை – இல்லாமல் பரம ஸுகமாக, நித்யஸுகமாக இருப்பது எது என்றால் அது அத்வைதம்தான். ஆசைதான் அழுக்கு. மனஸ் உள்ள மட்டும் ஆசை இருக்கத்தான் இருக்கும். உசந்த பக்தியிலுங்

கூட, 'ஸ்வாமியோடு சேரணும், கொஞ்சணும்' என்று ஆசை இருக்கத்தான் செய்யும். எத்தனை உசந்த பக்தியானாலும் அதைப் பண்ண மனஸ் இருந்துதான் ஆகணும்; ஆனபடியால் ஆசை இருந்துதான் தீரும். ஸத்ய ஸத்யமாக, 'ஈச்வரன் வேறில்லை, நாம் வேறில்லை' என்று அத்வைதமாக ஆகிறபோதுதான் மனஸ் இல்லை; ஆசை இல்லை. வேறாக எதுவுமில்லாதபோது எதனிடம் ஆசை வைப்பது? அதனால் ஆசை என்ற அழுக்கு, அரிப்பு இல்லாமல், ஸுகம் என்றால் அதுதான் ஸுகம் என்னும்படியாக இருப்பது அத்வைதம் ஒன்றில்தான் – 'அமல அத்வைத வித்யா ஸுகே'. 'ஈசனோடாயினும் ஆசை அறுமின்' என்று அதனால்தான் திருமூலர் பாடினார்.

மீமாம்ஸையில் கர்மானுஷ்டானம் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசை, ஸ்வர்க்கம் போகணும் என்று ஆசை. இப்படி ஒவ்வொரு தத்வத்திலும் ஏதாவது ஆசை, அழுக்கு ஈஷிக்கொள்ளத்தான் செய்யும்.

அந்தத் தத்வங்களை அனுஸந்தானம் பண்ணி அனுபவிப்பதிலும் ஒரோருவிதமான ஸந்தோஷம் இருக்கவே இருக்கும். அப்படி இல்லாமலா ஒவ்வொரு ஸித்தாந்தத்தையும் பல பேர் ஏற்றுக்கொண்டு பின்பற்றியிருப்பது?

விசேஷமென்னவென்றால் அப்படி மற்ற ஸித்தாந்தங்களால் பெறக்கூடிய ஆனந்தங்களெல்லாமும் அத்வைதானந்தத்துக்குள்ளேயே அடக்கம்தான்! அத்தனையுமாகத் தோன்றுவது ஒரே ப்ரஹ்மம். அதைத் தவிர வேறில்லை. அப்படியானால் அத்வைதமாக ஒருவன் ப்ரஹ்மானந்தம் பெறுகிறானென்றால் அத்தனை வித ஆனந்தங்களும் அவனுக்குள் அடங்கிவிடும்தானே?

மற்ற சாஸ்த்ரங்களினால் கிடைக்கக்கூடிய ஸௌக்யங்களையெல்லாம் உள்ளடக்கியதான அமலமான அத்வைத சாஸ்த்ரத்தின் பரம ஸௌக்யத்தையே ஆசார்யாள் தமக்குள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருந்தார். தேவையை முன்னிட்டு வேறே எத்தனை பாடம் அவர் படித்தாலும் அவருக்கு ஆத்மார்த்தமான இஷ்ட பாடமாயிருந்தது, மற்ற பாடங்களின் லக்ஷ்யங்களையெல்லாமும் தனக்குள் கொண்டதான அத்வைத வித்யைதான்! '*யத்-தை: ஸௌக்யம் தத் அஸ்ய அந்தர் அபவத் அமல அத்வைத வித்யா ஸுகே அஸ்மின்.*' குருகுலவாஸம் பண்ணி வித்யாப்யாஸம் செய்துகொண்டிருக்கும் குழந்தையாசார்யாளின் ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே அந்த அத்வைத ஸுகமே நிறைந்திருந்தது.

இதர வித்யைகளின் ஸுகங்களெல்லாம் அத்வைத ஸுகத்திலேயே கிடைத்துவிடுகிறது என்பதற்கு (ச்லோகத்தின் கடைசி வரியில்) உதாஹரணம் கொடுத்திருக்கிறது:

கூபே யோ (அ)ர்த்த: ஸ தீர்த்தே ஸுபயஸி
விததே ஹந்த ந (அ)ந்தர்-பவேத் கிம்?

கீதையில் ஒரு ச்லோகம் அர்த்தம் புரியாமலிருந்து வந்தது. அர்ஜுனனுக்கு ஸ்வாமி ஞான யோகத்தை உபதேசம் பண்ணிக் கொண்டு போகிறபோது, இருக்கிற ஒரே ஸத்வஸ்து அழிவில்லாத ஒரே ஆத்மாதான் என்று சொல்லி, 'இதொன்றிலேயே நிச்சய புத்தியுடன்

பிடிப்பு வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் மீமாம்ஸகர்கள் சொல்கிற மாதிரி வேதத்தின் கர்மகாண்டத்தில் உள்ள பலவிதமான பலன்களைத் தரும் பலவிதமான க்ரியா விசேஷங்களில் ஒன்று மாற்றி ஒன்றாக ஈடுபட்டு நிச்சய புத்தி ஏற்படாமலே வீணாய்ப் போவதாகத்தானாகும்' என்கிறார். 'வேதம் ('வேதம்' என்பதை இங்கே வேதத்தின் ஞான காண்டமான வேதாந்தத்திலிருந்து பிரித்துக் கர்மகாண்டம் என்ற அர்த்தத்திலேயே சொல்கிறார். கர்ம காண்டமாகிய வேதம்) ஸத்வ-ரஜோ-தமோ குணங்களில் பலவிதமாகக் கிளைவிட்டுச் செல்லும் கார்யங்களையே விஷயமாகக் கொண்டது. நீ இந்த முக்குணங்களும் தொடாத ஆத்மாவில் ஆடாமல் அசையாமல் இருந்துவிடு' என்று சொல்லி ஒரு ச்லோகத்தைச் சொல்கிறார். புரியாத புதிராக இருந்த ச்லோகம்:

யாவாந் அர்த்த உதபாநே ஸர்வத: ஸம்ப்லுதோதகே ।
தாவாந் ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத: ॥●

அர்த்தம் இன்னவென்று தாத்பர்யமாகப் புரியாவிட்டாலும், வார்த்தைகளைச் சேர்த்துப் பார்க்கும்போது என்னவாகுமென்றால், 'எவ்வாறு பரந்துவிரிந்து கிடக்கிற தண்ணீர்க் காட்டில் ஒரு சின்ன ஊற்றின் ப்ரயோஜனம் கிடைக்குமோ அவ்வாறே ஞானவானான பிராமணனுக்கு என்ன வேதத்திலேயுமாம்.'

'எவ்வாறு' – 'அவ்வாறு' (யாவான்-தாவான்) என்று என்னமோ நமக்கு நன்றாக த்ருஷ்டாந்தம் கொடுத்துப் புரிய வைக்கிற மாதிரி பகவான் ச்ரமப்பட்டிருந்தாலும், நாமும் அர்த்தம் புரியாமல்தான் ச்ரமப்படுகிறோம்! 'சின்ன ஊற்றினால் பெறக்கூடிய பயனைப் பெரிய ஜல ப்ரவாஹத்திலிருந்து பெறலாம்' என்பது ச்ரமமில்லாமல் புரிகிறது. ஆனால் 'எவ்வாறு இதுவோ அவ்வாறே நல்ல ஞானமுடைய பிராமணனுக்கு எல்லா வேதமும்' என்றால் (சிரித்து) எவ்வாறு இவ்வாறு சொல்கிறார் என்று புரியாமல் இருந்தது. அப்புறம் இந்த சங்கர விஜய ச்லோகத்தைப் பார்த்த பின்தான் அந்த உபமானம் இங்கே சிக்கலில்லாமல் வருவதால் இதைக் கொண்டு அதுவும் தெளிவாயிற்று.

இங்கே ஆசார்யாள் அனேக சாஸ்த்ரங்கள் படித்தாலும் அவற்றின் சின்னச் சின்ன ஆனந்தங்களெல்லாம் அத்வைதப் பேரானந்தத்தில் அமிழ்ந்து கிடப்பவைதான் என்று கண்டுகொண்டு உள்ளூற அதிலேயே அமிழ்ந்திருந்தார் என்று சொல்லிவிட்டு, 'கூபே யோ அர்த்த: ஸ தீர்த்தே ஸுபயஸி விததே ஹந்த ந அந்தர்-பவேத் கிம்?' என்று அதே உவமையைக் கேள்வி ரூபத்தில் போட்டு முடித்திருக்கிறது.

'கூபம்' என்றால் கிணறு. 'அதிலே என்ன ப்ரயோஜனமுண்டோ அது' என்பதை 'கூபே யோ அர்த்த: ஸ' என்று சொல்லியிருக்கிறது. 'ஒரு கிணற்றைக் கொண்டு என்ன ப்ரயோஜனம் பெறலாமோ அது பரந்து விரிந்து கிடக்கும் ஒருசுத்தமான தீர்த்த ப்ரவாஹத்துக்குள்ளிருந்து கிடைக்காதா என்ன?' என்று கேட்டு முடிந்திருக்கிறது. 'விதத' என்றால் 'பரந்து விரிந்த'. 'ஸு பயஸ்' – நல்ல ஜலம். 'கிணற்றினால் கிடைக்கும் பயன் பெரிய நதி ப்ரவாஹத்தில் கிடைக்காதா என்ன?'

'ஹந்த' என்றால், ஸர்வ ஸாமான்யமான ஒரு விஷயம் தெரியா

● கீதை II. 46.

விட்டால், 'அடக் கஷ்டமே! இதுகூடவா தெரியலை?' என்று கொஞ்சம் குத்தலாகவும், கொஞ்சம் பரிதாபமாகவும் கேட்பதாக ஆகும். 'மாதோ!' என்று தமிழ்ச் செய்யுளில் வரும்.

கிணற்றிலிருந்து கிடைக்கும் பயன் மஹாநதியிலிருந்து கிடைக்குமென்று சொல்லியா தெரியணும்? 'அடக் கஷ்டமே, இதுகூடவா தெரியாது?' என்று ஆச்சரியம் – வருத்தம், கேலி எல்லாமுந்தான் – உண்டாகிறாற்போலவே, ச்லோகத்தில் முதல் பாதியில் சொன்ன விஷயம். அத்வைதானுபவத்தின் மூர்த்தியான ஆசார்யாள் வேறே என்னென்னவோ சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் கரைத்துக் குடித்திருந்தாலும் அவருக்கு அவற்றிலிருந்தே ஆத்ம லாபமாக எந்த ஆனந்த நிறைவும் கிடைத்திருக்காது. அவற்றின் ஆனந்தங்கள் அவருக்கு ஒரு பொருட்டாகவே இருந்திருக்காது. இதைச் சொல்லித்தானா தெரியணும்? ஹந்த! ஏனென்றால் இந்த சாஸ்த்ரங்கள் தரக்கூடிய சின்னச் சின்ன ஆனந்தங்களெல்லாம் அமுங்கிப் போய்விடும் பேரானந்த நிறைவான – ஒரே நிறைந்த நிறைவான – அத்வைதத்திலேயல்லவா அவர் உள்ளூற அமிழ்ந்திருப்பவர்? ஆசார்யாள் பெற்ற அத்வைதானந்தத்துக்கு முன்னே ஏனைய சாஸ்த்ர ஆனந்தங்களெல்லாம் மஹாநதிக்கு முன்னே கிணறுகள் மாதிரி தான்!

நதிப் பாசனத்துக்கு வசதியில்லாத ராமநாதபுரத்தில் வேண்டுமானால் பெரிசாக ஆழமாக கிணறு வெட்டி வயலுக்கு இறைத்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கும். காவேரி டெல்டாவில் எந்த வ்யவஸாயியாவது ஆழக் கிணறு வெட்டிப் பாசனம் பண்ணுவானா? 'கூபே யோ அர்த்த: ஸ தீர்த்தே ஸுபயஸி விததே...' தானே?

'ஸுபயஸி தீர்த்தே' என்று அர்த்த புஷ்டியுடன் போட்டிருக்கிறது. 'ஊற்று இத்தனூண்டு இருந்து, ஸமுத்ரம் எத்தனாம் பெரிசாக இருந்தாலும் சுத்த தீர்த்தமுள்ள ஊற்று ஜலம்தானே பான யோக்யமாயிருக்கிறது? உப்பு ஸமுத்ரம் தாஹம் தீர்த்துக்கொள்ள ப்ரயோஜனப்படுமா?' என்று ஒளவைப் பாட்டி பாடி வைத்திருப்பதைக் குழந்தை நாளிலேயே படித்திருக்கிறோம் – மறந்துகூடப் போயிருக்கும்.

கடல் பெரிது.

மண்ணீரும் ஆகாது; அதனருகே சிற்றூறல்
உண்ணீரும் ஆகிவிடும்.

அதனால்தான் இங்கே கிணற்றின் ப்ரயோஜனம் ஸமுத்ரத்தில் கிடைக்காதா என்று கேட்காமல் 'ஸு பயஸி': 'நல்ல ஜலம் நிரம்பிய' (உப்பு ஜலமில்லை; சுத்த ஜலம் நிரம்பிய) ப்ரவாஹத்தில் கிடைக்காதா என்று கேட்டிருக்கிறது! கிணற்று ஜலம்தான் அழுக்குள்ளது – தூர், சேர், வாரவேண்டி இருப்பது. மஹாநதியில் தூர் வார வேண்டி வருவதுண்டா? அப்படி, அழுக்கற்ற அமல ப்ரவாஹமாக அத்வைத வித்யை இருக்கிறது. மற்ற சாஸ்த்ரங்கள் கொஞ்சமாவது தூர் வார வேண்டிய கிணறுகள்தான்.

இதைத்தான் கீதையிலும் பகவான் சொல்லியிருக்கிறார். 'ஸகல வேதங்களும் – அதாவது, வேதங்களில் விரிவாக உள்ள கர்ம காண்டம்

முழுவதும் – சின்னச் சின்ன ஊற்றுக்களைப் போலக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் பலனைக் கொடுக்கும் அனேகக் கர்மாக்களைத்தான் சொல்லி யிருக்கிறது. 'உதபானம்' என்றால் குடிக்க ஏதோ கொஞ்சம் ஜலம் தரும் சின்ன ஊற்று, 'சிற்றூறல்'. அந்தப் பலன்களில் ஆசைக்காகவே அவற் றிலே நீ போனாயானல் (அர்ஜுனனைப் பார்த்துச் சொல்கிறார்...) ஆசை, அழுக்கு, முக்குண அழுக்கு எல்லாம் படிந்து வீணாய்ப் போய் விடுவாய். நானாவிதமான ஆசைப் பூர்த்திகளில் ஓடிக்கொண்டு ஒரு நிச்சய புத்தியும் பெறாமல் கெட்டுப் போவாய். அப்படிப் பண்ணாதே! குணாதீதமாக, ஆசைகள் அற்றுப் போகும் நிலையாக, உள்ள அத்வைத ஆத்மாவையே பிடித்துக் கொள். அது சிற்றூறல் அல்ல; எங்கே பார்த் தாலும் பரவியுள்ள பெரிய ஜல ப்ரவாஹம். அது இருக்கும்போது இவற்றை ஏன் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும்? ஊற்றுக்களின் ப்ரயோஜ னத்தை எல்லாம் கூட்டினாலும் அதைவிட ப்ரவாஹத்தின் ப்ரயோஜ னம்தானே பெரிசு? அப்படிக் கர்ம காண்டத்தில் செய்யும் பலவற்றின் ப்ரயோஜனங்களுக்கும் மேலானது ஞான காண்டத்தினால் பெறும் ஆத்ம ஸித்தி. ஞானமடைந்த பிராமணன் – 'ஞானம் வேண்டாம்; கர்மாவே எல்லாம்!' என்று பண்ணிக்கொண்டு போகும் பிராமணனைச் சொல்லவில்லை; அதனால்தான், 'ப்ராஹ்மணஸ்ய விஜானத:' என்று சொல்கிறேன்; இப்படிப்பட்ட ஞானவானான பிராமணன் – இதை நன் றாகத் தெரிந்துகொண்டு, அதற்கேற்பவே நடக்கிறான்...'

'எவ்வாறு விரிந்து கிடக்கிற தண்ணீர்க் காட்டிலிருந்து சின்ன ஊற் றின் பயனைப் பெற்றுவிடலாமோ, அவ்வாறு ஞானவானான பிராமணன் அகண்டமாயுள்ள ஆத்மானுபவத்திலிருந்தே ஸகல வேத கர்மாக்களின் பயனையும் பெற்று விடுகிறான்' என்றுதான் பகவான் சொல்லியிருக்கிறாரென்று தெளிவுபட்டது.

கீதை ச்லோகத்துக்கு அர்த்தம் தேடித்தேடி சங்கர விஜய ச்லோகத்தி லிருந்து கண்டுபிடிக்கும்படி இருக்கிறது! பகவான் சொன்னதை மனஸில் வைத்துக்கொண்டுதான் சங்கரவிஜயக்காரர் ச்லோகம் பண்ணி யிருப்பார் போலிருக்கிறது!

ஸாரமென்னவென்றால்: பெரிய ப்ரவாஹமாக, மஹாநதியாக இருப்பது அத்வைதம். பாக்கி சாஸ்த்ரங்கள், தத்வங்கள் எல்லாம் ஊற்று, கிணறு, குட்டை, வாவி மாதிரிதான். அந்த மஹாநதியினால் உண்டாகிற ப்ரயோஜனத்துக்குள்ளேயே இந்த ஊற்று, கிணறு, குட்டை, வாவி முதலானவற்றால் உண்டாகும் சிறு சிறு ப்ரயோஜனங் களும் அடங்கிவிடும். அத்வைத வித்யா மஹாநதியிலேயே திளைத்துக் கொண்டிருந்த ஆசார்யாள் அவதார 'பர்பஸ்' சிலதை உத்தேசித்து ஊற்று முதலானவற்றிலிருந்தும் ப்ரோக்ஷணம் பண்ணிக் கொள்கிறது போல மற்ற சாஸ்த்ரங்களைப் பூர்த்தியாக அப்யாஸம் செய்தார். அகஸ்த்யர் ஸமுத்ரத்தையே ஆசமனம் பண்ணின மாதிரி ஸகல சாஸ்த் ரங்களையும் ஸுலபமாக ஜீர்ணித்துக் கொண்டுவிட்டார்.

குருகுலவாஸ காலத்தில் ஆசார்யாள் தாம் பாடம் படித்ததோடு, லோகத்துக்கெல்லாம் பாடமாக ப்ரஹ்மசர்ய தர்மங்களை நன்றாக

அனுஷ்டித்தார். குரு சுச்ருஷை பண்ணிக்கொண்டு, க்ரமமாக வீடு வீடாகப் போய் பிக்ஷை எடுத்து வந்தார்.

பொன்மழை பொழிவித்தது; லௌகிகத்திலேயே ஆத்மிகமும்

ஒரு நாள் காலம்பற – அன்றைக்கு த்வாதசி என்று சொல்வார்கள் – ஒரு வீட்டுக்குப் போய் முறைப்படி 'பவதி! பிக்ஷாம் தேஹி!' என்று கேட்டார்.

அது பரம தாரித்ரிய தசையிலிருந்த ஒரு பிராமணனின் வீடு. அவனுக்கு அனுக்ரஹம் பண்ணவே பால ப்ரஹ்மசாரி அங்கே போனார் போலிருக்கிறது! பிக்ஷை என்று சாக்காகப் போய், பெரிய அனுக்ரஹ பிக்ஷை போடுவதற்காக!

மலையாளத்தில் எல்லாரும் ஸுபிக்ஷமாயிருந்தார்கள். 'அத்ருத்தி'க் குள்ளேயே குடித்தனத்துக்கு வேண்டிய ஆஹார சாமான்கள் கிடைத்து விடும் என்றெல்லாம் சொன்னால்கூட, கர்மா என்று ஒன்று இருக்கோல்லியோ? அப்படியிருந்தால் கல்ப வ்ருக்ஷத்திற்குக் கீழேயே இருந்தால்கூட தரித்ரம்தான் பிடுங்கித் தின்னும்! ஜன்மாந்தர கர்மாவினால் இந்த பிராமணன் ரொம்பவும் ஏழ்மை நிலையிலிருந்தான். வீட்டுக்கு அத்ருத்தி இருந்ததேயொழிய அதற்குள் மரமா, செடியா எதுவும் பயிராகாமல் பொட்டலாயிருந்தது!

உஞ்ச வ்ருத்திக்கு (வீடு வீடாக அரிசி தானத்துக்கு) அந்த பிராமணன் போவான். சாதாரணமாக உஞ்ச வ்ருத்தி பிராமணன் வந்தால் போடாமலிருக்க மாட்டார்கள். ஆனாலும் கர்மா ப்ரதிகூலமாக இருந்தால் எங்கேயும் பழி வாங்காமல் விடாது – இவன் போகிற வேளை அஸந்தர்பமாயிருந்தால் காலிப் பாத்ரமாகவே திரும்ப வேண்டி வரும். எப்படியோ அந்தத் தம்பதி உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு இருந்து வந்தார்கள்.

ஆசார்யாள் பிக்ஷைக்குப் போயிருந்த அன்றைக்கு வீட்டுக்கார பிராமணன் வீட்டிலில்லை. அவனுடைய ஸம்ஸாரம் மட்டுமே இருந்தாள்.

பிக்ஷை போடுவதற்கு அந்த வீட்டில் எதுவுமில்லை. ஆசார்யாளைப் பார்த்த மாத்திரத்தில், 'அடடா, எப்படிப்பட்ட தேஜஸ்வியான ப்ரஹ்மசாரி! இவருக்கு பிக்ஷை போட்டால் ஸகல புண்யமும் உண்டாகும்!' என்று நினைத்தாள். ஆனால் போடத்தான் மணி அரிசி இல்லை. அவள் நல்ல உள்ளம் படைத்தவள். 'இருக்கிறவர்களை'விட 'இல்லாதவர்'களுக்கே கொடுக்கிற எண்ணம் இருப்பதுண்டு. இவளுக்கு அப்படி இருந்தது. 'அபர ஸூர்யனாக நிற்கிற குழந்தைக்குக் கொடுக்கிறதற்கு இல்லையே! இப்படியொரு தெய்வக் குழந்தை நம் ஆத்து வாசலில்

வந்து நிற்கிறபோது 'இல்லை போ!'ன்னு சொல்லுவாளா?' என்று மிகவும் வேதனைப்பட்டாள். என்னவாவது கிடைக்குமா என்று தேடித் தேடிப் பார்த்தாள்.

ஒரு புரையில் அழுகிப்போன நெல்லிக்காய் ஒன்று அகப்பட்டது. அந்த பிராமணன் பரம ஸாது. தோப்பில், கீப்பில் உதிர்ந்து கிடக்கிறது களில்கூட நல்லதாக உள்ளதை எடுத்தால், 'ஏண்டா எடுத்தே?' என்று யார் சண்டைக்கு வருவார்களோ என்று இந்த அழுகலைப் பொறுக்கிக் கொண்டு வந்து வைத்திருந்தான். அதுவும் அவளுக்குத் தெரியாது. இப் போது தேடியதில் அகப்பட்டது. த்வாதசியன்று போஜனத்தில் நெல்லி அவச்யம் சேர்க்க வேண்டும். அதற்காக அவன் 'சேமித்து' வைத்திருந்த நெல்லி!

'போயும் போயும் இதையா தெய்வக் குழந்தைக்குப் போடுவது?' என்று மனஸு குமுறி வேதனைப்பட்டாள். ஆனாலும் 'பவதி! பிக்ஷாம் தேஹி!' கேட்டுவிட்ட ப்ரஹ்மசாரியை வெறுமே அனுப்பப்படாதே என்பதால் வாசலுக்குப் போனாள். அங்கே மஹா தேஜஸ்வியாக நிற் கிற பால சங்கரரைப் பார்த்துச் சொல்லி முடியாத வெட்கத்தோடும் அழுகையோடும் திரும்ப உள்ளே வந்தாள். வந்த பிறகு, 'ஐயோ, தெய்வக் குழந்தைக்கு ஒன்றும் போடாமலிருப்பதா?' என்று நினைத்து வாசலுக்குப் போனாள். இப்படி வாசலுக்கும் உள்ளுக்குமாகத் தவித் துத் தடமாடிவிட்டு, கடைசியில் 'அழுகலோ, மட்டமோ? நம்மிடம் இருப்பதைத்தானே நாம் கொடுக்க முடியும்?' என்று ஒருமாதிரி மனஸைத் தேற்றிக் கொண்டு அழுகல் நெல்லிக்கனியை ஆசார்யாளுக் குப் போட்டாள். தாரை தாரையாகக் கண்ணால் ஜலத்தைக் கொட்டிக் கொண்டு போட்டாள்.

பொருளில் தரித்ரமாயிருந்தாலும், அவளுடைய மனஸு எத்தனை பெரியது, அது ஆகாசம் மாதிரி விரிந்து அதிலிருந்து தன்னிடம் எத்தனை அன்பு பொங்குகிறது என்பதை ஆசார்யாள் கண்டுகொண் டார். அவர் மனசு அவளுக்காக உருகிற்று!

உடனே அவளுக்காக மஹாலக்ஷ்மியை ப்ரார்த்தித்து ஸ்தோத்ரம் பாடினார். அதுதான் 'கனகதாரா ஸ்தவம்' என்பது. அந்தப் பேர் ஏற் பட்டதற்குக் காரணம் பின்னால் தெரியும்.

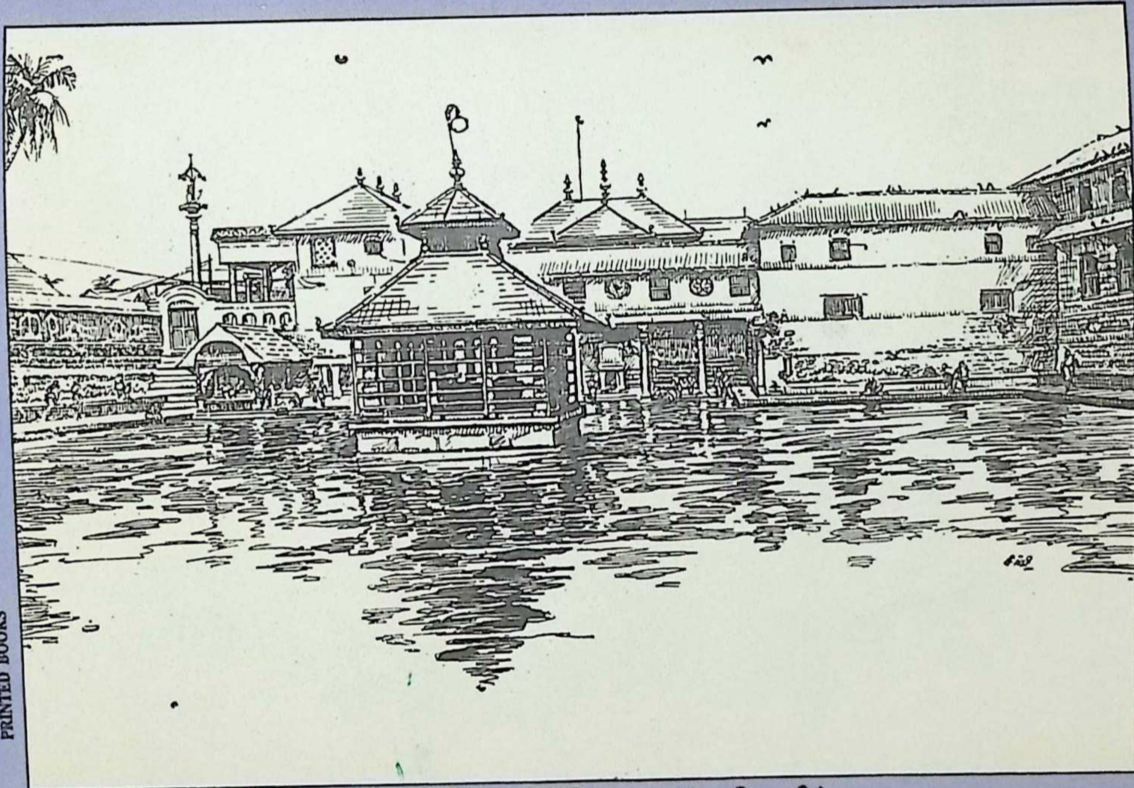
ஆசார்யாளின் வாக்கிலிருந்து வந்த முதல் ஸ்துதி இதுதான்.

அந்த பிராமணக் குடும்பத்தின் தாரித்ரியத்தைப் போக்கி ஸம்பத்தை அனுக்ரஹிப்பதற்காக லக்ஷ்மியை ஸ்துதித்தார்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

ஸ்ரீ சங்கர சரிதம் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

உடுப்பி – ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோயில்